

பல் வைத்திய நிலையம்

உங்கள் பற்கள் முரசு என்பவற்றை உறுதியாகவும் ஆரோக்கியமாகவும் பேணுவதற்கு நாடுங்கள்

Dr. Iru Vijayanathan

3151 Markham Rd #129
Scarborough
(Markham & Steels)
416-609-2022

3150 Eglinton Ave. E
Markham & Eglinton
416.264.3232

WALK IN DENTAL CLINIC

தமிழ் கட்சிகளின் தலைவர்கள் சுவிஸில் சந்திப்பு

இலங்கையில், தமிழ் பேசும் மக்கள் தொடர்பில் எதிர்கால அரசியல் நடவடிக்கைகளை ஒன்றிணைந்து முன்னெடுக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தி இன்று முதல் மூன்று நாட்களுக்கு சுவிட்சர்லாந்தின் சூரிச்நகரில் நடத்தப்படும் கலந்துரையாடலில் பங்கு பற்றுவதற்காக இலங்கையின் தமிழ், முஸ்லிம் தலைவர்கள் பலர் அங்கு சென்றிருக்கின்றார்கள்.

தமிழ்தேசியக் கூட்டமைப்பின் சார்பில் அதன் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களான இரா. சம்பந்தன், மாவை சேனாதிராஜா, சுரேஸ் பிரேமச்சந்திரன், கஜேந்திரகுமார் பொன்னம் பலம், கல்முனை மாநகரசபையின் எதிர் க்கட்சித் தலைவர் ஹென்றி மகேந்திரன் ஆகியோர் இக்கலந்துரையாடலில் பங்குபற்றுவதற்காக சூரிச் சென்றுள்ளனர்.

இதேசமயம்இ தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் வீ.ஆனந்தசங்கரி, ஈ.பி.டி.பியின் செயலாளர் நாயகமும் அமைச்சருமான டக்ளஸ் தேவானந்தா, ஷபுளோட்' தலைவர் தர்மலிங்கம் சித்தார்த்தன், ஈ.பி.ஆர்.எல்.எவ். (பத்மநாபா அணி) தலைவர் ஸ்ரீதரன் (சுகு) ஆகியோரும் இந்தக் கலந்துரையாடலில் பங்குபற்ற சூரிச் சென்றுள்ளனர்.

இதேசமயம், இந்தக் கலந்துரையாடலில் பங்குபற்றுவதற்கான அழைப்பு கிழக்கு மாகாண முதலமைச்சர் சிவநேசதுரை சந்திரகாந்தனுக்கும் (பிள்ளையானுக்கும்), ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் உப தலைவரும் அமைச்சருமான முரளிதரனுக்கும் (கருணாவுக்கும்) அனுப்பப்பட்டுள்ளது என்று தெரிகிறது. கிழக்கு மாகாண முதல்வர் சந்திரகாந்தன் வெளிநாட்டுக்குப் புறப்பட்டுச்சென்றுள்ளார். ஆனால் அவர் மேற்படி கலந்துரையாடலில் பங்குபற்றுவாரா என்பது உறுதி செய்யப்படவில்லை.

எனினும், அமைச்சர் முரளிதரன் இந்தக் கலந்துரையாடலில் பங்கு பற்ற மாட்டார் என்று சில வட்டாரங்கள் தெரிவித்தன. இதேவேளை, இந் தக் கலந்துரையாடலில் இலங்கை முஸ்லிம்களின் பல்வேறு தலைவர்களும் பங்குபற்றவிருக்கின்றமை குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும்.

ஸ்ரீலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ் தலைவர் ரவூப் ஹக்கீம் எம்.பி., செயலாளர் நாயகம் ஹஸனலி எம்.பி., அமைச்சர்கள் ரிஷாத் பதியுதீன், அதாவல்லா போன்றோர் இந்தக் கலந்துரையாடலில் பங்குபற்றுவதற்காக சூரிச் சென்றுள்ளனர். லண்டனில் கிங்ஸ்டனைத் தளமாகக் கொண்டு இயங்கும் 'தமிழர் தகவல் மையம்' என்ற அரச சார்பற்ற அமைப்பே இந்தக் கலந்துரையாடலுக்கான அழைப்பை விடுத்திருக்கின்றது. இக்கலந்துரையாடலில் சர்வதேச தரப்புகளைச் சேர்ந்த நிபுணர்கள், முக்கியஸ்தர்கள் ஆலோசகர்களாகக் கலந்துகொண்டு கருத்துரை வழங்குவர் என்றும் கலந்துரையாடலுக்கு அழைக்கப்பட்டவர்களைத் தவிர வேறு வெளியாட்கள் அதில் பங்குபற்றவோ, பார்வையாளர்களாகக் கலந்துகொள்ளவோ அனுமதிக்கப்படமாட்டார்கள் என்றும் ஊடகவியலாளருக்கும் கூட இடமளிக்கப்படமாட்டாது என்றும் தெரிவிக்கப்பட்டது

இனியும் தமிழர் அரசியலும்
பக்கம் - 05

நஞ்சுறிய தொப்புழ் கொடி உறவு
பக்கம் - 15

இரண்டு உலகங்களுக்கு இடையில்
பக்கம் - 11

Eppadi Naan Tholaintheen
Page - 19

1996 ஒக்டோபர் 21இன் நினைவுப் பகிர்வு

ஒரு நிகழ்வின் நினைவுகள்
-சிசாமி

சாதி ஒடுக்கு முறைக்கும் தீண்டாமைக்கும் எதிராக வடபகுதி ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் 1966 ஒக்டோபர் 21ந் திகதி நடாத்திய மாபெரும் எழுச்சியை நினைவு கூரும் கருத்தரங்கு கடந்த 11-10-2009 ஞாயிற்றுக்கிழமை 3.00மணிக்கு கனடாவிலுள்ள ஸ்காப்ரோ நகரசபை மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. இந்த நிகழ்வை தமிழ் பேசும் மக்களின் ஜனநாயக உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கான இயக்கம் நடாத்தியது.

அமைப்பின் தலைவர் தர்மராஜா அவர்களது உடல் நிலையின் இயலாத்தன்மையால் கூட்டத்தினை தவபாலன் மாஸ்டர் அவர்கள் ஆரம்பித்து வைத்தார். 1966ம் ஆண்டு எழுந்த பேரெழுச்சியில் பங்கு பற்றியோ

மனையோ மனித உரிமை மீறல்பற்றிப் பேசுவார்கள் இந்த மனித உரிமை மீறல் பற்றி வாய் திறப்பதில்லை. சிலவேளை காசுகொடுத்தால் எழுதுவார்களோ தெரியாது. ஆனால் அந்த மக்களிடம் பணமில்லை. என்று சொன்னார். அடுத்து பாடசாலைகள் பற்றிக் குறிப்பிட்ட திருநாவுக்கரசு அவர்கள் அந்தக் காலத்தில் அநேக பாடசாலைகள் தனியாருடையதாக இருந்தது என்றும் சில பாடசாலைகளே அரசு பாடசாலைகள் என்றும் அங்குகூட மிகக் குறைந்தளவு தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் பிள்ளைகளே கல்வி பெறும் வாய்ப்பு கிடைத்ததாகவும் மற்றயவர்களுக்கு கல்வி மறுக்கப்பட்டது என்றும் குறிப்பிட்டார். பாடசாலையில் தாழ்த்தப்பட்ட மாணவன் தண்ணி குடிக்க வேண்டுமென்றால் இன்னொரு ஒடுக்குகிற சாதி மாணவனுக்காகக் காத்து நிற்க வேண்டிய கொடுமையைச் சுட்டிக்காட்டியதோடு, அதற்கு எதிராக தாம் முன்னின்று நிகழ்த்திய போராட்ட நிகழ்வுகளையும் நினைவுகூர்ந்து பேசினார்.

தொடர்ந்து பேசுவந்த ச.சுப்பிரமணியம் அவர்கள் 66ம் ஆண்டு எழுச்சி பற்றியும் அதன் எதிர் நிலைகள் எப்படியிருந்தன என்று குறிப்பிட்டதோடு ஈழத்தின் சாதி அமைப்புக்களும் அதன் தோற்றங்களும் எப்படி வேர் விட்டது என்பதையும் அதற்கு எப்படியெல்லாம் ஒடுக்குமுறைச்சாதி வெள்ளாளர்களான இராமநாதன் தரவழிகள் துணைபோயினர் என்றும் மிகத் துல்லியமாக எடுத்துக் கூறினார். 'இராமநாதன்' தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு கல்வி வசதி கூடாது என்று கூவிகொழும்புவரை போன ஒரு கயவன், ஒடுக்குமுறைச் சாதியினரின் கதாநாயகன். அப்படிப்பட்டவரை ஸ்காப்ரோவில் (கனடா) இன் னுமொருமுறை தோலுரித்து அம்பலப்படுத்தினார் ச. சுப்பிரமணியம் அவர்கள்.

அடுத்துப் பேசிய தங்கவடிவேல் அவர்கள் தமிழ்த் தேசியம் சீரழிந்த சித்திரத்தை சுட்டிக்காட்டியதோடு ஆரம்பத்தில் எவ்வாறு தமிழரசுக் கட்சியினர் சாதிவிடுதலைக்கான போராட்டங்களுக்கு எதிராக செயல்பட்டனர் என்பது குறித்தும் பேசினார். கூட்டத்தில் கவிஞர் சுபத்திரனின் கவிதைகளை கே.தங்கவடிவேல் அவர்கள் பாடினார். கருத்தரங்கின் இறுதியில் அ. வீரசிங்கம் அவர்கள் நன்றியுரை நிகழ்த்தினார்.

1966ஒக்டோபர் 21 எழுச்சியானது ஈழத்தின் தலித் விடுதலை நோக்கிய பயணத்தில் மிகமுக்கியமானதொரு மாற்றமாகும். இதில் இலங்கைக் கம்யூனிசக் கட்சியின் செயற்பாடு மதிப்பிற்குரியது. அந்த எழுச்சியின் பின் தொடர்ந்து வந்த ஆண்டுகளில் ஆலயப்பிரவேசம், தேனீர்கடை பிரவேசம், பாடசாலைகளில் சமபந்தி, சமபோசனம் என்று போராட்டங்களை தொடர்ந்தவர்கள் அவர்கள். கம்யூனிசச் சிந்தனையுடன் தலித் விடுதலையை ஒன்றாக்கி முன்னின்று உழைத்த தியாகிகளை நாம் எப்போதும் நினைவுகோரவேண்டும். இன்றைக்கு 43 ஆண்டு களுக்குப்பிறகு அந்தப் போராட்டத்தில் முன்னின்று உழைத்த மாபெரும் தியாகிகள் பலர் இன்று நம்மிடையே இல்லை. நமது காலப்பகுதியில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் ஈழத்துத் தலித் விடுதலைப் போராடிகளையும் அவர்களது அத்தனை போராட்டங்களையும் நாம் நினைவுகோருவது தலித் விடுதலை நோக்கிய அடுத்தகட்ட நகர்வுக்கு மிக அவசியமானதொன்றாக இருக்கின்றது. அந்த வகையில் தமிழ் பேசும் மக்களின் ஜனநாயக உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கான இயக்கம் இதனை கனடாவில் நடாத்தியது வரவேற்கப்படவேண்டியது.

-கற்கறா-
(நிழல் படங்கள் சுகந்தன்)

1966 ஒக்டோபர் 21 எழுச்சியானது

ஈழத்தின் தலித் விடுதலை நோக்கிய பயணத்தில் மிகமுக்கியமானதொரு மாற்றமாகும்.

றிய தோழர்களான கே.தங்கவடிவேல், திருநாவுக்கரசு, நாகேஜ்வரி, என்.கே. ரகுநாதன், அ.வீரசிங்கம், மற்றும் ச.சுப்பிரமணியம் போன்றோர் பேருரை ஆற்றினார்கள். ஒவ்வொருவரும் போராட்டத்தின் நேரடி சாட்சியங்களாக இருந்த தமது அனுபவங்களை குறிப்பிட்டார்கள்.

சங்கானையும், கன்பொல்லையும், நிச்சாமமும் எவ்வாறு ஒவ்வொரு சம்பவத்தின்

ணமாகும் என அக்கலைஞர்களையும் ரகுநாதன் அவர்கள் பாராட்டிப் பேசினார்.

1930ம் ஆண்டுகளில் சங்கானையில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களது உடலை சுடலையில் எரிக்கத் தடை இருந்தது. பிரிட்டிசார் காலத்தில் அதற்கும் போராட்டம் செய்து தான் எரிக்க முடிந்தது என்று சொன்ன திருநாவுக்கரசு அவர்கள் இன்று எத்த

கனடியத் தமிழ்த் திரைப்பட மையம் (CTCEO) மாதாந்தம் நடத்திவரும் படக்காட்சி நிகழ்வின் ஒக்ரோபர் மாத நிகழ்வு ஒக்ரோபர் பத்தாந்திகதி நடைபெற்றது. இதில் கிறீலரின் யூத அழிப்பில் இருந்து ஒரு சிறுவன் தப்ப வைக்கப்பட்ட நிகழ்வை மையப்படுத்தி எடுக்கப்பட்டிருந்த ரொய்லாண்ட் (Spielzeugland-Toyland) என்ற யேர்மன் படம் சிறந்த திரைக்கதை யுத்தியுடன் தயாரிக்கப்பட்ட தென பார்வையாளர்களால் கிலாக்கிக்கப்பட்டது. இதையொத்த ஈழத்தவரின் நிகழ்வுகளை இத்தகைய உலக அங்கீகரிப்புக்குத் தகுந்த படங்களாக நாமும் எடுக்கவேண்டும் என ஒளிப்பதிவாளர் சபேசன் ஜெயராஜசிங்கம் கருத்துக்கூறினார்.

அற்ப சயநலமே மரணத்தின் சாவியாக அமைந்துவிடும் விதி பற்றிய Black Button படம் வெறும் இரண்டே கதாபாத்திரங்களைக் கொண்ட வெகு கனமானதும் காத்திரமானதுமான படத்தையும் உருவாக்கமுடியும் என சொல்லித்தந்தது. இங்கு, தான் எடுக்கும் படங்களுக்கு நடிகர்களின் ஒத்துழைப்புக்கு பெரும் சிரமத்தை எதிர்போக்க வேண்டியிருப்பதாக அங்கு குறைபட்டுக் கொண்ட இயக்குனர் ரஜீவ்ரகு நல்ல பதிலை இப்படம் சொல்லிக் கொண்டதையும் நினைவுகொள்ளலாம்.

இந்நிகழ்வில், உதிரியாக காண்பிக்கப்பட்ட Black Hole எனும் ஒரு நிமிடப்படம் கலந்துகொண்ட சகலரையும் உலுக்கிவிட்டது. குறிப்பாக கலந்துகொண்ட பாரதி கலைக் கூட மாணவர்களை ஆச்சரியப்படுத்திவிட்டது. ஒரு நிமிடத்தில் மனதைத் தொடும்படி ஒரு படத்தை எடுக்க முடியும் என்பது அவர்களுக்கு இன்ப அதிர்ச்சியாக இருந்ததை அவர்களின் கருத்துகளிலிருந்து தெரிந்தது. அவர்களுடன் கூடவே நிகழ்வில் கலந்து கொண்ட அவர்களது பெற்றோருக்கும் ஏன் எம்போன்ற திரைப்பட அபிமானிகளுக்கும் இந்நிகழ்வு நிறைவாக அமைந்திருந்தது.

படக் காட்சியும் கருத்துக் களமும்

கனடியத் தமிழ்த் திரைப்பட மேம்பாட்டு மையத்தின் செயற்பாடுகளில் ஒன்றான மாதாந்த திரைப்படக் கருத்துக் களத்தின் இம்மாத நிகழ்வாக, November 22 ஞாயிற்றுக்கிழமை பிற்பகல் 2 மணி முதல் பிற்பகல் 4.30 மணி வரை திரைப்படக் காட்சியும் அதற்கான கருத்துக் களமும் இடம்பெறவுள்ளது.

இந்நிகழ்வில்
Angels die in the soil, Signs, Reflections, 10 Minutes ஆகிய நான்கு குறும்படங்கள் காண்பிக்கப்பட்டு அவை தொடர்பான விமர்சன நிகழ்வும் இடம்பெறவுள்ளது.

திரைப்பட ஆர்வலர்கள் அனைவரையும் இந்நிகழ்வில் கலந்துகொள்ளுமாறு வேண்டுகின்றோம். உங்கள் ஆக்கங்களின் விபரங்கள் இருப்பின், அவற்றை பரிமாறிக்கொள்ள சிறந்த வாய்ப்பாகவும் நீண்டதொரு இடைவேளைக்குப்பின் கலைஞர்கள் பலரையும் சந்திக்கும் வாய்ப்பாகவும் இந்நாள் அமையுமென நம் புகிறோம்.

இடம்: 5310 FINCH AVENUE EAST, UNIT - 37, SCARBOROUGH
விபரங்களுக்கு -
416- 457- 8424 / 416- 731- 4953 / 905-201-2631

பொழுது-05 ' இதழ் 170 ' கார்த்திகை 20, 2009

சொற்கோட்டம் இல்லாது செப்பம் ஒருதலையா
உட்கோட்டம் இன்மைபெறின்

சாம்பல் மேட்டில் இருந்து

“...அன்றாட வாழ்க்கையில் மட்டுமல்ல எமது அரசியலிலும் கூட இன்று ஈழத்தமிழ் மக்கள் அனுபவிக்கும் துன்பங்களுக்கும் துயரங்களுக்கும் எம்மைத் தவிர அதாவது எமது அரசில் கட்சிகள், இயக்கங்கள் அவற்றின் தலைமை எமது சிவில் சமூகம், இவற்றைத்தவிர ஏனைய அனைவருமே காரணம் என்கின்ற கருத்து எமது மக்கள் மத்தியில் பரவலாக காணப்படுகின்றதுடன். எமது ஊடகங்களும் அதனையே வெளிப்படுத்துகின்றன. ஆரம்பத்தில் சிங்களவர்கள்தான் எமது அனைத்துப் பிரச்சினைகளுக்கும் காரணம் என்றோம் பின்னர் எம்மை நூற்றாண்டு காலமாக ஆண்ட வெள்ளைக்காரனும் அமரிக்க ஏகாதிபத்தியமும் காரணம் என்றோம் பின்னர் முஸ்லிம்களும் ஒரு முக்கியகாரணம் என்றோம். அதன் பின்னர் பல லட்சக்கணக்கான எமது அகதிகளுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்து ஆயுதப் போராட்ட அமைப்புகளுக்கு ஆயுதங்களும் பயிற்சியும் அளித்து விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு பின் தளத்தையும் வழங்கிய இந்தியா தான் எமது பிரச்சினைகளுக்கு எல்லாம் மூல காரணம் என்றோம். சிங்களவர்களும் நாங்களும் அண்ணன் தம்பி என்று கூறி அரசாங்கத்துடன் இணைந்து இந்திய ராணுவத்துடன் போரிட்டோம். அவர்களது பிரதமரையும் தற்கொலைக் குண்டுதாரியை அனுப்பி படுகொலை செய்தோம். பின்னர் அது ஒரு துன்பியல் சம்பவம் என்று விளக்கம் வேறு கொடுத்தோம். தமிழ் மக்களது விடுதலை என்கின்ற பெயரில் தமிழ் மக்களது அடிப்படை மனித உரிமைகள், சுயதெரிவு செய்யப்பட்ட எமது ரட்சகர்களால் தொடர்ச்சியாக மீறப்பட்டபோது முதலில் கரிசனையும் பின்னர் கண்டனமும் தெரிவித்த சர்வதேச தொண்டர் நிறுவனங்கள், மனிதஉரிமை காவல் அமைப்புகள்தான் எமது பின்னடைவுகளுக்கு எல்லாம் காரணம் என்று கூறினோம். அவர்கள் சிங்களப்பேரினவாத அரசாங்கத்தின் கைக்கூலிகள் என்று எமது ஊடகங்களில் திட்டித் தீர்த்தோம். இறுதியில் உலக மக்கள் தொகையின் பாதிக்கும் அதிகமானோரால் சுதந்திரமான தேர்தல்கள் மூலம் தெரிவு செய்யப்பட்ட இந்திய, அமரிக்க, ஐரோப்பிய ஒன்றிய, கனடிய அரசாங்கங்கள், சர்வதேசப் பயங்கரவாத அமைப்புகளின் பட்டியலில் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பையும் சேர்த்து அதன் நடவடிக்கைகளைத் தடை செய்துள்ள நிலையில் எமது துன்பங்களுக்கு எல்லாம் ஒட்டு மொத்தமாக சர்வதேச சமூகமே காரணம் என்கின்றோம். ஒட்டு மொத்த சர்வதேச சமூகமே எதிர்ப்பதற்கு ஈழத்தமிழ் மக்களது நியாயமான அபிலாஷைகள் அப்படியென்ன நீதியற்றவையா? நியாயமற்றவையா?, வெறுக்கத்தக்கவையா? இல்லை என்பதைப் புரிந்து கொள்வதற்கு ஒரு விஞ்ஞானிக்குரிய அறிவு தேவையில்லை. சர்வதேச சமூகம் ஈழத்தமிழர்களின் அபிலாஷைகள் நியாயமற்றவை என்று ஒருபோதும் தெரிவித்ததில்லை. அவர்கள் அங்கு இனரீதியில் ஒடுக்கப்படுகிறார்கள், படுகொலை செய்யப்படுகின்றார்கள், அரச இயந்திரத்தால் அப்பட்டமான மனித உரிமை மீறல்களுக்கு உள்ளாகின்றார்கள் என்பதை நன்கு அறிந்திருக்கிறார்கள். இதையிட்டு தமது அதிருப்தியை, கரிசனையை, கண்டனத்தை அவ்வப்போது வெளியிட்டும் இருக்கிறார்கள். அத்துடன் ஈழத்தமிழ் மக்களின் நியாயமான அபிலாஷைகளைத் திருப்தி செய்யும் ஓர் அரசியல் தீர்வு காணப்பட வேண்டும் எனத் தொடர்ச்சியாக வலியுறுத்தி வருகிறார்கள். இதற்கான ராஜதந்திர பொருளாதார அழுத்தங்களை இலங்கை அரசாங்கத்துக்கு கொடுத்தும் வருகிறார்கள். இதற்கு அண்மையில் ஐ.நா மனித உரிமை சபையில் இருந்து இலங்கை நீக்கப்பட்டமை ஒரு நல்ல உதாரணம் சர்வதேச சமூகத்திற்கும் ஈழத்தமிழ் மக்களுக்கும் இடையே பிணக்கு எதுவும் இல்லை. சர்வதேச சமூகத்திற்கும் ஈழத்தமிழர்களின் ஏக பிரதிநிதிகள் எனத் தம்மைத் தாமே தெரிவு செய்துள்ள விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பிற்கும் இடையே தான் பிணக்கு உள்ளது. சர்வதேச சமூகம் உன்னதமானது, மகத்தானது சமரசத்திற்கு அப்பால் பட்டவை எனக் கருதும் விழுமியங்களுக்கும் விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பிற்கும் இடையே உள்ள ஒவ்வாமைதான் இப்பிணக்கிற்கு அடிப்படை. இதில் மாற வேண்டியவர்கள் விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பே அல்லாமல் சர்வதேச சமூகம் அல்ல. எமது துன்பங்களுக்கும் அவலங்களுக்கும் நாமும் ஒரு முக்கிய காரணம் என்கின்ற யதார்த்தத்தை புரிந்து கொண்டால் மட்டுமே இம்மாற்றம் ஏற்படும். மாறாக எமது நிலைமைக்கு எம்மைத் தவிர மற்ற அனைவருமே காரணம் எனப் புலம்பிக் கொண்டிருந்தால் எம்மைக் கடவுள் தான் காப்பாற்ற வேண்டும்.”

கடந்த 2008 ம் ஆண்டு ஜூன் மாத வைகறை பத்திரிகையின் ஆசிரியர் தலையங்கம் இது. இன்றய எமது அவல நிலைக்கான காரணங்கள் பற்றியும் நாம் மாறவேண்டியதன தேவை பற்றியும் எமது ரட்சகர்கள் விதித்திருந்த தடையையும் அச்சுறுத்தல்களையும் மீறி சுட்டிக்காட்டப்பட்டிருந்தது.

இன்று ஏறத்தாள பதினெட்டு மாதங்கள் உருண்டு ஓடிவிட்டன. இராணுவ ரீதியில் வெல்லப்பட முடியாதவர்கள் என்று கருதப்பட்ட விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பு முற்று முழுதாக அழிக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழர் தாயகம் சிங்கள இராணுவத்தின் பூரண கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்டு ஒரு மிலேச்சத்தனமான இராணுவ ஆட்சி நடைபெறுகின்றது. மூன்று லட்சம் தமிழ் மக்கள் முள்ளு வேலிகளுக்குள் மிருகங்கள் போல் அடைக்கப்

பட்டுள்ளனர். சர்வதேச சமூகத்தின் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட, சுயநலம் கலந்த கரிசனைகளும் அழுத்தங்களும் ராஜபக்ச சகோதரர்களின் சிங்களப் பேரினவாத நிகழ்ச்சி நிரலில் ஒரு சிறிதளவு மாற்றத்தையேனும் ஏற்படுத்த முடியவில்லை ஓங்கி ஓலிக்க வேண்டிய தென்னிலங்கை இடது சாரிகளின் குரல் அப்படி ஏதாவது இருக்குமேனில், சௌகரியமாக மௌனித்துப் போயுள்ளது.

ஒரு கால் நூற்றாண்டுக்கு மேலாக எமது ஈழத்தமிழ் மக்களின் கடந்த, நிகழ், மற்றும் எதிர் காலத்தை நிர்ணயம் செய்தவர்கள் எமது விடுதலைப் போராட்டத்தை ஒட்டு மொத்தமாக குத்தகைக்கு எடுத்துக் கொண்டவர்கள் ஈழத்தமிழ் மக்களை அரசியல் அனாதைகளாக்கி விட்டு அழிந்து போய் விட்டனர். இறுதிவரை எம்முடன் நிற்பார்கள் என்று கருதப்பட்ட எமது தொப்புள் கொடி என்றவகையான ராஜபக்சவுடன் இருந்து உண்கிறது, பொன்னாடை போர்த்துகின்றது, சற்றுலா போகின்றது, அகதிகளுக்கு இந்தியக் குடியரிமை என உளறுகிறது, எல்லாமே நன்றாக நடக்கின்றது என்று நற்சான்றிதழ் வேறு வழங்குகின்றது. அரசியல் கோமாளிகள் என சரத் பொன்சேக்கா இவர்களை வர்ணித்து சரியானதே என்பதை தொடர்ந்தும் விடாப்பிடியாக நிரூபித்து வருகின்றது. நாலு காசு பார்க்க முடிந்தால் எதுவும் தப்பில்லை என்கின்ற கொள்கையில் மிகவும் பற்றுடன் செயற்பட்டு வருகின்றது.

சகலபிரச்சினைகளுக்கும் விடுதலைப் புலிகளே காரணம் ஆகவே அவர்கள் அழிக்கப் பட்டு விட்டால் போதும் ஈழத்தமிழர்களுக்கு விமோசனம் கிடைத்துவிடும் எனக் கூறி விடுதலைப் புலிகளால் மறுக்கப்பட்ட இருப்பையும் சுதந்திரத்தையும் சிங்களப் பேரினவாதத்திடம் அடகு வைத்து தமது இருப்பைத் தக்க வைத்துக் கொண்ட, தனி நாடு என்கின்ற கருத்தை மாற்றிக் கொண்ட மாற்றுக்கருத்தாளர்கள் இன்று விடுதலைப் புலிகள் அழிக்கப்பட்ட நிலையில் தமது இருப்பிற்கான புதிய காரணங்களைத் தேடி நிற்கின்றனர். இன்று வரலாறு இவர்கள் முன் இரண்டு தெரிவுகளை முன்வைத்துள்ளது. ஒன்று தொடர்ந்தும் சிங்களப் பேரினவாதத்தின் வடகிழக்குத் தரக்களாக செயற்படுவது அல்லது ஈழத்தமிழ் மக்கள்

ளின் நியாயமான அபிலாஷைகளைத் திருப்தி செய்யும் ஓர் நிரந்தர அரசியல் தீர்வுக்காக செயற்படுகின்ற சக்திகளுடன் தம்மை இணைத்துக் கொண்டு செயற்படுவது. இதில் ஒன்றைத் தெரிவு செய்யும் பூரண சுதந்திரம் இவர்களுக்கு இன்று உண்டு. ஆனால் பேரினவாதத்தின் தரக்களாகச் செயற்பட்டுக் கொண்டு அதேசமயம் தமிழ் மக்களின் அபிலாஷைகள் பற்றியும் பேச வாய்களையானால் அதை விட அரசியல் போக்கிரித்தனம் எதுவுமே இருக்க முடியாது.

மொத்தத்தில் எமது ரட்சகர்களாலும் தொப்புள் கொடி உறவுகளாலும் கை விடப்பட்டு சிங்களப் பேரினவாத அரசின் கருணையிலும் காரணயத்திலும் பெருந்தன்மையிலும் மட்டுமே எமது இருப்பு தங்கியுள்ள பரிதாபமான நிலையில் நாம் இன்று உள்ளோம். இந்த நிலைமை தொடரும் பட்சத்தில் நாம் தேசியம் தேசியம் எனக் கூவுகின்ற ஈழத்தேசியம் வெகு விரையில் காணாமல் போய்விடும் முப்பது வருட ஆயுதப் போராட்டம் எமக்கு பேரழிவையே கொண்டுவந்துள்ளது என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. அதேசமயம் பெறுமதி மிக்க பாடத்தையும் கற்றுத் தந்துள்ளது. இன்றய எமது அவலநிலையில் இருந்து மீழ வேண்டுமானால் எமது சிந்தனையில் செயற்பாட்டில் மொழியில் எழுத்தில் நாம் உன்னதம் என்று கருதும் விழுமியங்களில் மாற்றங்கள் ஏற்படவேண்டும் உன்னதமான மாணுட விழுமியங்களால் வழிநடத்தப் படுகின்ற அர்ப்பணிப்பு மிக்க அரசியல் தலைமை உருவாக வேண்டும் கடந்த கால வன்முறை அரசியல் கலாச்சாரம் மீண்டும் தலைதூக்காமல் இருக்க புதிய விதிகள் இயற்றப் படவேண்டும். அவை இதயசக்தியுடன் பேணப்பட வேண்டும். இவை அனைத்தையும் எமக்காக யாரும் செய்யப் போவதில்லை. நாமே தான் செய்யவேண்டும். நாம் மாற வேண்டும் அதன் மூலம் மாற்றத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும்

ஒரு புத்துயிர் கொண்ட தேசமாக நாம் சாம்பல் மேட்டில் இருந்து மீண்டும் எழுவதும் அல்லது தமிழைப் ஒரு மொழியாகப் பேசிய ஒரு மக்கள் கூட்டமாக வரலாற்றின் அடிக்குறிப்பில் புதைந்து போவதும் இம் மாற்றத்திலேயே தங்கியுள்ளது

Vaikarai
2680 Matheson Blvd. East, Suite 102
Mississauga, ON L4W 0A5
e-mail: editor@vaikarai.com
www.vaikarai.com

வைகறைப் பத்திரிகை
'அகத்தியா
பப்பளிக்கேசன்ஸ் இங்.
(Ahathaiyah
Publications
Inc.)னல்
தொன்றோ நகரில்
இருந்து
வெளியிப்படுகின்றது.

பின் வாங்குதல்

ராகவன்

ragavan@vaikarai.com

ஒரு விடுதலை போராட்ட அமைப்பின் வெற்றியானது அது எவ்வாறு சந்தர்ப்பங்களை பயன்படுத்தி இராணுவ அரசியல் தந்திரோபாயங்களை வகுத்துக்கொள்கிறது என்பதிலேயும் எவ்வாறு அது தனது நட்பு சக்திகளை தன்னுடன் இணைத்து மக்கள் ஆதரவின் மூலம் தனது நோக்கை அடைகின்றதென்பதிலும் தங்கியுள்ளது. அரசியல் இராணுவ உத்திகள், நட்புசக்திகளை இணைத்துக்கொள்ளல், மக்கள் ஆதரவை தொடர்ந்து தக்கவைத்தல், சர்வதேச நிலைகளை புரிந்து கொள்ளல் ஆகிய அனைத்தும் ஒரு விடுதலைப் போராட்டத்திலிருந்து பிரிக்க முடியாத முதன்மைக் கூறுகள். இதில் ஒன்று மட்டுமே இருந்தால் போதாது. ஒரு போராட்ட அமைப்பானது தனது மக்களுக்காக போராடும் போது அவர்களின் நலன்களை முதன்மைப்படுத்தல் மிக அவசியம். மக்களின் நலன்களை கைவிட்டு விடுதலை என்ற ஒரு கோஷத்துக்காக மக்களை பலியிடுவது விடுதலை அமைப்பையும் அது பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் மக்களையும் பேரழிவுக்குள் தள்ளி விடும். இராணுவ நடவடிக்கைகள் விடுதலை போராட்டத்தின் முதன்மை அம்சங்களில் ஒன்று மட்டுமே தவிர அது மட்டுமே முக்கிய அம்சம் கிடையாது. சர்வதேச சூழல்கள் எதிரியின் படைபலம் போன்ற பல்வேறு அம்சங்களை கணக்கில் எடுத்துத் தனது பலவீனத்தைப் புரிந்து கொண்டு பின் வாங்குதல், முதலில் இருந்து தொடங்குதல், சமரசத்திற்கு போதல் போன்றவை ஒன்றும் கவுரவக் குறைச்சலான விடயங்களல்ல.

நேபாளத்தில் மாவோயிஸ்டுகள் ஆயுதங்களை கைவிட்டு பேச்சு வார்த்தைக்கு போனது ஏதோ ஒன்றும் வெட்கத்துக்குரிய விடயமல்ல. அது அரசியல் ஞானம் கொண்ட அக புறச் சூழல்களை கருத்தில் கொண்ட மக்களின் நலன்களை முன்னிறுத்திய யதார்த்தபூர்வமான முடிவு. அந்த முடிவின் பின் அவர்கள் தாங்கள் நினைத்ததை அடையமுடியாமல் கூட போகலாம். ஆனால் ஏறமுடியாத உச்சிக்கு ஏறும் தற்கொலை முயற்சியை விட பின்வாங்குதல் உவப்பானதே. ஏனெனில் பின்வாங்குதல் புதிதாகத் தொடங்குவதற்கான ஒரு இடைவெளியை தருகிறது.

விடுதலை புலிகள் அமைப்பு ஒரு பலம் பொருந்திய இராணுவ அமைப்பாகத் தன்னை கட்டி எழுப்பியது. ஆனாலும் ஒரு அரசின் இராணுவ பொருளாதாரப் பலம், சர்வதேச ஆதரவு ஆகிய வற்றை கருத்தில் கொள்ளும் போது ஒரு விடுதலை அமைப்பு பாதுகாப்பு அமைப்பு அல்ல. அது மேற்கூறிய

அனைத்து ஆயுதங்களையும் சரிவர பயன்படுத்தாவிட்டால் தோல்வியையே தழுவும். ஏனெனில் அரசின் இராணுவ ஆயுத ஆட்பலம் எப்பொழுதும் விடுதலை இராணுவத்தின் பலத்தை விட அதிகமாகவே இருக்கும். விடுதலை போராட்டத்தின் தாரமீகப் பலமே விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு அடித்தளம்.

பெப்ரவரி 2002 இல் ரணில் விக்கிரமசிங்கா தலைமையில் யுத்த நிறுத்த ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திட்ட பின்பு விடுதலைப் புலிகள் தொடர்ந்தும் தங்கள் இராணுவ பலத்தை அதிகரிப்பதிலேயே முழுக் கவனத்தையும் செலுத்தினர். சமாதான காலத்தில் இராணுவ பலத்தை அதிகரிப்பதில் தவறே துமில்லை. ஆனால் அரசியல் ரீதியான நடவடிக்கைகளுக்கு அதிக அழுத்தம் கொடுப்பதும் சம காலத்தில் நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும். இந்த அம்சம் விடுதலைப் புலிகளால் கணக்கில் எடுக்கப்படவேயில்லை.

**விடுதலை புலிகளின்
பாரிய அரசியல் ராணுவதவறுகளுக்கு
பின்புலத்தில் அவர்களை கண்முடித்தனமாக
ஆதரித்து எவ்வித பொறுப்புக்களும் அற்று
வேடிக்கை பார்த்தும் விளம்பரம் செய்தும் பத்திரிகை
நடத்தியும் பணம் பண்ணியும் ஊர்வலம் நடத்தியும்
புலிகளை எவ்வித விமர்சனமுமின்றி
ஆதரித்த புலிகளின்
புலம் செயல் பாட்டாளர்கள்களும்
தமிழ் நாட்டு அரசியல் வாதிகளும் வரலாற்றின்
கேள்விகளுக்கு
பதில் சொல்லியே ஆகவேண்டும்.**

முற்படைகளையும் பாதாளத்தில் பத்துப் படைகளையும் வைத்திருக்க வேண்டும் என்ற பேரரசையும் இராணுவ வெற்றியால் எதனையும் சாதித்துவிடலாம் அன்ற அதீத அல்லது மூட நம்பிக்கையும் விடுதலை புலிகளின் தோல்விக்கு வித்திட்டன.

அக்கால கட்டத்தில், 2004இல் கருணாவின் பிரிவு விடுதலை புலிகளின் இராணுவ பலத்திற்கு ஒரு பெரும் இழப்பாக அமைந்தது. கருணாவின் பிரிவானது கிழக்கு வாழ் தமிழர்களின் மத்தியில் பெரும் குழப்பத்தை ஏற்படுத்தியது. இதனால் விடுதலைப் புலிகள் அது வரைகாலமாக கட்டுப்பாடுக்குள் வைத்திருந்த பல பிரதேசங்கள் இராணுவத்தால் கைப்பற்றப்பட்டன. அது வரையும் இராணுவம் பல்வேறு முனைகளில் தாக்குதலை எதிர்கொண்டது. கிழக்கின் புவியியல் அமைப்பு விடுதலை புலிகளுக்கு வாய்ப்பாக அமைந்திருந்தது. கருணாவின் பிரிவை விடுதலைப் புலிகளின் தலைமை அரசியல் நேர்மையுடன் அணுகி உள் முரண்பாடுகளை நட்புரீதியாகத் தீர்த்திருந்தால் இன்று கிழக்கு நிலம் இராணுவத்தின் கையில் போயிருக்குமா என்பது கேள்விக்குறியே.

இதற்கு மேலாக விடுதலை புலிகள் சமாதான காலத்தை ஒரு வாய்ப்பாகக் கருதி மாற்று கட்சியினர் மேல் குறிவைத்துக் கொ-

ன்று குவித்தது அப்பிரிவினரையும் அவர்களது ஆதரவாளர்களையும் இலக்கை அரசின் பக்கம் தள்ளி விட்டது. தங்களது இராணுவ பலத்தைப் பெருக்க சிறார்கள் படைபலம் வலுக்கட்டாயமாக சேர்த்தது, வரி விதித்தல் போன்ற புலிகளின் அடாவடிகள் விடுதலை புலிகளைத் தமிழ் மக்களிடமிருந்து மேலும் அந்நிய படுத்தின. முஸ்லிம் மக்களை வஞ்சித்து அம்மக்களின் ஆதரவையும் புலிகள் இழந்தனர்.

விடுதலைப் புலிகளின் ஆதரவுத்தளம் புலம் பெயர்ந்த தமிழர்கள் மட்டுமே என்ற நிலைக்குப் புலிகள் தள்ளப்பட்டனர். வெளிநாடு வாழ் தமிழரின் நிதி உதவி மூலம் ஆயுதங்களை குவித்து யுத்தமொன்றை புரிவதன் மூலம் தமது குறிக்கோளை அடைந்துவிடலாம் என விடுதலைப் புலிகள் தவறான கணக்கு போட்டனர். வெளிநாடு வாழ் தமிழர் இந்த போராட்டத்தில் நேரடி பங்கு வகிக்காதவர்கள். இவர்களில் அநேகர் விடுதலைப் புலிகளின் இராணுவ வெற்றிகளில் குதூகலமடைகின்றவர்கள்.

எனமான பின்வாங்கலின் விளைவுகள் எப்படியிருக்குமென்றோ யாரும் ஆருடம் கூடக் கூற முடியாத நிலை.

ஆனாலும் அவன் இலக்கை அடைவது நடைமுறைச் சாத்தியம் இல்லை என தெரிந்தவுடன் பின்வாங்க முடிவு செய்துவிட்டான்.

நல்ல வேளை, பின்வாங்கும் போது பாதுகாப்பான இடத்தில் இருந்துகொண்டு தொலைநோக்குக் கருவியால் மலையிலிருந்து இறங்குபவனை பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் “உண்மையான நண்பர்களின்” குரல் அவனுக்கு கேட்கவில்லை. அவர்கள் அவனை முன்னோக்கி செல்லுமாறு கூக்குரல் இடுகிறார்கள். அவர்களது கூக்குரலை கேட்டு முன்னேறி நகர்ந்திருந்தால் அவனுக்குத் தலைச்சுற்று வந்திருக்கும். தலைச்சுற்று வரும்போது ஒருவர் தெளிவாக இருக்க முடியாது. உறுதியாகக் காலடியும் வைக்க முடியாது. முக்கியமாக உயரமான இடங்களில் தலைச்சுற்றுல் மிகவும் ஆபத்தானது.

தனிச்சொத்தையும் சந்தைப் பொருளாதாரத்தையும் புதிதாகத் தோன்றிய சோவியத்தில் உடனடியாக இல்லாமற் செய்வது நடைமுறைச் சாத்தியமல்ல. எனவே கலப்புப் பொருளாதாரத் திட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதே நாட்டையும் மக்களையும் பாதுகாக்கும் என்ற அரசியல் தீர்க்கதரிசனத்தின் படி பின் வாங்குதல் அவசியமாகிறது. இதில் முக்கியமான அம்சம் என்னவென்றால் சோவியத் யூனியன் போலஸ்விக்குகளின் முழு கட்டுப்பாட்டுக்குள்ளும் வந்த கால கட்டம் இது.

மலையேறியின் யதார்த்தமான பின்வாங்குதல் பற்றிய சிந்தனை புலிகளுக்கு வருவதற்கான அரசியல் தெளிவோ இராணுவத் தெளிவோ அவர்களிடம் இருக்கவில்லை. மாறாக தாங்கள் முன்னோக்கி போவதை தூரத்தில் இருந்து பார்க்கும் “உண்மையான நண்பர்களின்” குரல் அவர்களுக்கு நன்றாகவே கேட்டது

ஒரு பக்கம் முரட்டுத்தனமாக எந்தவித விட்டுக்கொடுப்பும் இன்றி மக்களிடமிருந்து அந்நியப்பட்டு யாருக்காகப் போராடப் புறப்பட்டார்களோ அந்த மக்களையே பணயம் வைத்து விடுதலைப் புலிகள் தற்கொலை அரசிலைத் தொடர்ந்தனர். கடந்த “மாவீரர் தினத்தில்” விடுதலை புலிகளின் தலைவர் எல்லா எதிர்ப்புகளையும் தனியாக நின்று எதிர்கொள்ளும் பலம் தமக்கு இருக்கிறதென வீரப்புப் பேசி தூரத்திலிருந்து பார்வையாளராக இருக்கும் புலம் பெயர் தமிழரையும் தமிழ்நாட்டு அரசியல் வாதிகளையும் விடுதலை புலிகளுக்கு முழு ஆதரவையும் தொடர்ந்து வழங்குமாறு கேட்டார்.

புலம் பெயர் புலி ஆதரவாளர்கள் முன்னெப்போதும் இல்லாத அளவில் ஆர்ப்பாட்டங்களையும் ஊர்வலங்களையும் ஏற்பாடு செய்து விடுதலை புலிகளை ஏற முடியாத மலை உச்சிக்கு ஏற உற்சாகம் கொடுத்தனர்.

தமிழ் நாட்டு அரசியல்வாதிகளும் நடிக்கரும் வீரப்பிரதாபங்களையும் வாழ்விச்சுங்களையும் வீசி விடுதலை புலிகளின் விட்டுக்கொடா அரசியலுக்கு உந்து சக்தியாக விளங்கினர். தமிழ் தேசிய கூட்டமைப்பும் புலிகளின் சவப்பெட்டியின் இறுதி ஆணியை அடிக்க ஆயுதத்தை விடுதலை புலிகள் கைவிட கூடாது என்பதில் கவனமாக இருந்தனர்.

ஆயுதங்கள் வெறும் இரும்புக்கருவிகள். ஆயுதங்களை கைவிடுவது வேறு. ஆயுத போராட்டத்தை கைவிடுவது வேறு. ஆயுதங்களை தாங்கியது மக்களை பாதுகாக்க.

(6ம் பக்கம் பார்க்கவும்)

இனியும் தமிழர் அரசியலும்

தேவகாந்தன்

devakanthan@vaikarai.com

வரலாற்றிலிருந்து எவரும் கற்றுக்கொள்வதில்லை என்பதுதான் தொடரும் வரலாற்றுப் போக்குகளிலிருந்து நாம் அறிந்துகொண்டிருப்பது என்ற பிரபலமான கருதுகோள் ஒன்றுண்டு. வரலாறு திரும்பத் திரும்ப “போல” வருவதின் காரணம் அதன் இயங்கு திசையின் காரணமாயிருக்கலாம் என்பது சரியானதாகவே தோன்றுகிறது. இலங்கைத் தமிழரின் வரலாறும் திரும்பத் திரும்ப ஏமாற்றத்தோடும், 2009இல் பெரிய அழிவோடும், முடிந்திருப்பதையும் இந்தத் தடத்தில் வைத்துப் பார்க்கமுடியும்.

சற்றொப்ப இரண்டரை லட்சம் இலங்கைத் தமிழர்கள் தடைமுகாங்களில் படும் அவஸ்தைகளை தினமும் தான் ஊடகங்கள் வாயிலாக அறிய முடிந்துகொண்டிருக்கிறது. இதற்கும் மேலாக ஐம்பதினாயிரம் தமிழர்கள் குழந்தைகள், பெண்கள், ஆண்களாக கொலை செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பது அதற்கும் மேலான துயரத்தை விளைவிப்பது. மட்டுமா? ஒரு நூற்றாண்டில் கட்டியெழுப்பப்பட முடியாத பொருளாதார, கல்விப்புல, ஆள்புல இழப்புகள் நேர்ந்துள்ளதை எந்த இழப்புக் களத்தில் வைத்துப் புரிந்துகொள்வது என்பது புரிபடவேயில்லை.

ஆக, திரும்பத் திரும்ப வரும் இந்த அழிச்சாட்டியங்களுக்கான ஒரு தவறு தமிழர் அரசியலில் ஆரம்ப காலம்தொட்டு இருந்து வந்திருப்பதையே இது சுட்டிநிற்கிறது. எமக்கு அரசியல் தீர்க்கதரிசனம் வேண்டாம், ஆனால் அரசியலில் கடந்த காலங்களில் நடந்தவற்றை ஒரு மறுஆலோசனைக்கு உட்படுத்தி புதிய ஒரு மார்க்கத்தைக் கண்டடையும் சாதாரணமான புத்திசாலித்தனமாவது இருந்திருக்கவேண்டும். தமிழர், தமிழ்மொழி, தமிழ்மண் என்று சிந்திப்பதற்கான உணர்ச்சித் தடம், அந்த மிகச் சிறிய புத்திசாலித்தனத்தை அடையத் தடையாக இருந்திருக்கிறதோ என நினைத்தால் அதில் தப்பில்லை.

ஒரு பெரும் அழிச்சாட்டியத்தின் பின் முடிவடைந்திருக்கிற இலங்கைத் தமிழரின் அரசியற் போராட்டம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிற பாடம், அது தன் அழிவுக்கான ஒரு கூறினை மூலத்திலேயே கொண்டிருந்தது என்பதுதான். அதை இனங்காணுவதன் மூலமாகவே “இனி” என்ற காலத்தில் தமிழரின் வாழ்வு தக் கவைக்கப்பட வாய்ப்பிருக்கிறது.

வரலாற்றை மாணிக்கங்கள் உருவாக்குகிறார்கள் என்ற கருதுகோள் நவீன காலத்துக்கு முற்பட்டுக் கிடந்த மனித சிந்தனையில் இருந்தது.

அப்போதும் வரலாறு தனிமனிதர்களால்ல, சில சமகால உந்துசக்திகளின் விசையைப் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய தனிமனிதர்களாலேயே மாறுதல்தரவில் செல்லவைக்கப்படுகிறது என்ற மாற்றுக் கருத்துக்கள் இருந்தே வந்தன. சமூக அமைப்பே அரசியலைத் தீர்மானிக்கிறது என்ற முடிவை கார்ல் மார்க்ஸ் முடிவை விஞ்ஞான ரீதியாக முன்வைப்பதன் முன், இந்தக் கருத்தை மேலோட்டமாகவேனும் கூறியவர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். ஹெகல் சொன்னவற்றிலிருந்தான ஆதாரத்திலிருந்து கண்டடையப்பட்டதே மார்க்சியம் என்பது இதற்குச் சரியான உதாரணமாக அமையும்.

மார்க்ஸ் ஒருமுறை சொன்னார்: “மனிதர்கள் தமது வரலாற்றை தாமே உருவாக்குகிறார்கள் என்பது சரிதான். ஆனால் தமது விருப்பத்திற்கேற்றபடி அது அமையக் காண்பதில்லை. அது அவர்கள் தேர்ந்

ஒரு பெரும் அழிச்சாட்டியத்தின் பின் முடிவடைந்திருக்கிற இலங்கைத் தமிழரின் அரசியற் போராட்டம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிற பாடம், அது தன் அழிவுக்கான ஒரு கூறினை மூலத்திலேயே கொண்டிருந்தது என்பதுதான்.

தெடுத்துக்கொண்ட சூழலிலேயே அமைகிறது. கடந்த காலத்திலிருந்து வந்துசேர்ந்ததும், கொடுக்கப்பட்டதும், கடத்தப்பட்டதுமான சூழல் அதை அமைக்கிறது.” ஒரு வரலாற்று மாற்றத்திற்கான போராட்டத்தில் சூழல் பெறும் முக்கியத்துவத்தை இது ஆணித்தரமாகக் கூறுகிறது. தமிழருக்கு ஒரு கட்டத்தின்மேல் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது ஆயுதப் போராட்டத்துக்கான சூழல்ல்ல. ஆனால் அந்தச் சூழலிலேதான் விடுதலைப் புலிகளால் விமானப்படைப் பிரிவு உருவாக்கப்படுகிறது என்பது மிகமோசமான அரசியல் சூழலை சாதகமானதென்று பிழையாகப் புரிந்துகொண்டதன் செயற்பாடாகக் காணக்கிடக்கிறது.

இலங்கையில் தமிழர் ஆயுதப் போராட்டத்தின் இறுதிக் கட்டத்தில் சர்வதேசமும் மெளனியாக எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது என்ற பிரலாபம் எம்மவரில் பலபேரிடத்தில் உண்டு. ஆனால் இது தவிர்த்திருக்கப்பட முடியாதது என்பதுதான் கொஞ்சம் வரலாற்றை உற்றுநோக்குகிறபோது தெரியவருகிற உண்மை.

நாடாளுமன்ற ஜனநாயகம் என்பதுதான் மனித இனம் இறுதியாக அடைந்திருக்கிற அரசியல் கட்டமைப்பு. இது யாருக்குச் சேவகம் செய்கிறது என்பது வேறு விஷயம். அது சமூகத்தின் ஒரு பகுதியாரிடம், மூலதனம் கையிலிருக்கிற ஒரு வர்க்கத்திடமே சென்று சேர்ந்து அடிமையாயிருக்கிறது என்பது மெய். ஆனாலும் அது முந்திய பிரபுக்கள் வமிச, அரச வமிச ஆட்சிகளை விட உன்னதமானது என்பதில் மாற்றுக் கருத்துக்கு இடமில்லை. இதற்குமாறான எந்த அரசியல் அமைவையும் சர்வதேசம் தீர்க்காமா எதிர்க்கிறது.

நாடாளுமன்றங்களின் தாய் என விதந்துரைக்கப்படும் பிரித்தானியாவில் இந்த ஆட்சி அதிகாரத்துக்கான போராட்டம் ஒரு நூற்றாண்டாக நடந்த தாய்க் கொள்ள முடியும். மிகப்பெரும் பலிகளற்று நடந்த இந்தப் போராட்டத்தின் பின்

அடையப்பட்ட நாடாளுமன்ற அரசியல் முறையை அது இலேசவில் மாற அனுமதித்துவிடாது என்பதுதான் இலங்கை விவகாரத்தில் நடந்திருப்பது. அதற்கு மாற்றான எதுவும் தன் மூலதனப் பலத்தை அசைக்கும் அரசியலாகும் வாய்ப்பிருப்பதை அது சரியாகவே புரிந்துகொண்டிருக்கிறது. சர்வதேசத்தின் மெளனத்தை நான் இந்த வகையிலேதான் விளங்கிக்கொள்கிறேன்.

இலங்கை அரசின் ஒப்பறேசன் லிபரேசன் ராணுவ முன்னெடுப்பில் யாழ்ப்பாணத்தை இழந்து வன்னி மண்ணை அடைந்த விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பு, அந்த மண்ணைப் பகுதியைத் தமிழீழம் என்றும், தமது அரசியற் செயற்பாட்டுக்கான உள்ளக கட்டமைப்பை உருவாக்கி, தமிழீழ நிதிமன்றம், தமிழீழ வங்கி, தமிழீழ காவுற்படையென இயங்கியும் கொண்டிருந்ததொன்றும் ஜனநாயகத் தன்மை வாய்ந்ததல்ல என்பது எல்லோருக்குமே ஒப்பக்கூடியது. கடற்படை, வான்ப்படையெல்லாம் மிகமிகவதிகமான ஜனநாயக மீறல்கள். உண்மையாகவே சுதந்திரம், உரிமைகள் பறிக்கப்பட்ட ஒரு மக்களினத்தின் மீது அதன் போராட்டக் கால

கொண்டிருந்ததை யாருமே உள்வாங்கிக்கொள்ளவில்லை.

மட்டுமில்லை. வன்னி உண்மையில் அவர்களது பதுங்குமுடியாகவே இருந்தது. அதை உணர் முடியாததே விளைவுகளை இன அழிவுக்கும், தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் சொந்த அழிவுக்குமே இட்டுச்சென்றிருக்கிறது. இந்தத் தோல்வியை அக்குவேறு ஆணிவேறாகப் பிரித்து ஆயும் தேவை இன்று இலங்கைத் தமிழருக்கு உண்டு. தமிழர்தம் தோல்விகளை சிங்களப் பேரினவாதத்தின் முர்க்கத்தின் விளைவாகக் காணாமல், சூழலுக்கான, அதாவது சர்வதேச அரசியல் போக்கின் சூழலுக்கான, விசைகளுடன் பொருந்திப் போகாததின் விளைவாகப் பார்ப்பதே சரியான மார்க்கமாக எனக்குத் தெரிகிறது.

இலங்கைத் தமிழர் என்கிறபோது, இலங்கையிலுள்ள தமிழர்களே முதன்மையாகக் கருதப்படவேண்டுமென்கிற விதி முதன்மையானது. அவர்களது அபிலாசைகள், தேவைகள், பலங்கள், சாத்தியங்கள் என்பவற்றிலிருந்து மார்க்கம் கண்டடையப்படவேண்டும்.

இரண்டாம் உலக மகாயுத்தத்தின் முடிவில் நேசதேசப் படைகள், குறிப்பாக ரஷ்ய படைகள், ஜேர்மனிக்குள் நுழைந்தபோது அங்கே ஸ்வஸ்திகா கொடி பறந்துகொண்டிருந்த பல வீடுகளிலும் அவை அப்புறப்படுத்தப்பட்டிருந்ததோடு சிலவீடுகளில் நேசதேசக் கொடிகள் பறக்க விடப்பட்டிருந்தனவாம். இன்னும் சில நாஜி ஆதரவாளர்களது வீடுகளில் நேசதேசப்படைகளை வரவேற்கும் வாசகங்களைத் தாங்கிய பதாகைகள் பறக்கவிடப்பட்டிருந்தனவாம். அதே போல இன்று எழும் புலிகளுடனான மாறுபாட்டுக் கருத்துக்கள் புலத்திலும் சரி, புலம் பெயர்ந்த இடத்திலும் சரி பெய்மையின் பிரதிமைகளாக உதாசீனப்படுத்தப்பட வேண்டுமென்பதை மிக வற்புறுத்தலாக இங்கே சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இன்னுமொன்று. புலிகள் பலவீனமடையவேண்டுமே தவிர அவர்கள் தோற்கடிக்கப்படக் கூடாது, அது தமிழ் மக்களின் போராட்டத்தின் தோல்வியாக ஆகக்கூடிய வாய்ப்பிருக்கிறது என்று மெய்யாலுமே வருந்தியவர்கள் சிலரை எனக்குத் தெரியும். புலிகளை முற்றுமுழுதாக எதிர்த்த ஷோபாசக்தி போன்றவர்களோடு கூட எனக்கு பல விஷயங்களில் மாறுபாடில்லை. அவர்களது எதிர்ப்பும் நிலைப்பாடும் சத்தியமானது. ஆனால் இன்று அரசாங்க ஆதரவு என்கிற கோஷத்தை முன்னெடுக்கும் மோகவிலை போனவர்களிடம் எனக்கு நிறைய வழக்குகள் உண்டு. இலங்கையை தன் சொந்த நாடாக அதன் தேசிய கீதத்தை இசைக்க சுகனுக்கு எல்லா உரிமைகளும் உண்டு என்பதை உணர் ஒரு பக்குவம் வேண்டும். நான் உணர்கிறேன். என் போராட்டம் விடுதலைப் புலிகளின் அழிப்போடு முடிந்து விடவில்லையாயினும் அத்தகு மனநிலை எனக்கு உடன்பாடானதுதான். ஆனால் தம் நெற்றிகளில் தமது எதிர்ப்பின் அளவுக்கான அல்லது அதற்கும் அப்பாலான ஒரு தொகையை மர்மமாய் எழுதிவைத்துக் கொண்டு அரசாங்கத்துடனான இணைவுக் கோஷம் போடுகிற பேர்வழிகளோடு எனக்குப் பொருதுகிற மனநிலைதான் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதை வெளிவெளியாக நான் செய்யப்போவதில்லையாயினும் அந்த மனநிலை என்னிடத்தில் இலகுவில் மாறிவிடாது. அவர்கள் கருத்துத் தளமற்றவர்கள். அவர்களோடு கருத்துத் தளத்தில் மோதுவதென்பது அர்த்தமற்றது. அவர்களின் பலம் தம் தொண்டைகளின் பலம் மட்டுமே.

நாம் உண்மையைக் கண்டடையவேண்டுமென்பது முக்கியமானது. எந்த விலையிலும். பலபேரின் முகச்சுழிப்பை எதிர்கொண்டாலும் இலங்கைத் தமிழினத்தின்

(6ம் பக்கம் பார்க்கவும்)

நம் முன்னுள்ள கேள்வி

தர்ஷன்

dharsan@vaikarai.com

கனடியப் பொருளாதாரம் மந்தநிலையிலிருந்து மீள ஆரம்பித்துள்ளதாக ஆட்சியாளர்கள் கூறிவருகிறார்கள். ஆனால், பொருளாதாரம் முழு மீட்சியைப் பெறுவதற்கு இன்னும் குறைந்தது ஒரு வருடமாவது செல்லும் என்பது பொருளாதார நிபுணர்களின் அபிப்பிராயம்.

மத்தியில் கென்சேவேடிவ் அரசின் ஆட்சியில்தான் கனடியப் பொருளாதாரம் மந்தநிலையைச் சென்றடைந்தது. அதற்காக,

ண்டது. பொருளாதார வளர்ச்சியை தூண்டுவதற்கு அரசு முன்வைத்த திட்டங்கள், தொழிற் காப்புறுதியிலிருப்போர் தொகை அதிகரிப்பு, வாகனக் கொம்பனிகளுக்கு நிதி வழங்கல் என செலவுகள் அதிரித்து அரசு பாதிட்டில் (budget) இப்போது 56 பில்லியன் டொலர்வரை துண்டு வீழ்ந்துள்ளது.

“அரசை நட்டத்தில் ஓடவிடமாட்டோம்” என்று கூறிய கென்சேவேடிவ் கட்சி இப்போது அரசை நட்டத்தில் ஓடவிட்டுள்ளது. அரசை நட்டத்தில் ஓடவிடுவதில் பிழையொன்றுமில்லை. அதிலும், தற்போதை பொருளாதார நிலைமையில் மக்களிற்கு உதவும் பொருட்டு அரசு நட்டத்தில் சென்றது தவிர்க்க முடியாதது.

ஆனால், கடந்த காலங்களில் அரசுகள் நட்டத்தில் ஓடும்போது அதையொரு கள

ஹார்ப்பர் அரசு எதிர்க்கட்சிகள் ஆட்சியைக் கவிழ்ப்பதைத் தடுப்பதற்காக பாரளுமன்றத்தின் செயற்பாட்டை இடைநிறுத்தம் செய்தது.

மத்தியில் ஆட்சி புரியும் கென்சேவேடிவ் கட்சியைக் குற்றம் கூற முடியாது.

அமெரிக்காவின் பொறுப்புணர்வுற்ற நிதி நிறுவனங்களின் முடிவுகளே தற்போதைய உலகப் பொருளாதார மந்தநிலைக்கு உந்து சக்தியாக விளங்கியவை. அமெரிக்கப் பொருளாதாரத்தில் தொடங்கியபிரச்சனை அதிவேகமாக உலகப் பொருளாதாரத்துக்கு பரவ, உலகப் பொருளாதாரம் மந்தநிலையை அடைந்தது.

உலகப் பொருளாதாரம் மந்தநிலையை சென்றடையும்போது கனடியப் பொருளாதாரம் ஒப்பீட்டளவில் ஆரோக்கியமான நிலையிலேயே இருந்தது. கனடிய அரசின் நிதி நிலமையும் நன்றாகவே இருந்தது. ஆனால், பொருளாதாரம் வீழ்ச்சியடைய, தொழிலாளர்கள் வேலைகளை இழந்தனர். அரசுக்கு வரி வருவாய் குறைந்தது. செலவுகள் அதிகரித்தன.

“எந்தப் பொருளாதார நிலையிலும் வரிகளை உயர்த்தமாட்டோம். அரசை நட்டத்தில் ஓட விடமாட்டோம்” எனக் கடந்த வருடத் தேர்தல் பிரச்சாரத்தில் கூறிவந்த கென்சேவேடிவ் கட்சி மீண்டும் ஆட்சியைக் கைப்பற்றியவுடன் நிதி நெருக்கடிக்கு முகம் கொடுக்கத் தொடங்கியது.

இந்த நிதி நெருக்கடியிலிருந்து மீள்வதற்கு ஹார்ப்பர் முதலில் பிரேரித்த திட்டம் எதிர்க்கட்சிகளை ஒன்றிணைத்து கென்சேவேடிவ் அரசை ஆட்சியிலிருந்து கலைக்கும் “அபாயத்திற்கு” கொண்டு சென்றது. சுதாகரித்துக்கொண்ட ஹார்ப்பர் அரசு எதிர்க்கட்சிகள் ஆட்சியைக் கவிழ்ப்பதைத் தடுப்பதற்காக பாரளுமன்றத்தின் செயற்பாட்டை இடைநிறுத்தம் செய்தது. அத்துடன், எதிர்க்கட்சிகள் பொருளாதார மந்த நிலையொட்டி முன்வைத்த திட்டங்கள் சில வற்றை ஏற்றுக் கொண்டு தனது ஆட்சியை கென்சேவேடிவ் கட்சி உறுதிப்படுத்திக் கொ

ங்கமான விடயமாக கண்முடித்தனமாக சாடுவதை தொழிலாகக் கொண்டவர்கள் இந்த நாட்டின் ஹார்ப்பர் போன்ற வலது சாரிகள். எந்தச் சூழலில் ஒரு அரசு நட்டத்தில் ஓடுகிறது என்பதை இவர்கள் ஒன்றும் கணக்கிலெடுப்பதில்லை. வரிகளை வெட்டுவதையும், பொதுச்சேவைகளைக் குறைப்பதையுமே குறியாகக் கொண்டவர்கள். வரிவெட்டுக்களினால் அரசுக்கு வரும் வருவாயை நிரந்தரமாக குறைத்து விடுகிறார்கள். இதன் மூலம், நிதி நெருக்கடிகளை அரசு சந்திக்கும்போது அதனைச் சாட்டாக வைத்து பொதுச் சேவைகளை குறைப்பது அல்லது வெட்டி விடுவது. இதற்கு நல்ல உதாரணம் ஒன்றாறியோவில் தொண்ணூறுகளில் ஆட்சி செய்த மைக் ஹரிஸ் அரசு.

தற்போது மத்தியில் ஆட்சி புரியும் ஹார்ப்பர் அரசும் முதலில் ஆட்சிக்கு வந்தவுடன் செய்யத் தொடங்கிய முதற் காரியங்களிலொன்று வரிகளை வெட்டி நிரந்தரமாய் வருவாயைக் குறைத்ததே. அந்த வரிவிலக்குகள் இல்லாவிட்டால், தற்போதை நிதி நெருக்கடியின் தாக்கம் ஓரளவாவது குறைவாக இருந்திருக்கும்.

“தற்போதைய நிதிப் பற்றாக்கை குறைவை எப்படி கென்சேடிவ் அரசு பாதிட்டில் நிவர்த்தி செய்யப் போகிறது?” என்று கேட்டால் நிச்சயம் தாம் வரிகளை உயர்த்த மாட்டோம் என்று அரசு கூறுகிறது. ஆனால், எப்படி இந்த நிதிப்பற்றாக்கை குறைவை நிவர்த்தி செய்யப்போகிறோம் என்பதை மாத்திரம் அரசு கூறுகிறதில்லை.

பொருளாதாரம் முழுமையாக மந்தநிலையிலிருந்து மீளும்போது அரசுக்கு வருவாய் அதிரிக்கும். ஆனால், அது மட்டுமே அரசின் நிதிப் பற்றாக்கை குறைவை நிவர்த்தி செய்யாது.

ஒன்றில் அரசு வரியை உயர்த்த வேண்டும். அல்லது, பொதுச் சொத்துக்களை விற்கவேண்டும். அல்லது, அரசு வழங்கு பொதுச் சேவைகளை வெட்ட வேண்டும்.

இந்த மூன்றில், எதை அல்லது எவைகளை அரசு தெரிவு செய்யப் போகின்றது என்பதுதான் நம்முன் இருக்கும் கேள்வி.

இனியும்...

(5ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

எதிர்காலத்துக்கான ஒரு மார்க்கம், அல்லது புலிகளின் இயங்குமுறைச் செயற்பாட்டின் குறைகளை ஆராய்தல் என்பது செய்யப்பட்டே ஆகவேண்டும்.

இனி என்பது ஆயுதப் போராட்டத்திலல்ல, புலம்பெயர் தேசத்தில் தமிழீழத்தை உருவாக்குவற்கான முயற்சிகளிலுமல்ல என்பது என் நிலைப்பாடு. என் உத்தேசத்தை, கருத்தை நான் எதற்காகவும் முடிவைக்கவேண்டியதில்லை. நேரடி அரசியலுக்குள் இல்லாத, மார்க்சிய சித்தாந்தத்தை அதன் அரசியல் கட்டமைப்புத் தோல்விகளுக்குப் பின்னரும் நம்புகிற அளவுக்கு லோகாயத் லாபம் கருதாத, ஓர் இலங்கைத் தமிழன் என்றகிற வகையில் எனக்கு இலங்கை அரசியலின் எதிர்காலத்துக்கான கருத்தை வெளியிடுகிற தார்மிக உரிமை உண்டு. அப்போதும் எனது பிரக்கீடு இல

இந்த யதார்த்த நிலைமையிலிருந்து நிஜமாகிலுமே ஒரு சரியான அரசியல் நிலைமைக்கு இலங்கைத் தமிழினம் திரும்புமா? அப்படியானால் நடைமுறையிலிருக்கும் ஒரு யதார்த்த நிலைமையை அது உள்வாங்கியே ஆகவேண்டும். அதுதான் சர்வதேச ரீதியிலான அமைவுகளுக்கு அமைவாக தனது திட்டங்களை அது அமைத்துக் கொள்வது.

அதாவது, இலங்கை எப்போதுமே பல கட்சி முறையான அரசியலாகவே இருந்து வந்திருப்பினும், இரண்டு கட்சிகளே ஆட்சிய்திகாரம் பெறும் வலு கொண்டிருக்கின்றன. ஒன்றில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி, அல்லது சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி. இன்றைய நிலைமையில் இந்த இரு கட்சிகளில் எதை ஆட்சிப்பீடத்தில் அமர்த்துவதென்னும் அதிகாரம் மூன்றாவது சக்தியான ஜனதா விமுக்தி பெரமுன என்ற கட்சிக்கே இருக்கின்றது. கடந்த இரண்டு ஜனாதிபதித் தேர்தல்களிலும் இருந்தது அதுதான். ஒட்டு

இனி என்பது ஆயுதப் போராட்டத்திலல்ல, புலம்பெயர் தேசத்தில் தமிழீழத்தை உருவாக்குவற்கான முயற்சிகளிலுமல்ல என்பது என் நிலைப்பாடு. என் உத்தேசத்தை, கருத்தை நான் எதற்காகவும் முடிவைக்கவேண்டியதில்லை.

ங்கை அரசியலில் தமிழ்மக்களின் நிலை குறித்த, அவர்களது எதிர்காலம் குறித்த விவரணங்களில் முடிவெடுப்பதற்கான உரிமை இலங்கையில் தங்கியுள்ள தமிழ்மக்களுக்கு முற்றுமுழுதாக உண்டு என்ற தளத்திலிருந்தே ஆரம்பமாகிறது.

“ஓடும்பாயிருக்கும் ஏழையப்பர் உடையப்பராகிவிட்டால் ஓர் நொடிக்குள் ஓடும்பர் உடையப்பர் எல்லாம் மாறி ஓடும்பர் ஆகிடுவார் உணரப்பா நீ”

என்பது புரட்சிக் கவி என்ற அடைநாமம் பெற்ற பாரதிதாசன் என்று புனைபெயர் கொண்ட கனகசுப்புரத்தினத்தின் பாடலின் சில வரிகள். அந்த மாதிரியெல்லாம் இனி சாத்தியமில்லை. விஞ்ஞான யுகத்தின் வளர்ச்சி, அதாவது தொழிற்துறை விவகாரங்கள் வியாபாரார்த்தமான கட்டத்தை அடைந்திருக்கின்றன. அதாவது ஒரு தொழில்துறை என்பது எப்போதும் விலைபோய்க் கொண்டிருக்கிறது என்பது இதன் அர்த்தம். இதை லாபகரமாக்குவதற்கான முயற்சியே இன்றைய வர்த்தகம். இதுவே இன்றைய மனித சமுக்கத்தின் தேவையாக இருக்கிறது. இதற்கு மாற்றான ஒரு சமுதாய அமைப்பு ஜனநாயக முறைமைகளின் மீதாகவே இனி சாத்தியம்.

மொத்தமான இலங்கைத் தமிழரும் ஓர் அணியில் ஓர் அரசியல் வலுவாக ஒன்றிணைவதன் மூலம் இலங்கைத் தமிழினம் மூன்றாவது அரசியல் வலுவாக ஆகமுடியும். அதன்மூலமே சிறுகச் சிறுக தமிழினத்தின் நியாயமான உரிமையை வென்றெடுக்க முடியும்.

இதைத் தவிர மேலே, கீழே இல்லை. மொத்த இலங்கைத் தமிழரும் ஒன்றிணைவதன் மூலம் ஒரு மூன்றாவது வலுவாகும் நிலை நிச்சயமானதும், சாத்தியமானதும் தான். இதை நாம் கவனத்திலெடுத்து சிந்தித்தே ஆகவேண்டும்.

இது சாத்தியமானது ஒன்றே தவிர, சுலபமானதொன்றில்லை என்பதை யாவரும் உணரவேண்டும். முட்டையாக இருக்கும் தனித்தனியான காய்களின் பாதுகாப்பு, தனித்தனியாக இல்லை. ஒரு விறகை உடைக்கின்ற சுலபம், ஒரு கட்டு விறகை முறிப்பதில் இல்லை என்ற பாலர்பாடக் கதை இன்றைக்கு இந்தமாதிரி உதவ முடியும். பாலர் பாடத்திலிருந்து நாம் திரும்பவும் ஆரம்பிப்போம். ஒன்றுபட்ட தமிழினத்தின் ஏகக் குரல் அந்த இனத்தின் சுதந்திரத்தினை, சுயஉரிமையினை, இருத்தலின் சாத்தியத்தைப் பெற்றுத்தரும். இதை நான் நிச்சயமாக நம்புகிறேன்.

பின்...

(4ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

அந்த மக்களையே ஆயுதமாக்கி தம்மையும் தமது ஆயுதங்களையும் பாதுகாக்க முனைந்தனர் புலிகள்.

இறுதியில் விடுதலை புலிகளின் மக்களை அந்நியப்படுத்திய சாகச அரசியல் ஒட்டுமொத்த அழிவுக்கு இட்டு சென்று தமிழ் மக்களிடம் இருந்த எதிர்ப்பு அரசியல் பரப்பையும் அழித்தொழித்து ஒரு ஒரு அரசியல் சூனியப்பரப்பை தந்துவிட்டு போயிருக்கிறது.

விடுதலை புலிகளின் பாரிய அரசியல் ராணுவ தவறுகளுக்கு பின் புலத்தில் அவர்களை கண்முடித்தனமாக ஆதரித்து என்

வித பொறுப்புக்களும் அற்று வேடிக்கை பார்த்தும் விளம்பரம் செய்தும் பத்திரிகை நடத்தியும் பணம் பண்ணியும் ஊர்வலம் நடத்தியும் புலிகளை எவ்வித விமர்சனமுமின்றி ஆதரித்த புலிகளின் புலம் செயல்பாட்டாளர்கள்களும் தமிழ் நாட்டு அரசியல்வாதிகளும் வரலாற்றின் கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்லியே ஆகவேண்டும்.

புலிகள் தொடங்கிய இடத்திலோ விட்ட இடத்திலோ தமிழ் மக்களின் அரசியல் இனி தொடங்காது. இனி புதிய தொடக்கமே.

அகதி

சக்கரவர்த்தி
sakarawarthy@vaikarai.com

அகதி என்னும் சொல், தமிழ் இனத்தைப்போல் டைனசோர்களுக்கு முந்தைய கல்தோன்றா மண்தோன்றா காலத்து மூத்த சொல்லாக இருந்தாலும், ஐம்பத்தி எட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்புதான், அதாவது 1951ம் ஆண்டுதான் ஐக்கிய நாடுகள் சபை அகதிக் கான வரைவிலக்கணத்தை கண்டுபிடித்தது.

அகதி என்பது இனம், மதம், மொழி, குறிப்பிட்ட சமூகக்குடும்பவொன்றில் உறுப்பின ராக்காமை, அரசியல் கருத்து என்பவை காரணமாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டவரும், அவ ருடைய நாட்டுக்கு அல்லது சொந்த இடத் திற்கு வெளியில் இருப்பவரும், அந்நாட்டினு டைய பாதுகாப்பை பெற முடியாத அல்லது பயம் காரணமாக அவ்வாறான பாதுகாப்பை நாட விரும்பாதவருமான ஒருவரைக்குறிக்கும்.

குழு, சமூகம், நாடு போன்ற கட்டமைப் புகள் தோன்றிய காலத்தொட்டே போரும், படையெடுப்பும், ஆக்கிரமிப்பும் இருப்பத னால் அகதிகள் அப்போதிலிருந்தே இருக் கின்றனர். ஆனாலும் அவர்களும் சட்டபூர்வ மான குடிசுள்ளானது அண்மையில்தான் என்

மேற்குலகொன்றில் குடியேற ஐக்கிய நாடு களின் அகதிகள் சாசனம் எமக்கு மிகவும் உறுதுணையாகியது. உறுதுணையாகிறது.

மேற்குலகொன்றில் அகதி அந்தஸ்தை பெறுவது இலங்கைத்தமிழரை பொறுத்த வரை கௌரவத்திற்கான அடையாளம். இன் றுவரை வெளிநாடு போகிறோம் என்கின்ற சொற்பதம்தான் பயன்படுத்தப்படகின்றதே தவிர அகதியாகப்போகின்றோம் என்னும் சொல் பயன் படுத்தப்படுவதே இல்லை. மாப்பிள்ளை மார்க்கட்டிலும் முறையே கனடா, இங்கி லாந்து, ஆஸ்திரேலியா, என்பவை உயரி டத்திலும் அதன் பின்பே மற்றய நாடுகள் இடம் பிடிக்கின்றன என்பதை நாம் பதிவு செய்து வைக்க வேண்டும்.

முதன் முதலாக கனடா ஐரோப்பா போன்ற நாடுகளில் அகதி விண்ணப்பம் செய்த தமிழர்கள் யாழ்ப்பாணத்தின் மேட் டுக்குடியினரும், கல்விசார் சமூகமும்தான். ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் அகதிகள் பற் றிய விபரத்தை முதலில் தெரிந்து கொள் ளக்கூடிய வளம் அவ்விரு சமூகங்களிடம் தான் இருந்தது. அது மாத்திரமன்றி ஐக்கிய நாடுகளின் சாசனத்தினூடாக அகதிகளை அங்கீகரித்து வழமான வாழ்வழிக்கும் மேற் குலகிற்கு சென்று அகதித் தகுதி கோருப வர் பொருளாதார வளமிக்கவராகவும் இரு த்தல் அவசியமாகிறது. அது யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களுக்கு மட்டுமே சாத்தியப்படக் கூடி யதாகவும் இருந்தது.

யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து ஆரம்பகாலங் களில் ஐரோப்பாவுக்கும் இலண்டனுக்கும் அகதிகளாக சென்றவர்கள் யாவரும் பெரும் பணப் பின்புலம் உள்ளவர்கள் மட்டும்தான்.

“ஆபத்தில் சிக்கிக்கொண்டவர்களை யார் வேண்டுமானாலும் காப்பாற்றலாம். ஆனால் ஆபத்தில் மாட்டிக்கொண்டு தத்தளிப்பவர்கள் இன்னார் மட்டும்தான் எங்களை காப்பாற்றவேண்டும் என்று கட்டளை இடமுடியாது.”

பது ஆச்சரியமளிக்கின்றது. இரண்டாம் உல கப்போரைத் தொடர்ந்து கிழக்கு ஐரோப்பா வில் இருந்து ஏராளமானோர் வெளியேறிய தைத் தொடர்ந்தே அகதிகள் சட்டபூர்வ மான குழுக்களாக வரையறுக்கப்படுகின்றனர்.

போத்திக்கீசர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் கோட்டை கட்ட ஆரம்பித்த காலத்தில் நல்லூரிலும் அதனை சுற்ற உள்ள பிரதேசங்களிலுமாக முன்னூறு குடும்பங்கள் இருந்ததாகவும் குடாநாட்டின் ஏனைய பிரதேசங்கள் தரிசு நிலங்களாக இருந்தாகவம்தான் பதியப்பட்ட டிருக்கின்றது. பின்னரான ஐந்துநூறு ஆண்டு களில் இந்தியாவிலும் அதனை அண்டிய பிரதேசங்களில் இருந்தும் அகதியாகவும், வேறு பல காரணங்களுக்காகவும் பெரும் பான்மை மக்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் குடியே றினர். ‘கள்ளர், மறவர், அகம்படியார் மெள்ள மெள்ள வெள்ளாளர் ஆனர்’ என்பது தென் னிந்தியாவில் இருந்து யாழ்ப்பாணம் வந்த அர சியல் அகதிகளையே குறிக்கின்றது.

எங்களுக்கான இப்போதைய புதிய அகதிகள் வரலாறு யாழ் நூலகம் எரிக்கப்பட்டதன் தொடர்ச்சியாகவே ஆரம்பிக்கின்றது. இலங்கையை விட்டு வெளியே, தொழில் பார்க்க, அல்லது

பின்னாளில் கடன் பட்டும், காணியை விற் றும், தாலியை அடகு வைத்தும் மத்தியதர வர்க்கமும் மேற்குலகில் அகதி அந்தஸ்தை பெற்று தனது அந்தஸ்தை உயர்த்திக் கொண்டது.

இன்று வரை மட்டக்களப்பு மாவட்டத் தில் இருந்து கனடாவுக்கு அகதியாக வந்த அனைவரும் போடியார் வீட்டுப்பிள்ளைகளும் அரச உத்தியோகஸ்தர், பெருந்த வியாபாரிகளின் குடும்ப அங்கத்தவர்களும் தான். மேற்குலகொன்றில் அகதியாவதற்கு கூட இலங்கையில் பணக்கார வர்க்கமாக இருக்கவேண்டியது அவசியம்.

விடுதலை இயக்கங்களுக்குள் முரண் பாடு தோன்றி புலிகள் அமைப்பு மற்றய இயக்க உறுப்பினர்களை கொல்ல தொடங் கியதும் வசதி படைத்த வீட்டுக்காரர்களின் பிள்ளைகள் மட்டும்தான் வெளிநாடு போனா ர்கள்.. அதாவது ஐக்கிய நாடுகள் சொன்ன அகதிக் கான அந்தஸ்தை பெறும் தகுதியு டையோர் ஆனார்கள். மீதமான ஏழை இளை ஞர்கள் என்ன ஆனார்கள். புலிகளின் துப் பாக்கிக்கு இரையானார்கள், இலங்கை இராணுவத்திடம் உயிர்தஞ்சம் அடைந்த னர், தமிழகம் தப்பிச்சென்று புழுவிலும் பசி யிலும் அலைந்தார்கள், அலைகின்றார்கள்.

இலண்டன், ஐரோப்பா, கனடா, அஸ்தி ரேலியா போன்ற உயர்தர வெள்ளைக்கார ர்களின் நாடுகளில் வாழ்வதற்கு பேராவல் கொண்டே இலங்கையின் இன முரண்பா ட்டை, ஐ.நா சபையின் அகதிக் கான சாச னத்தை பயன்படுத்தினோம் என்பதை நாம் ஏற்றுக்கொள்வோமா? ஐ.நா சபை சொல் லும் அதிகள் என்பதற்கான முழு

இலக்கணங்களையும் வன்னி மக்கள் முகா ம்களில் இருக்கும் இப்போதும், அதற்கு பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தும் உரித்துடைய வர்களாக இருந்த போதும், அகதிக் கான சட்ட உரிமை மறுக்கப்பட்ட இனமாகிப்போயினர் என் பதுதானே பெருந்த உண்மை.

நாம் அகதிகளாக மேற்குலகில் அங்கிக ரிப்படக்கூடிய கடைசிச்சந்தர்ப்பத்தின் இறுதிக் காலம் இது. இந்து மகாசமுத்திரத்தில் உயி ரைப்பணயம் வைத்து பயணம் செல்லும் எம்மவர்களின் படகுகளின் எண்ணிக்கை அதனைத்தான் சொல்கின்றது.

“ஆபத்தில் சிக்கிக்கொண்டவர்களை யார் வேண்டுமானாலும், காப்பாற்றலாம். ஆனால் ஆபத்தில் மாட்டிக்கொண்டு தத்தளிப்பவர் கள் இன்னார் மட்டும்தான் எங்களை காப்பாற்ற வேண்டும் என்று கட்டளை இடமுடியாது. நகைமுரணாக இருக்கிறது” என இந்தனோ சிய கடலில் தத்தளித்த எம் மக்களின்

மனோபாவம் பற்றி அந்நாட்டு வெளிவிவகார அமைச்சர் எள்ளி நகையாடியிருக்கின்றார்.

உங்களை நாங்கள் காற்கின்றோம், ஏற் கின்றோம், ஐ.நா சபையின் அகதிக் கான சட்ட அந்தஸ்தை வழங்குகின்றோம் என மரக்கலத்தில் தத்தளிக்கும் எம்மக்களிடம் அந் நாட்டு அரச வாக்குறுதி அளித்தபோது, இல்லை எங்களை ஆஸ்திரேலியாதான் ஏற்கவேண்டும் என எமது பக்கத்தால் மிரட் டல் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பதிலுக்கு எம் வர்களின் மையவாதச்சிந்தனையை கிண்ட லடிக்கிறது இந்தனோசிய அரசு. என்றை மகளை பாழுக்கிணத்திலை தள்ளி கொலை செய்தாலும் செய்வனே தவிர சாதி குறைஞ்ச வனுக்கு கட்டிக்குடுக்க மாட்டன் என்னும் பரம் பரை வாரிககள், போயும் போயும் இந்தோ நேசியாவில் அகதி அந்தஸ்த்து கோருவதா?

கார்க்கோடன் குறிப்புகள்

மிக அதிசயமாக ஒரு புத்தகத்தை பென்குயின் (Penguin) புத்தக நிறுவனம் வெளியிட்டுள்ளது. THE RAPIDS OF A GREAT RIVER என்ற பெயரில் இந்த கவிதைத் தொகுதி வெளிவந்துள்ளது.

கி.பி இரண்டாம் நூற்றாண்டில் (சங்க காலம்) இருந்து இன்று வரையிலான ஒரு பதிவாக இந்தக் கவிதை தொகுப்பு அமைந்துள்ளது.

இது என்ன அதிசயம் என்று நீங்கள் யோசிக்கலாம். எல்லாக் கவிதைகளும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்பட்டு பிரசு ரம் ஆகியுள்ளதுதான் அதிசயம்.

இளங்கோ அடிகள் (சிலப்பதிகாரம்), திரு வள்ளுவர், கம்பன், தாயுமானவர், சேக்கிழார் (பெரிய புராணம்), நம்ஆள்வார் (திரு வாய் மொழி), சித்தர், தாயுமானவர் என்று தொடங்கி சுப்பிரமணிய பாரதி, பிச்சைமுர்த்தி, நகுலன், சுந்தரம் இராமசாமி, பிரேமீள், சண்முகம் சிவலிங்கம், சிவசேகரம், வில்வ ரத்தினம், கி.பி. அரவிந்தன், ஊர்வசி, சுகுமா ரன், சோலைக்கிளி, திருமாவளவன், சேரன், செழியன், யுவன், அவ்வை, சிவரமணி, குட்டி ரேவதி, மனுஸ்ய புத்திரன், சல்மா, மாலதி மைத்ரி, பா. அகிலன், உமா மகே ஸ்வரி... என்று 56 கவிஞர்களின் கவிதைக ணைத்தாங்கி மிக அழகாக இந்தப்புத்தகம் வெளிவந்துள்ளது. இதில் 16 இலங்கைக் கவி ஞர்களின் கவிதைகள் அடங்கியிருக்கின்றன.

இந்தக் கவிதைகளை Lakshmi Holmstrom, Subashree Krishnaswamy, K. Srilata ஆகியோர் மொழிபெயர்த்துள்ளனர். கவிதைகள் மட்டும் 200 பக்கங்களில் உள் ளன. இதைவிட இலங்கைத் தமிழ் கவிதை களைப் பற்றிய ஒரு வரலாற்றுப் பதிவுப் மொழிபெயர்ப்பாளர்களினால் எழுதப்பட்டுள் ளது. இது மிக முக்கியமானது.

இந்தப் புத்தகம் தமிழ் தவிர்ந்த வேறு மொழிகளில் கல்லூரிகளிலும், பல்கலைக் கழகங்களிலும் படித்துக் கொண்டும், இலக் கியம், ஊடகவியல் என்று செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் அடுத்த தலைமுறையி னரை சென்று அடைவேண்டும்.

அமெரிக்காவில் சரத் பொன்சேகா கல ந்கிப் போய்விட்டார் என்று பரபரப்புச் செய் திகள் அடிபட்டு ஓய்ந்து அடங்கிப்போய் விட்டது. ஆனால் அதை விட கலங்கிப் போய் உள்ளவர்கள் இலங்கை இனவாத அரசுடன் சவகாசம் வைத்து இயங்கிய தமிழ் அரசியல் கட்சிகள்.

புலிகளின் தவறுகளால்தான் இவர்கள் இத்தகைய ஒரு கூட்டை ஏற்படுத்த வேண ிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது என்பது துல்லிய மான உண்மை. ஆனால் அது தவறான கூட்டு என்பது அவர்களுக்கே இப்போது தெரிந்து விட்டது.

விடுதலைப் புலிகளை அழித்துவிட்டால் உடனே தங்கத் தாம்பாளத்தில் தமிழ் மக் களுக்கு ஒரு நீதியான அரசியல் தீர்வு கிடைத்து விடும் என்று இவர்கள் நம்பினார் கள். அப்படி இவர்களை நம்பவைப்பதற்காக இலங்கை அரசு மிகவும் கஸ்டப்பட்டது.

பாதுகாப்புக் கொடுத்தது, மாதாந்தம் பதினைந்து இலட்சம் ரூபாய்க்கு மேல் பணத்தை அள்ளிவாரியது. இந்த தமிழ் இயக்கங்கள் வன்முறையில் ஈடுபடும் போதும், தமிழர்களையே கடத்திய போதும், கொலை செய்த போதும், பணம் பறித்த போதும் மிக அமைதியாக இருந்து அவர் களைக் காப்பாற்றி வந்தது.

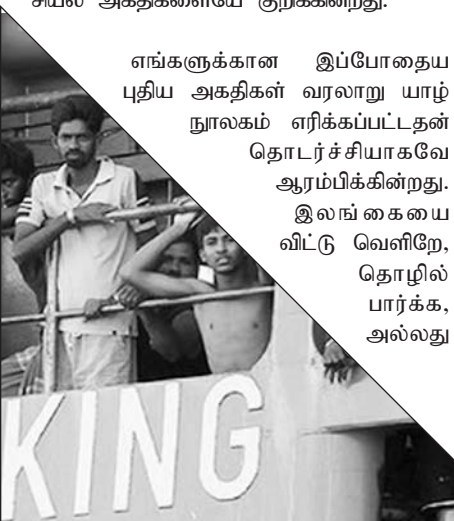
எல்லாமே ஒருநாள் முடிவுக்கு வந்தது. விடுதலைப் புலிகள் முற்றாக அழிக்கப்பட் டதின் பின்னர் இந்த தமிழ் இயக்கங்கள் எல்லாம் தாம் செல்லாக் காசாக மாறிய அந்த கசப்பான அதிசயத்தை அறிந்து கொண்டனர்.

புலிகளை அழித்ததின் பின்னால் தமிழ் மக்களுக்கு விடுதலை பெற்றுத் தருவோம் என்று சொன்னவர்கள், தேர்தலில் தமது சொந்தக் கட்சி சின்னத்தில் போட்டியிடவே முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டுள்ளது. நடக் கின்ற புதிய புதிய குடியேற்ற திட்டங் களை, அடக்குமுறைகளைத் தடுக்க முடி யாதவர்களாக உள்ளனர். இதற்கும் மேலாக இலங்கை அரசை எதிர்த்தால் தங்களின் உயிர் உடனடியாகப் பறிக்கப்படும் என்ற உண்மையையும் இவர்கள் இப்போது புரிந்து விட்டார்கள்.

தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் செய ற்பாட்டை எதிர்த்தவர்கள் இன்று அதை விட மோசமான ஒரு பாத்திரத்தை எடுத்து உள்ளார்கள்.

இனி என்ன இவர்களால் முடியும்?

எம்மால் நிறைய சொல்ல முடியும். ஆனால் அதற்கு மேலாக அவர்களால் சொந்தமாக சிந்திக்க முடியும் என்று இப் போது நம்பலாம்.

பிறழ் சாட்சியம்

ஷோபாசக்தி

shobasakthi@hotmail.com

மறுபடியும் ஒருமுறை வெறுப்புடன் அந்த வாசகத்தை உச்சரிக்க வேண்டியிருக்கிறது:

“கொடியவர்கள் இழைக்கும் கொடுமைகளிலும் பார்க்க அவற்றை நீதியான மனிதர்கள் என்போர் அதிர்ச்சியூட்டுமளவிற்கு மவுனமாய் சகித்துக்கொண்டிருப்பது குறித்தே நாம் இந்தத் தலைமுறையில் வருத்தமுற வேண்டும்” என்றார் மாட்டின் லூதர் கிங். நம் காலத்தில் மவுனத்தைக் கலைத்துக் கொடுமைகளை நியாயப்படுத்தும், திரிக்கும் நீதிமான் களை நாம் எதிர்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

சில நாட்களிற்கு முன்பு பிரித்தானிய தொலைக்காட்சியான ‘சனல் 4’ல் ஒளிபரப்பப்பட்ட அந்தக் கொடூரக் காட்சியில் மனிதர்கள் நிர்வாணப்படுத்தப்பட்டு இராணுவச் சீருடை அணிந்தவர்களால் பன்றிகளைப் போல சுட்டுக் கொல்லப்படுகிறார்கள். கொல்லப்படுபவர்கள் புலிகளா அல்லது சாதாரண தமிழ் இளைஞர்களா என்பது குறித்து எனக்குச் சொல்லத் தெரியவில்லை. ஆனால் கொல்லப்படுபவர்கள் இலங்கை இராணுவத்தினர் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகம் ஏதுமில்லை.

இலங்கை அரசினதும் இலங்கை இராணுவத்தினதும் ஆதரவு இணையத்தளங்களாலும் தனிநபர்களாலும் இப்போது அந்தச் சம்பவத்தில் கொல்லப்பட்டவர்கள் புலிகளால் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டவர்கள் என்றும் கொன்றவர்கள் புலிகள் என்றுமொரு பரப்புரை முன்னெடுக்கப்படுகிறது. மனித உரிமைக் கண்காணிப்பகமும் மற்றும் மனிதவுரிமை அமைப்புகளும் இலங்கை அரசின் யுத்தக் குற்றங்கள் குறித்து விசாரணை நடத்தவேண்டும் என்று சொல்வதெல்லாம் இவர்களுக்கு ஒரு பொருட்டேயில்லை. எப்படியாவது என்ன பேய்க்கதையைச் சொல்லியாவது இலங்கை அரசைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என இவர்கள் துடிக்கிறார்கள்.

கொல்லப்பட்டவர்கள் புலிகள் அல்ல என்பதற்கு இவர்கள் வைக்கும் மோட்டுத்தனமான வாதங்களில் ஒன்று ‘புலிகள் தாடி வைப்பதில்லை, ஆனால் கொல்லப்பட்டவர்களிற்கு தாடியிருக்கிறது’ என்பதாகும். புலிகள் தாடி வைக்கமாட்டார்கள் என்று இவர்கள் எங்கே ஆய்வு செய்து இந்த உண்மையைக் கண்டடைந்தார்கள் என்பது தெரியவில்லை. புலிகளின் முதலாவது வாகனப் பொறுப்பாளருக்குப் பெயரே தாடி சிறி என்பதுதான் (அவர் விமானக் குண்டு வீச்சில் கொல்லப்பட்டார். ஆண்டு 1986 என்று ரூபகம்) கிட்டு, திலீபன் போன்ற பிரபலங்களே அவ்வப்போது தாடி வைத்திருப்பார்கள். தாடி வைத்திருக்கக் கூடாது என்றெல்லாம் இயக்கத்தில் கண்டிப்பான விதிகள் ஏதும் எனக்குத் தெரிந்து கிடையாது. பிரபாகரனின் தாடிவைத்த புகைப்படம் கூட பிரபலம்தான்.

சரி அப்படி ஒரு விதியிருக்கிறது என வைத்துக் கொண்டாலும் கைது செய்யப்பட்டு தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்த புலிகளுக்கு இரா

ணுவம் ஒவ்வொரு நாளும் சவரம் செய்தா விடப்போகிறது. தாடி தன்பாட்டுக்கு வளர்ந்திருக்கும். இந்த மயிர் விவகாரத்தை வைத்து கொன்றவர்கள் இராணுவமல்ல என்று விவாதிப்பது கொலைகாரத்தனம்.

கொல்லப்பட்டவர் தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகத்தின் பாருக் என்பது இவர்கள் கசியவிட்டிருக்கும் இன்னொரு செய்தி. அந்தக் காட்சியில் கொல்லப்படுபவர்களின் முகங்களை அடையாளம் காண்பது மிகச் சிரமமானது அல்லது சாத்தியமற்றது. இது இன்னொரு திரிப்புத்தான் என நான் நம்புகிறேன். அதில் கொல்லப்பட்டவர் பாருக் என தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகம் இதுவரை அறிவிக்கவில்லை என்பதும் கவனிக்கத்தக்கது.

ஜனவரியில் நடந்த சம்பவத்தை ஏன் இத்தனைநாள் கழித்து வெளிக்கொணர வேண்டும் என்பது இவர்கள் எழுப்பும் இன்னொரு முட்டாள்தனமான கேள்வி. அங்கே

“மனித உரிமைக் கண்காணிப்பகமும் மற்றும் மனிதவுரிமை அமைப்புகளும் இலங்கை அரசின் யுத்தக் குற்றங்கள் குறித்து விசாரணை நடத்தவேண்டும் என்று சொல்வதெல்லாம் இவர்களுக்கு ஒரு பொருட்டேயில்லை. எப்படியாவது என்ன பேய்க்கதையைச் சொல்லியாவது இலங்கை அரசைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என இவர்கள் துடிக்கிறார்கள்”

என்ன சினிமா சூட்டிங்கா நடைபெற்றது குறித்த காலத்தில் படப்பிடிப்பை முடித்து குறித்த காலத்தில் ரீலிஸ் செய்ய. கொலைகாரர்களில் ஒருவனால் பதிவு செய்யப்பட்ட அந்த நிகழ்வு எத்தனையோ கைமாறித்தான் ஊடகவியலாளர்களைச் சேர்ந்திருக்கும். ‘சனல் 4’ பதிவின் நம்பகத்தன்மையை உறுதிசெய்ய நாட்களை எடுத்திருக்கும். தாமதமானதற்கு இவ்வாறான ஏராளமான காரணங்கள் இருக்கின்றன.

புலிகள் தங்கள் சிறையிலிருந்தவர்களை நிர்வாணப்படுத்தமாட்டார்கள் என்பதோ, இழுத்துப்போய்ச் சுடமாட்டார்கள் என்பதோ என் கருத்தில்லை. தோழர்கள் இராயகரன், சரிநிகர் சிவக்குமார் உட்பட ஆயிரக்கணக்கான இயக்கப் போராளிகளும் அப்பாவிச் சனங்களும் புலிகளால் இவ்வாறு நிர்வாணப்படுத்தப்பட்டு சித்திரவதை செய்யப்பட்டவர்கள்தான். ‘கந்தன் கருணைப் படுகொலை’ எனச் சொல்லப்படும் கொலைச் சம்பவத்தில் புலிகளிடமிருந்த சிறைக்கைதிகள் அயம்பத்தேழு பேர்கள் ஒரே இரவில் புலிகளால் கொல்லப்பட்டார்கள். புலிகளின் மூத்த தளபதி அருணாவின் தலைமையில் இந்தக் கொடூரம் நிகழ்ந்தது. புலிகளால் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டிருந்த ஒன்பது இலங்கைச் சிப்பாய்கள் குமரப்பா, புலேந்திரனின் மரணத்தைத் தொடர்ந்து புலிகளால் இரவோடு இரவாகச் சுடப்பட்டு யாழ் பஸ்திலையத்தில் வீசப்பட்டார்கள். புலிகளின் வரலாறு நெடுகவும் இதுபோல ஆயிரம் கொலைச் சம்பவங்களுண்டு.

ஆனால் புலிகளின் கொலைச் செயல்களை முன்வைத்து இலங்கை இராணுவத்தின் கொலைகளை நியாயப்படுத்த முயற்சிப்பதோ பூசிமெழுக முயற்சிப்பதோ தாடி போன்ற அற்ப சந்தேகங்களைக் கிளப்பி இலங்கை இராணுவத்தைப் பாதுகாக்க முயல்வதோ சின்னத்தனமான அரசியல். இன்று இலங்கை இராணுவத்தின் கைகளில் ஆயிரக்கணக்கான புலிப் போராளிகளும் பொதுமக்களும் மீள்வதற்கு வழியேயின் றிச் சிக்கியிருக்கும் தருணத்தில் இதுபோன்ற சின்னத்தனங்கள் ஏற்கனவே இனவெறியில் ஆடிக்கொண்டிருக்கும் இராணுவத்திற்கு இன்னும் வலுச் சேர்ப்பதாக வேயிருக்கும். இராணுவத்தால் எத்தனை புலிப் போராளிகள் கைது செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள், எத்தனைபேர்கள் சரணடைந்துள்ளார்கள் என்ற தகவல்களை இராணுவம் இதுவரை வெளியிட மறுக்கிறது. இராணுவத்திடம் சிக்கியிருப்பவர்களும் இவ்வறே சிறுகச் சிறுகக் கொல்லப்படுவார்கள் என்ற நிலையிருக்கும் போது இத்தகைய நியாயமற்ற சந்தேகங்கள் அந்தக் கொலைகளை ஊக்குவிப்பதாகவும் விரைபடுத்துவதாகவுமே இருக்கும்.

இராணுவத்தின் கொலைச் செயல்களை எந்தவிதமான ஆதாரங்களின்றி புலிகளின் தலையில் சுமத்தும் வேலையை அரசு

சொற்கள் அவர்கள் இவ்வளவு நாளும் பேசிவந்த மானிட நேயத்தையும் கொலை மறுப்பு அரசியலையும் கேள்விக்குள்ளாக்கியே தீரும். பிறழ் சாட்சியத்தில் புத்திசாலித்தனம் இருக்கலாம், சிலவேளைகளில் கவித்துவம் கூட இருக்கலாம். ஆனால் அந்த சாட்சியத்தின் பின்னால் அநீதியும் இரத்தப்பழியும் இருக்கிறது.

நன்றி: <http://www.shobasakthi.com>
(கட்டுரையாளரின் அனுமதியுடன் இங்கு மறுபிரசுரம் செய்கின்றோம்)

A Humble Reminder to Tamil Canadians:

With poor turnouts at the box office and no private financing for screening the film, we have no choice but to stop showing 1999 after Sunday, November 22.

We are disappointed that even after being selected for an international film festival,

the movie is struggling to get viewership from Tamil Canadians, for whom it was proudly made.

1999 is a story about loss and hope. It is a story about us. And it is a story worth telling.

How else will others understand what some of us have endured?

This is your last chance. Come and watch the movie by this Sunday, November 22.

1999 will have two showings everyday at 7:30pm and 10:30pm between today and Sunday, November 22 at Woodside Cinemas (1571 Sandhurst Circle, Scarborough). For families with children and for those who need to see the film earlier in the day, we have arranged an additional screening on Sunday, November 22nd at 4:30 PM.

1999 ranked as one of the top 10 most popular Canadian films at the Vancouver International Film Festival. For only two hours of your time and \$10 per ticket, 1999 promises a powerful, edge-of-your-seat movie experience.

Please don't give up this chance. Bring your family and friends and watch this movie by Sunday, November 22.

For show details, please contact (416)266-3456 or Info@1999Team.com

The 1999 Team

இராணுவ ஆட்சியில் ஸ்ரீலங்கா...?

அருண்

arun@vaikarai.com

இராணுவ ஆட்சி நிலவும் நாடுகளிலெல்லாம் இராணுவ அதிகாரிகள் இராணுவப் புரட்சி மூலம் அல்லது இராணுவம் செய்த ஆட்சிக்கவிழ்ப்பு, ஆட்சிக் கைப்பற்றல் மூலம் அந்நாடுகளை ஆள்கின்றனர். இந்நாடுகளில் இராணுவச் சீருடைதிரித்த தலைவர்தான் ஆட்சியாளாராயிருப்பார். சனநாயகத்தெரிவின் மூலம் ஆட்சியமைத்தவர்களெல்லோரும் இராணுவ ஆட்சி நிலவும் இந்நாடுகளைக் கண்டனம் செய்துவருவது வழமையானதே. ஒரு சர்வாதிகாரியினால் மக்கள் சிறைவைக்கப்பட்டுள்ளார்கள் என்ற கண்ணோட்டத்திலேயே இவர்களின் கண்டனம் இருக்கும். இதன்படி லிபியா, மியன்மார் (பர்மா), வியட்னாம், வட கொரியா, சதாமின் கீழிருந்த ஈராக், பாக்கிஸ்தான், ஏன் கியூபா வைக்கூட அமரிக்க, பிரித்தானிய சனநாயக அரசுகள் அவ்வாறுதான் கண்டித்தே வந்திருக்கின்றன. சனநாயகப் பார்வையில் அங்கு மக்கள் கரும் இராணுவச்சட்டம் எனும் இரும்புப்பிடியின் கீழ் வாழ்வார். அரசை எதிர்க்கும், பிழைகளை விமர்சிக்கும், கருத்துச் சுதந்திரம் அற்ற, பேச்சு எழுத்துச் சுதந்திரமற்ற பிரசுரங்களாகவே அந்நாட்டு மக்கள் இருந்திருக்கிறார்கள், இருக்கிறார்கள், இருப்பார்கள். ஏன் அங்கு எதிர்க் கட்சிகள் என்று எந்தக்கட்சியும் இருக்கப் போவதில்லை. வெளிநாட்டவர்கள் அங்கு வாழ முடியாது, அரசு மேற்பார்வையுடனல்லாது பிறநாட்டவர் அங்கு நுழையவே முடியாது. தனியார் ஊடகங்கள் இருக்காது. இருந்தாலும் கரும் தணிக்கைக்குட்பட்டு ஏதோ ஒப்புக்கு இருப்பதுபோல் பலமற்று இருக்கும். இந்நிலைமைதான் ஸ்ரீ லங்காவிலும்!

தமிழர்களின் பார்வையில் ஸ்ரீ லங்கா இராணுவ ஆட்சியாளரால் ஆளப்படும் நாடுதான். ஒரு வித்தியாசம் இராணுவ உடைதரிக்காத இராணுவ அதிகாரியால் ஆளப்படுகிறது! அவ்வளவுதான். செயலாற்றாத காலத்திலிருந்து இராணுவம் சனாதிபதியின் அதிகாரத்தின் கீழேதான் இருக்கிறது. அதாவது அன்றிலிருந்து எப்போதுமே இராணுவத் தலைவர் சனாதிபதியே! பல கட்சிகள் அமைப்பு இருந்தாலும் தமிழர் பிரச்சனையைப் பொறுத்தவரை எல்லோரும் தமிழர்களை எதிர்த்து ஒரே குடையின் கீழுள்ள ஒற்றைக் கட்சிபோலவேதான். அதாவது தமிழர்களை விரோதியாகவும் அங்கீகாரம் இல்லாத குடிகளாகவும் கருதிக்கொண்டிருக்கும் சனாதிபதிகளுக்கு உறுதுணையாகவே இக்கட்சிகள் இருக்கின்றன.

சிங்களம் மட்டுந்தான் ஆட்சி மொழி. பெளத்தம் மட்டுந்தான் நாட்டு மதம். இதுதான் ஸ்ரீலங்காவை ஆளும் தலைவர்களின் கொள்கையாகவும் வாதமாகவும் இருந்து வருகின்றது. இப்போது, இலங்கை சிங்களநாடு, அது சிங்களவர்களுக்கு மட்டுந்தான் சொந்தம் மற்ற எல்லாரும் வந்தேறு குடிகள் என்ற மகிந்த சிந்தனையுடன் ஆட்சி நடக்கிறது. அதற்கான செயற்பாடுகள் படிப்படியாக நடந்து வருகின்றன. இதற்கு இராணுவ ஆட்சி உறுது

ணையாக இருக்கின்றது. இத்தகைய தனது கட்டளைகளை இராணுவம் மூலம் மகிந்தா நிறைவேற்றி வருகின்றார். ஊடக சுதந்திரம் மறுக்கப்பட்டுள்ளது. கருத்து சுதந்திரம் மறுக்கப்பட்டுள்ளது. வெளிநாட்டு ஆலோசனைகள் தமிழர்களுக்கான வெளிநாட்டு உதவிகள் மறுக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழர்கள் அடக்கப்படுகிறார்கள், தமிழர் இறைமை மறுக்கப்படுகின்றது, இனபேதம் காட்டப்பட்டு தமிழர் ஒதுக்கப்படுகிறார்கள் என்று சொல்லும் வெளிநாட்டு அரசியல்வாதிகளின் வரவு மறுக்கப்படுகிறது. ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் தலையீடுகூட மறுக்கப்படுகிறது. தமிழரின் சமவுரிமை நியாயங்களை, அல்லது நாட்டின் உண்மை நிலைமைகளை வெளிக் கொண்டுவரும், அல்லது அதைப் பகிரங்கமாகக் கதைக்கும் நியாயம் கொண்ட வெகுசன ஊடகவியலாளர்கள் கொலை செய்யப்படுகிறார்கள். சிறை வைக்கப்படுகின்றார்கள். அல்லது நாட்டைவிட்டு வெளியேற்றப்படுகிறார்கள். இராணுவ மேற்பார்வையில் தமிழர் பகுதிகள் பறிக்கப்படுகின்றன. அங்கு சிங்களக் குடியேற்றங்கள் நடக்கின்றன. இக் கொடுமைகள் நடப்பதைப் பார்த்தும் தம் சுயநலத்திற்காக பாரா முகமாக அரசுடன் சேர்ந்து கும்மியடிக்கும்

**போர் முடிந்ததாக அறிவித்தபின்னர்
இராணுவத்தினரின் எண்ணிக்கை
அதிகரிக்கப்படவுள்ளதும், பாதுகாப்புச் செலவு
அதிகரிக்கப்பட்டு ஆயுத தளவாடங்கள் வாங்கும்
ஒப்பந்தங்கள் புதுப்பிக்கப்படுவதும்
என்ன இந்தியாவுடன் போர்தொடுக்கவா?**

தமிழ் அரசியல்வாதிகளும் இருப்பது தமிழ் குடிகளே வெட்கக்கேடான செயலாக இருக்கின்றது.

தாம் பெரும்பான்மையாக இருப்பதால் தாம் தான் நாட்டின் பூர்வ குடிகள் என்றும் தமிழர்கள் சிறுபான்மையாக இருப்பதால் அவர்கள் வந்தேறு குடிகள் என்றும் சிங்கள அரசியல்வாதிகள் சொல்லிவருகிறார்கள். அதை சிங்கள மக்களும் உலகமும் நம்பி வருகின்றது. மகா வம்சத்தை ஆதாரப்படுத்தி அனாகரீக் தர்மபாலா காலத்திலிருந்து இதைப்போல சொல்லி வருவதால் உண்மை நிலைமை இதுதான் என்று ஆகிவிடப்பார்க்கிறது. அவ்வுரேலிய பூர்வக் குடிமக்கள் வந்தேறு குடிகளான ஐரோப்பியர்களால் இவ்வாறுதான் சொல்லப்பட்டு ஒதுக்கப்பட்டுள்ளார்கள். அமரிக்காவிலும், கனடாவிலும் இவ்வாறுதான் அந்நாட்டின் பூர்வ குடிகளான செவ்விந்தியர்கள் இங்கு வந்து குடியேறிய ஐரோப்பியர்களால் ஒதுக்கப்பட்டார்கள். இதேதான் தென்னமரிக்கா முழுவதிலும் நடந்தது. பூர்வ குடிகள் சிறுபான்மையினராக ஆக்கப்பட்டு வந்தேறு குடிகள் போல் நடத்தப்படுகிறார்கள். இதேதான் நாகரீபம் எனும் இலங்கைத் தீவிலும் நடந்தது. பெரும்பான்மையராய் இருப்பதால் சிங்களவர் இலங்கையின் பூர்வக் குடிமக்களாகமாட்டார்கள். இந்நாடுகளில் பூர்வகுடிகள் எவ்வாறு ஒதுக்கப்பட்டு சிறுபான்மையராகக்கப்பட்டு அடக்கப்பட்டு கையேந்துபவர்களாக, கலாச்சாரம் இழந்தவர்களாக பூர்வக் அடையாளமற்றவர்களாக ஆக்கப்பட்டார்களோ அதேபோலவே இலங்கைத் தமிழரும் படிப்படியாக அடையாளமற்ற குடிகளாக ஆக்கப்பட்டுவருகிறார்கள்.

தமிழருக்கு சமவுரிமை மறுக்கப்பட்டு அறுவது வருடங்களாகிவிட்டது. அதன்

தொடர்ச்சியாக தமிழர் வேற்றுநாட்டவராகவும், எதிரிகளாகவும் நடத்தப்பட்டு வருகிறார்கள். தமிழர்கள்தான் அடையாள அட்டைகளைக் காவிக்கொண்டு திரிய வேண்டியவர்களாகவும், பொலீஸில் பதிவு செய்து விட்டே சொந்த வீடுகளில் வசிக்க வேண்டியவர்களாகவும், வீதிச் சோதனைச் சாவடிகளில் தடுத்துநிறுத்தி விசாரிக்கப்படுபவர்களாகவும், விசாபெற்று வேறு மாவட்டங்களுக்கு பயணிப்பவர்களாகவும், திருவிழாக்களையும், கலியாணவீடுகளையும், அனுமதிபெற்றே கொண்டாட நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டவர்களாகவும், பொலீஸ் நிலையங்களுக்குச் சென்று கையெழுத்திடுபவர்களாகவும், உறவினர் வருகையை தங்க வைக்கப்படுவதை பொலீஸில் அறிவிக்க வேண்டியவர்களாகவும், தமிழர் பிணங்களை அனுமதிபெற்றே எரிக்க, புதைக்க நிர்ப்பந்திக்கப் பட்டவர்களாகவும், ஊரடங்குச் சட்டங்களுக்குள் வீட்டினுள் முடங்க நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டவர்களாகவும், மீன் பிடிக்க, கமம் செய்ய அனுமதி மறுக்கப்பட்டவர்களாகவும், ஒன்று கூட, விழா எடுக்க நேர நிரணயம் மட்டுப் படுத்தப்பட்டவர்களாகவும், பாடசாலைகள், பல்கலைக்கழகங்கள், விடுதிகள் என்பவற்றில் திடீர் சோத

னைக்கு உட்படுத்தப் பட்டவர்களாகவும், மனிக்கைக்கும், எரிபொருளுக்கும் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட நுகர்வு கொண்டவர்களாகவும், அதற்காக வரிசையில் காத்துக் கிடப்பவர்களாகவும், வீடுகள், பள்ளிக் கூடங்கள், மருத்துவசாலைகள், கோவில்களை குண்டு வீச்சுகளில் இழந்தவர்களாக அல்லது சேதாரம் தாங்கியவர்களாக, ஊர்விட்டு ஊரூராய் அலைந்தவர்களாக, தடுப்பு முகாம்களுள் அடைக்கப்பட்டவர்களாக, பள்ளிப் பாடங்கள், பரீட்சைகள், நியாயமான தெரிவுகள் என்பன கிட்டாதவர்களாக அல்லது அவை பிற்போடப்பட்டதற்கு முகங்கொடுப்பவர்களாக எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக ஒவ்வொரு கணத்தையும் பதை பதைப்புடன் கழிப்பவர்களாக வெறும் மூச்சு விடும் மாந்தர்களாக மட்டும் ஆக்கிவைப்படுத்தப்பட்டவர்களாக சுமமா நாம் சீவித்துத் தொலைக்கிறோம். ஆனால் இந்த நெருக்கு வாரங்கள் எதுவும் அதே இலங்கையில் வாழும் எந்தச் சிங்களவருக்கும் நேரவில்லை. நேரப் போவதில்லை. இதனால்தான் சொல்கிறோம் இங்கு சிங்கள வருக்குரிய குடியரிமை தமிழர் எமக்கில்லை. எமக்கில்லை என்பதிலும் மேலாக தமிழர் எமது குடியரிமை பறிக்கப்பட்டுள்ளது. கேட்பது மறுக்கப்பட்டுள்ளது. கேட்டாலும் இனி அவை கொடுக்கப்படப் போவதில்லை. களவாடப்பட்டதை மீள்பறித்தெடுப்பதைத் தவிர எமக்கு வேறு வழியில்லை.

யாழ்ப்பாணம் படையினரின் ஆட்சிக்குள் வந்து பதினைந்து ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. அங்கு எம் மக்கள் இராணுவ முற்றுகைக்குள் இருப்பது போலவே உயிர்வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நூறு யார் நடப்பதற்குள் பத்துப் பதினைந்து இராணுவத்தை சந்திக்க வேண்டியிருக்கிறது. பொழுதுபட்டதும் வீட்டுக்குள் முடங்கும்படியாக ஊரடங்குச்

சட்டம் இன்னமும் அமுலில் இருக்கிறது. களியாட்டங்கள், பொழுதுபோக்குகள், பூங்காவில் உலாத்துவது, திரைப்படம் பார்ப்பது எதுவும் இல்லாமலே போய்விட்டது. இளைஞர்கள் தமது இளமைகள் தெரியாமலே முதியவர்களாக ஆகிவிடுகிறார்கள். இதே போலவே மட்டக்களப்பும் படையினரின் ஆட்சியுள் வந்தபின் மட்டு மாவட்ட மக்கள் மூன்று வருடங்களாக யாழ்ப்பாணத்தைப் போன்ற ஒப்புக்கு வாழும் மனநிலைக்குள் சிக்கியிருக்கிறனர். இப்போது வன்னியும் படையினரின் ஆட்சிக்குள் வந்திருக்கிறது. தடுப்பு முகாங்களுக்குள் மக்களை அடைத்துவிட்டு இராணுவ வாகனங்களும், காலாற்படை இராணுவமும் தமிழர்கள் இருந்த வாழிடங்களுள் இராணுவ முகாமமைக்க நல்ல வளமான இடமாக தேடிவருகின்றதைப் பார்த்தால் இனி வன்னியில் தமிழ் மக்கள் மீளக் குடியமர்த்தப்பட மாட்டார்கள் என்பது மட்டும் தெளிவாகிவிட்டது. யாழ்ப்பாணத்திலும், மட்டக்களப்பிலும் மீளக்கிடத்த வாழ்விடங்கள் போன்ற பூர்வீக வாழ்விடங்கள் இனி வன்னி மக்களுக்குக் கிடைக்கப்போவதில்லை. அவர்கள் அடைக்கப்பட்டுள்ள முகாங்கள் தற்காலிக முகாங்கள் எனச் சொல்லப்பட்டிருப்பினும் அவை காசா, சிரிய-பாலஸ்தீன் எல்லை போன்ற இடங்களிலுள்ள நிரந்தர முகாங்கள்தான் நிரந்தர வன்னி முகாங்களாகவே இருக்கப்போகின்றன என்பதுதான் நிதர்சனமாகும். முகாம்களுள் இருப்பவர்களுக்கு வசதியாக முகாங்களுள் சில பாடசாலைகள் கட்டப்படுவதற்கு ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்டிருப்பது இதைத்தான் தெளிவாக்குகிறது.

முகாம்களுக்குள் இருந்த இளைஞர்கள் வேறாக்கப்பட்டு காடுகளை வெட்டி நிரந்தர முகம்கள் நிர்மானிக்கும் பணிக்காக அழைத்துச் செல்லப்படுகிறார்கள். இது எதனைக் காட்டுகிறது? நிரந்தர முகாம்கள்தான் வன்னிவாழ் மக்களின் நிரந்தர வாழ்விடங்களாக மாற்றப்படுவதைத்தானே! அவர்கள் வாழ்ந்த பூர்வீகம் சிங்களவர் மயமாக்கப்படுவதன் ஆரம்பத்தைத்தானே இது சொல்லிக் கொள்கிறது!

போர் முடிந்ததாக அறிவித்தபின்னர் இராணுவத்தினரின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கப்படவுள்ளதும், பாதுகாப்புச் செலவு அதிகரிக்கப்பட்டு ஆயுத தளவாடங்கள் வாங்கும் ஒப்பந்தங்கள் புதுப்பிக்கப்படுவதும் என்ன இந்தியாவுடன் போர்தொடுக்கவா? இல்லையே! மக்கள் இல்லாது வெறிச்சோடிப் போயிருக்கும் வன்னி நிலப்பரப்பில் குடியமர்த்தப்படவுள்ள சிங்களவர்களுக்கு பாதுகாப்பும் ஏனைய தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் தமிழர் நடமாட்டத்தை மட்டுப்படுத்தவே இந்த இராணுவ பலப்படுத்தல். வன்னி மக்கள் அனைவரும் புலிகள் அல்லது புலிகளின் அபிமானிகள் என்பதுதான் சிங்கள அரசின் நிலைப்பாடு. யாழ்ப்பாண வெளியேற்றத்துடன் புலிகளோடு சென்ற யாழ்ப்பாண மக்களும் கிளிநொச்சி ஆட்சியில் புலிகள் தயவில் அல்லது அவர்கள் அடிவருடிகளாக அவர்கள் நிர்வாகத்தில் வேலை செய்தவர்கள், புலிகளின் உறுப்பினர்களின் குடும்பம் அல்லது உறவினர் என்போர்தான் வன்னியில் இருந்தவர்கள் என்பதே அரசின் நிலைப்பாடு. இதே நிலைப்பாடோடுதான் அவர்கள் மீது கொடுமான மனிதாபிமானமற்ற தாக்குதல்கள் இடம்பெற்றன. ஆனால் இதில் சிறிய உண்மை இருப்பினும் அவை முற்று முழுதான உண்மையல்ல. வன்னியில் பூர்வீகமாக வாழ்ந்து வந்தவர்களும் இனக் கலவரங்களின்பின் மலையகத்திலிருந்து வந்து அங்கு குடியேறிய தமிழர்களும், விவசாயம், மீன் பிடித்தல் போன்ற தொழில்சார் நிலைப்பாட்டால் அங்கு பூர்வீகக் குடிகளாகவும், தொழில்சார்பாக குடியேறிய தமிழர்களும் போரின் இறுதிவரை வன்னியில் இருந்திருக்கிறார்கள். புலிகளின் தயவில் வாழ்ந்தவர்களைவிட போக வேறு

கலாச்சாரம் அழிந்து போகிறதா?

எங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஏனைய மனிதர்களில் சார்ந்து வாழ வேண்டிய தேவை உள்ளது. அப்படிச் சேர்ந்து ஒரு சமுதாயமாக நாம் வாழும் போது நாங்கள் ஏதோ ஒருவகையில் ஒருவருடன் ஒருவர் ஒத்துப் போவதற்கு எங்களிடையே சில பொதுமைப் பாடுகள் தேவை. இந்தப் பொதுமைப்பாடுகள் தான் கலாச்சாரம் ஆகிறது. பின் அந்தக் கலாச்சாரம் எங்களின் குழு முறையான இனம் காட்டலுக்கும், இனம் காணலுக்கும், ஒத்துழைப்புக்கும் ஓர் உயிர் நாடியாக அமைகிறது எனலாம்.

ஒரு குறித்த தேசியத்தை எடுத்துக் கொண்டால் அவர்களுக்குரிய பழக்கவழக்கங்கள், வாழ்க்கை முறை, heroes என சில பொதுமைப்பாடுகள் அவர்களிடையே இருப்பதை நாம் பார்க்கலாம். அதே வேளையில் அந்தத் தேசியத்துக்குள் இனத்துக்கேற்ற,

ரஞ்சனி

ranjani@vaikarai.com

சமூக அந்தஸ்திற்கேற்ற, தொழிலுக்கேற்ற வகையில் சில கலாச்சார ஏற்றத் தாழ்வுகளும் காணப்படும். ஆனாலும் குறித்தொரு உணவுப் பழக்கம், உடை, வாழ்க்கை முறை என்பன அந்தக் குறித்த மனிதர்களிடையே ஒரு பொதுமைப்பாட்டைத் தோற்றுவித்து அவர்கள் ஒன்றாக வாழ உதவி செய்கிறது.

இருந்தாலும் மனித வரலாறு ஆரம்பமான நாள் முதல் இன்று வரை கலாச்சாரமும் நம்மை போல் பரிணாம வளர்ச்சி அடைந்து கொண்டதான் இருக்கின்றது. நாம் இலங்கையில் இருந்த நிலமையில் கலாச்சாரப் பரிணாம வளர்ச்சி, அதன் விரிவாக்கம் என்பன ஒரு ஆறுதலான போக்கில் நடைபெற்றன. ஆனால் கனடா ஒரு பல்கலாச்சார நாடு என்றபடியால் அவை மிக வேகமாக நடைபெறுகின்றன. அவ்வளவுதான். இதற்கு ஈடு கொடுக்கமுடியாதது என நினைக்கும் அனைத்துச் சமூகங்களும் தமது கலாச்சாரம் அழிந்து போவதாகப் பீதி அடைகின்றன. அல்லது விசனப்பட்டக் கொண்டிருக்கின்றன. ஏனெனில் ஒவ்வொருவரும் தமது கலாச்சாரம் தான் உயர்வானது என நம்புகின்றனர்.

உதாரணத்துக்கு எனது மகள் எழுதிய ஒரு கதை Royal Galas, வளரிளம் பருவத்தில் உள்ள ஒரு பிள்ளை தனது தாயின் தன்னலமற்ற தன்மையையும் அன்பையும் உணர்ந்து தான் ஒரு விட்டுக் கொடுப்பைச் செய்ய முன்வருவதைக் காட்டும் கதை, Toronto Starல் பிரசுரிக்கப்பட்டபோது அந்தக் கதை ஒரு மாதிரித் தமிழ் தாய்க்கும் பிள்ளைக்கும் இடையே உள்ள உறவை தத்தூர்பமாகக் காட்டுவதாகவும் தமிழ் பிள்ளை என்பதால் தான் அவளால் அதை உணர்ந்து அழகாக அந்தக் கதையை எழுத முடிந்தது என்றும் சிலர் பாராட்டுச் சொன்னார்கள். ஆனால் அதை வாசித்த போது தான் கண்ணீர் விட்டதாகச் சொன்ன

Toronto Star ஆசிரியர் ஒரு வெள்ளை நிற ஆண். அந்தக் கதையை அவரிடம் இறுதிக் கட்டத் தெரிவுக்கு அனுப்பிய கறுப்பினப் பெண் இதை

வாசித்த போது நான் அழுதேன், இது உங்களையும் அழ வைக்கும் என்று சொல்லித்தான் அதை அவரிடம் கொடுத்தாராம். இவை எதைச் சொல்கின்றன எனச் சிந்தித்தால் தன்னலமற்ற இயல்பு, தாய்ப்பாசம் என்பன எமது கலாச்சாரத்துக்கு மட்டுமே உரித்தான சிறப்பான விடயங்கள் அல்ல என்பது புகிறது. இல்லையா? தமது பிள்ளைகளை வளர்ப்பதற்காக தாம் பார்த்த சட்டத்தரணி, ஆசிரியர் போன்ற உயர் ஊதியம் தரும் தொழில்களை கூட விட்டுவிட்டு பிள்ளைகளுடன் வீட்டில் இருக்கும் பல பிற இனத்தவர்களை, ஆண்கள் உட்பட நான் அறிவேன். எனவே எமது கலாச்சாரம் தான் சிறப்பானது என்றோ மற்றவர்களுடைய கலாச்சாரம் மட்டமானது என்றோ நாம் சொல்ல முடியாது.

எமது கலாச்சாரம் என்றால் என்ன என்று கேட்டால் பெற்றோர் சொல் கேட்டு நடப்பது, ஆசிரியர்களை மதிப்பது, கல்விக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பது, சங்கீதம்

ஒருவருடைய கலாச்சாரம் தனக்குள் உள்ள நிலைமைக்குத் தக்க, பொருத்தமான நல்ல விடயத்தை எடுத்துக் கொண்டு சூழலுடன் பொருந்தாத அல்லது பிழையான விடயத்தை விலக்கி முன்னோக்கிப் போக வேண்டும்.

அது மட்டுமன்றி கலாச்சாரம் என்பது உணவு, உடை, கலை, இலக்கியம் என்ற கருத்து மட்டங்களை எல்லாம் கலாச்சாரம் என்ற எண்ணக்கரு கடந்து விட்டது. இன்றைய கால கட்டத்தில் தனி மனித சுதந்திரம். சமூக சமத்துவம், பெண்களை சமமாக மதிக்கும் பண்பு, சூழல் சிதைவடையாமல் அல்லது மாசடையாமல் வாழும் முறை, வன்முறை இல்லாத அணுகுமுறை, மற்றவர்களுடைய நேரத்தை மதிக்கும் பண்பு என்பன தான் நல்ல கலாச்சாரம் என்பதன் அளவுகோலாக இருக்கின்றன. எனவே வெறுமன நடை, சங்கீத அரங்கேற்றங்கள் வைப்பதோ இல்லை பிள்ளைகளைத் தமிழ் வகுப்புகளுக்கு அனுப்பு

எமது கலாச்சாரம் அழிகிறது
எனக் குழம்பி வலோற்காரத்துக்கு
சில நடைமுறைகளை
நமக்குள் இழுத்து வைத்துக் கொள்ளும்
அல்லது கையாளும் கலாச்சாரக் கைதிகளாக
நாம் வாழ முயற்சிப்பதில்
எவ்வித அர்த்தமும் இல்லை.

நடனம் பயில்வது, கோவிலுக்குப் போவது, சோறு சாப்பிடுவது, வீட்டுக்கு வருபவர்களுக்கு தேனீர் கொடுப்பது, ஆணுக்கு முதன்மை கொடுப்பது, பிள்ளைகளுக்காக வாழ்வது, பெண்கள் ஆனால் சேலை கட்டுவது.. இப்படிப் பல பதில்கள் வரும். இவற்றை மற்றவர்கள் செய்வதில்லையா இல்லை இவை மட்டும் தான் வாழ்க்கைக்கு முக்கியமான விடயங்களா அல்லது இதையா நாம் எப்போதும் செய்து கொண்டிருந்தோம் எனக் கேட்டால் இல்லை என்பது தான் நிச்சயமாகப் பதிலாக இருக்கும். எனவே சில உதாரணங்களைக் குறிப்பிட்டு இவை தான் எமது கலாச்சாரம் என்றோ இவை எமக்கு மட்டுமே சொந்தமானவை, எம்மை மட்டுமே பிரதிபலிப்பவை என்றோ நாம் வரையறை செய்ய முடியாது.

அத்துடன் எந்தக் கலாச்சாரமும் குறித்த வரையறைக்குள் உட்பட்டதாகவோ, அல்லது நிலையானதாகவோ இருக்க முடியாது. அப்படி இருந்தால் அந்தக் கலாச்சாரம் காலப்போக்குடன் அழிந்து போகும். கலாச்சாரம் தொடர்ந்து சூழலுக்கு ஏற்ற வகையிலும் நிலமைகளுக்கு தகுந்த மாதிரியும் மாறிக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். தற்போதைய எமது கனடா வாழ்வில் எமது தங்கியிருப்பு எமது சமூகத்துடன் மட்டும் நின்றுவிடவில்லை. நாம் பல்வேறுபட்ட சமூகங்களுக்கு சொந்தமான, பல வகையான மனிதர்களில், பல்வேறுபட்ட தேவைகளுக்காகத் தங்கியிருக்கிறோம். எனவே எமது சமூக, பொருளாதார, அரசியல் தேவைகளை நிறைவேற்ற புதிய கலாச்சாரத்துக்கான வளர்ச்சியும் இசைவாக்கமும் அவசியம். அதனால் படிப்படியாக பார்த்துப் பழகினவற்றையும் கற்றுத் தெரிந்தவற்றையும் தன்னகத்தே அடக்கிக் கொள்ள வேண்டிய காலத்தின் கட்டாய தேவை மனித கலாச்சாரத்துக்கும் உண்டு எனலாம். எனவே

வதோ அல்லது சோறு சாப்பிடுவதோ மட்டும் நல்ல தமிழ்க் கலாச்சாரம் ஆகி விடாது. மற்றவர்களுடைய நேரத்தை மதிக்க, வன்முறை இன்றி வாழ, எம்மைச் சூழ உள்ள சூழலைப் பாதுகாக்க, மனிதர்களுக்குச் சமத்துவம் கொடுக்க நாம் பழகிக் கொள்ள வேண்டும்.

அண்மையில் நடைபெற்ற பெண்கள் மகாநாட்டில் சுதா குமாராமி சொன்னது போல எமது கலாச்சாரம் அழிகிறது எனக் குழம்பி வலோற்காரத்துக்கு சில நடைமுறைகளை நமக்குள் இழுத்து வைத்துக் கொள்ளும் அல்லது கையாளும் கலாச்சாரக் கைதிகளாக நாம் வாழ முயற்சிப்பதில் எவ்வித அர்த்தமும் இல்லை. உதாரணத்துக்கு எமது கலாச்சாரம் இது என இலங்கையில் பார்க்காத அளவுக்கு பெருமளவில் பூப்புளித நீராட்டு விழாக்களை வைப்பதன் மூலம் நாம் எமது பிள்ளைகளுக்கும் மற்றச் சமூகங்களுக்கும் எதைச் சொல்கிறோம், இதன் மூலம் மனித நாகரீகத்திலிருந்து நாம் ஒரு படி பின்னோக்கிப் போகின்றோம் என்ற கேள்வியை எம்மை நாமே கேட்க வேண்டும். அல்லது எமது பிள்ளைகளை எம்மை கலாச்சார முன்னேற்றம் இல்லாதவர்கள் என்று தான் மதிப்பிடுவார்கள். கலாச்சாரம் என்பது எமக்காக உருவாக்கப்பட்டது, அது எம்மில் ஒரு பகுதியே அன்றி அது தான் நாம் அல்ல. எனவே சூழலுக்கு ஏற்ற மாதிரி இசைவாக்கப் பட்டுக் கொண்டிருக்கும் கலாச்சார மாற்றத்தில் நிகழும் நல்ல விடயங்களை நாமும் அனுசரித்துப் போகப் பழகுவதே அவசியம் எனலாம்.

இராணுவ... (9ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

போக்கிடமோ, இடம்பெயர்வதற்கான வேறு வசதியோ, வாய்ப்போ இல்லாது உயிர்தப்பும் முனைப்போடு நந்திக்கடல்வரை ஓடியவர்கள்தான் அதிகம். இவர்கள்தான் இப்போது தடுப்பு முகாம்களில் தவியாய் தவிக்கிறார்கள். முகாம்களின் எண்ணிக்கை 40 எனினும் அவற்றில் பல தொகுதிப்பிரிவுகள் இருக்கின்றன. பெரிய முகாமான செட்டிக்குளம் முகாமில் பத்துத் தொகுதிகள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு காரணத்திற்காக அவை பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஐ.நா. நாயகம் பாங்கி-முன் வந்து சென்றதால் பிரபல் யமான மினிக்பாம் முகாமில் நாலு பிரிவு அதில் கதிர்காமர் தொகுதி கொஞ்சம் வசதியானது. அதில் தங்கியிருப்போர் போரின் ஆரம்பத்தில் வந்ததால் அவர்களை அரசு "நம்பிக்கைக்குரியவர்கள்" என நம்புகிறது. அதுவே வெளிநாட்டுப் பிரதிநிதிகளை அழைத்துச் சென்று காட்டுவதற்கான கண்காட்சி முகாமாக இருக்கிறது. அதிலுள்ள இறுதித் தொகுதியில் போரின் இறுதிக்கட்டத்தில் வந்து சேர்ந்தவர்கள் இருப்பதால் அது கரும் கெடுபிடியுள்ள பகுதியாக இருக்கிறது. ஆனால் விடுதலைப் புலிகளின் வற்புறுத்தலாலும், பணயத்தாலும் மக்கள் சிக்கியுள்ளார்கள் எனப் போரின் உச்சக்கட்டத்தில் அரசு அறிவித்ததே, அந்த மக்கள்தான் மறந்துவிட்டதென்றால் அதனை ஏனைய உலக நாடுகளும், மனிதநேய அமைப்புகளும் ஒத்த சமயத்தில் மறந்துவிட்டதுதான் வேதனைக்குரியதாக இருக்கிறது. வெளிநாட்டவர்கள் இவர்கள் இதனை வெளிக் கொண்டு வராதவிடில் இராணுவ ஆட்சியுள் இருக்கும் தமிழர்களால் எப்படி இவ்வண்மையை வெளிக் கொண்டு வரமுடியும்?

அங்கு தமிழர்கள் இராணுவ காவல்களின் சீவிக்கிறார்கள். வெளியூலக தொடர்புடைய வசதி அவர்களுக்கு மறுக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழ் என்பது கட்சியின் பெயரில்கூட இடம்பெறக் கூடாது என்பதாக கரும் சட்ட அழுத்தம் இருக்கிறது. இனி தமிழ்மலர் என்ற பாடப்புத்தகத்தில் கூட தமிழ் என்று இடம்பெறக்கூடாது என்ற சட்டமும் வரலாம். ஆதி உச்சமாக தமிழ் பேசினால், தமிழில் எழுதியால் மரண தண்டனை என்று கூட இராணுவச்சட்டம் வரலாம். நெருக்குவாரங்களுள்ளும் எப்படியோ நாம் தமிழராய் வாழ்ந்துவிட்டோம், ஆனால் எமது அடுத்த சந்ததி..? அவர்கள் சிங்களவர்களாகவே ஆக்கப்படலாம்! அதை நோக்கிய முழு மூச்சான அலுவல்களே சிங்கள அரசால் மேற்கொள்ளப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. பையப் பைய அதுவே நிறைவேற்றப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. மகிந்தா ராஜபக்ச இராணுவ உடையில் இல்லாததால் இலங்கையில் சனநாயக ஆட்சிதான் நடக்கிறதென உலகம் கண்ணை மூடிக்கொண்டு நம்புகிறது. ஆனால் இந்த மாரீசன் யுத்தியுடன் இராணுவ ஆட்சியின் விஸ்தீரணமே நடந்துவருகிறது. அதுவும் தமிழர்கள் மீதான இராணுவ ஆட்சியே நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. அதனை உறுதிப்படுத்துவதுபோல் இராணுவத் தளபதிகளாக இருந்தவர்களே தமிழ்ப் பிரதேச ஆட்சியாளர்களாக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். வடமாகாண ஆட்சியாளராக கேனல் சந்திரசிநி நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார். கிழக்கு மாகாண ஆட்சியாளராக அட்மிரல் விஜே ஜேவீரா நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார். பிற மாகாணங்கள் எதிலும் அவற்றின் ஆட்சியாளர்களாக இராணுவ அதிகாரிகள் நியமிக்கப்பட்டது தமிழர் பிரதேசங்கள் மட்டும் இராணுவ ஆக்கிரமிப்பின் கீழ் இருப்பதைத்தானே காட்டி நிற்கிறது. ஆனாலும் சிங்கள அரசு எம்மீது நடத்தும் இராணுவ ஆட்சியை எவரும் கவனிப்பதாய் தெரியவில்லையே! ஏனென்றால்.. அந்தோ பாவம் ஈழத்தமிழர் எம்மை உலகக் குடிமக்களாகக் கூட எவரும் நினைக்கவில்லையோ?

இரண்டு உலகங்களுக்கு இடையில்

-விழுக்கி ஜெயசுந்தராவின் Between Two Worldsஐ முன்வைத்து-

1.

திரைப்படங்கள் என்பது பொழுதுபோக்கிற் கானது என்றொரு விம்பம் தமிழ்ச்சூழலில் பொதுப்புத்தியில் பதிந்திருக்கின்றது. அவ்வாறான சூழலிலிருந்து வரும் நெறியான கையாள்களும் பொதுப்புத்தியைத் தவிர்ந்து புதிய களங்களில் தமிழ்த்திரைப்படச் சூழலை நகர்த்துவதற்கு அக்கறை கொள்வதுமில்லை.. ஆகவேதான், வழமைக்கு மாறாய் ஆடல், பாடல், சண்டைக்காட்சிகள் குறைவாக வரும் திரைப்படங்களைக் கொண்டுவேண்டிய அவலச்சூழல் தமிழில் இருக்கிறது. எனினும் இவற்றுக்கு அப்பால் இவ்வாறான திரைப்படங்களில் கூட தலித்துக்கள், பெண்கள், அரவாணிகள் போன்ற விளிம்புநிலை மனிதர்கள் பற்றிய சித்தரிப்புகள் மிக மோசமாக நுண்ணியதளத்தில் இயங்கிக்கொண்டிருப்பதை நாம் அவதானிக்க முடியும். தமிழ்ச்சூழலோடு ஒப்பிடும் போது மிகச்சிறிய பார்வையாளர் வட்டத்தை மோசமான தணிக்கைச் சூழலையும் கொண்ட சிங்களத் திரைப்படச்சூழலிலிருந்து அற்புதமான திரைப்படங்கள் பல்வேறு பின்புலங்களை முன்வைத்து வரத்தொடங்கி விட்டன. அதிகாரத்தின் அமைப்புகளுக்கு அறைகூவல் விடுத்தபடி பல இளைய நெறியாள்கையாளர்கள் தமக்கான - முக்கியமாய் போருக்கும்/அரச அதிகாரங்களுக்கும் எதிரான கதைகளைத் துணிவுடன் - திரைப்

போது நீங்கள் puzzleளைப் பொருத்தி உங் களுக்கான ஒரு கதையை உருவாக்க முடியும்” என்றிருந்தார். உண்மையில் இந்தப் படம் பார்வையாளருக்குரிய திரைப்படம் puzzleகளை மாற்றி மாற்றி அடுக்குவதன் மூலம் பார்ப்பவர் தனக்கான ஒரு கதையை உருவாக்க முடியும். படத்தைப் பார்க்கும் ஒருவர் உருவாக்கும் கதையும், மற்றொரு ரவர் உருவாக்கும் கதையும் ஒன்றாய் இருக்கவேண்டும் என்ற எந்த அவசியமும் இல்லை. இதை இன்னொருவிதமாய் இது தன்னளவில் பார்ப்பவரின் சூழலுக்கும், அனுபவங்களுக்கும் ஏற்ப கணநேரமும் மாறிக்கொள்ளும் பிரதியென எடுத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் ஒற்றைத்தன்மையிலும், நேர்கோட்டுக்கதைச் சொல்லலிலும் ஊறியிருக்கும் நம்மில் எத்தனைபேர் இத்திரைப்படம் தரும் சுதந்திரத்தை அனுபவிக்கத் தயாராக இருக்கின்றோம்? கட்டற்ற சுதந்திரம் என்பது சிலருக்குப் பிடிக்காது போல இத்திரைப்படம் எடுக்கப்பட்டவிதமும் பலருக்குப் பிடிக்காது போகவும் கூடும்.

2.

ஒருவன் மலையுச்சியிலிருந்து கடலுக்குள் வீழ்வதுடன் ஆரம்பிக்கும் முதற்காட்சி, அவன் திரும்பவும் மலை மீதேறி நகருக்குள் நுழையும்போது நகர் கலவரத்தின்

இவன் துடிக்கின்றபோது, வாளை ஓட்டிக் கொண்டு வருகின்றவர் அதற்கு இடைஞ்சலாய் இருப்பது புரிகின்றது. இப்பயணத்தின் போது சீனாவில் ஒரு நகரில் பல தொலைத்தொடர்புச் சாதனங்களைத் தகர்த்தபடி போராளிகள் முன்னேறிக்கொண்டிருக்கின்றார்கள் என்றொரு செய்தி - வானின் வைத்து கேட்கப்படும் வானொலியில்- சொல்லப்படுகின்றது (மறைபொருளாய் இலங்கையில் இருக்கும் போராளிகள் என்றும் அர்த்தம் கொள்ளலாம்). பயணத்தின் நடுவில், இவ்வாறு காமத்துடன் பித்தேறியிருக்கும் இவனை அடித்துப்போட்டுவிட்டு அந்தப்பெண்ணும், சாரதியும் வானில் ஏறித் தப்பிப்போகின்றார்கள்.

இவன் மீண்டும் தனது கிராமத்திற்குப் பஸ்சில் போகின்றான். ஊரிலிருப்பவர்கள் “ஊருக்கு ஏன் இவ்வளவு விரைவில் திரும்பி வந்தாய்?” என்று கேட்டு, “தெருவில் திரியாதே அவர்கள் சுட்டுப்போட்டுவிடுவார்கள், காட்டுப் பாதையால் போய் எங்கையாவது ஓளிந்துகொள்” என்கின்றார்கள். அவனைப் போன்ற பல இளைஞர்கள் அதிகார அமைப்பின் வன்முறைக்குப் பயந்து ஊரைவிட்டு ஒதுங்கி காட்டுப்பக்கமாய் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றார்கள் என்பதை ஒரு சிறுவனின் துணைகொண்டு இவன் அறிகின்றான். தானும் அவர்களோடு பதுங்

கூறி கதையை வேறு விதமாக மாற்றக் கூடாது என்று இளைஞனை எச்சரிக்கின்றார். கதை: ஒரு நாட்டின் அரசனுக்கு இரண்டு மகன்களும் ஒரு மகளும் இருக்கின்றார்கள். எதிர்காலத்தில் இந்த அரசனின் மகள் திருமணஞ்செய்து அவளுக்குப் பிறக்கின்ற ஆண் குழந்தை, அவனின் இரு மாமன்களையும் கொன்றுவிட்டு அரசாட்சியைக் கைப்பற்றுவான் என்று சோதிடர்கள் எச்சரிக்கின்றார்கள். இதன் நிமித்தம், எவரையும் திருமணஞ்செய்து குழந்தை பெறாதிருக்கும் நோக்கில், அரசனின் மகள் ஒரு தீவின் நடுவில் சிறைவைக்கப்படுகின்றாள். ஆனால் ஏதோவொரு வகையில் அவள் கர்ப்பமடைந்து ஒரு ஆண் குழந்தையைப் பெற்று விடுகின்றாள். வளர்ந்துவரும் அந்த இளவரசனைக் கொல்ல இரண்டு மாமன்களும் முயல்கின்றார்கள். இறுதியில் அந்த இளவரசன் கொல்லப்பட்ட விதம் பற்றிப் பல கதைகள் கூறப்படுகின்றன. ஒன்று: இளவரசன் குறித்த சரியான அடையாளந்தெரியாததால், அந்நாட்டிலுள்ள அவன் வயதொத்த அனைத்து இளைஞர்களையும் கொலைசெய்ய அவனது மாமன்மார்கள் கட்டளையிட்டார்கள் என்று கதை சொன்ன முதியவர் கூறுகின்றார். அதைக் கதை கேட்ட இளைஞன் மறுத்து, அந்த இளவரசன் தனது தோழர்களுடன் நீராடிக் கொண்டிருந்தபோது அவர்கள் சுற்றிவளைக்கப்பட்டு கொல்லப்படுகின்றார்கள், எனினும், இளவரசன் தப்பிப்போய் ஒரு மரப் பொந்தில் போய் ஓளிந்துகொள்கின்றான் எனவும், அவன் இன்னமும் அந்த மரப் பொந்தில் உயிர் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றான் என்று நம்பப்படுகின்றது என்றும் கதையை வேறுவிதமாய் முடிக்கின்றான்.

4.

இதற்கு அடுத்து வரும் காட்சியில், காட்டுக்குள் தன் வயதொத்த -புதுங்கியிருக்கும் - இளைஞர்களைத் தேடும் இவன், தனது அண்ணியின் வீட்டுக்குள் வருகின்றான். கண்ணில் காயம் ஏற்பட்டு ஒரு விழி திறக்கமுடியாத இவனுக்கு அவர் முலைப்பால் விட்டு காயம் ஆற்றுக்கின்றார். இடையில் இவனுக்கு அண்ணி மீது உடல்சார்ந்த ஈர்ப்பு வர அண்ணி அவனை உதறித் தள்ளுகின்றார். “எனது ராஸ்கல் அண்ணன் இனியும் திரும்பி வருவான்?” என்று நீங்கள் நினைக்கின்றீர்களா என்று வினாவுகிறான். பின்னொரு பொழுதில் அண்ணி இவனோடு பற்றைகளுக்கிடையில் கூடுகின்றார். மீண்டும் இவன் சிறுவனின் துணையுடன் ஓளிந்திருக்கும் இளைஞர்களைத் தேடிப் போகின்றான். சிறுவன் ஒரு மரப்பொந்தைக் காட்டுகின்றான். அருகே போகும்போது வெடிச்சத்தங்கள் கேட்கின்றன. இவன் சிறுவனின் மன்றாட்டத்தையும் அலட்சியம் செய்து மரத்தடிக்குப் போகின்றான். அந்த மரம் இளவரசன் தான் கொல்லப்படுவதிலிருந்து தப்பி ஓளிந்து கொள்வதாய்த் தொமக்கதையில் குறிப்பிடப்படுகின்ற மரம்.

இதற்கிடையில் கிராமம் எங்கும் கைகள் மட்டும் வெளியே தெரியும் உடலங்கள் தென்படத்தொடங்குகின்றன. கிராமத்துக்குழந்தைகளும், பெண்களும் பீதியுடன் உறைந்த நிலையில் இவற்றையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். நாய்கள் மாடுகள் எல்லாம் கூடவே கூடப்படுகின்றன. ஒரு முழு மாட்டைக் கோரமாய் கிழித்துண்ணும் கரிய நாய் சூழலின் கொடுமையை நன்கு புலப்படுத்துகின்றது. கிராமத்தில் எல்லா இயல்பற்றுப் போய்க்கொண்டிருக்கின்ற இளைஞர்கள் காணாமற் போய்க்கொண்டிருக்கின்ற கதையை வெளியே சொல்லமுடியாத கனத்த சோகத்தை தங்கள் தொண்டைக்குழிகளுக்குள் அடக்கியபடி கிராமத்தவர்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். அதேவேளை கிராமத்தவர்களின் நீர்த்தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்யும் குளமும் நஞ்சுட்டப்படுகின்றது. புதுங்கியிருக்கும் இளைஞர்கள் வெளியே வர, இவனும் அந்த இளைஞர்களும் ஒன்றுசேர்ந்து அக்குளத்தைச் சுத்

(14ம் பக்கம் பார்க்கவும்)

டிசே தமிழன்

djtamilan@vaikarai.com

படமாக்கத் தொடங்கிவிட்டனர். இன்று பல்வேறு நாடுகளில் நிகழும் திரைப்பட விழாக்களில் சிங்களப்படங்கள் திரையிடத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதும், விருதுகளைப் பெறுவதும் புதிய களங்களைப் பரீட்சித்துப் பார்த்த சிங்களத்திரைப்படச் சூழலிற்குக் கிடைத்த அங்கீகாரமென எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

அவ்வாறான சிங்கள நெறியாள்கையாளர்களில் ஒருவராக, தனது இருபத்தேழாவது வயதில் The Forsaken Land திரைப்படத்தை இயக்கியதன் மூலம் பலரது கவனத்தைத் திருப்பிய ஒருவர் விழுக்கி ஜெயசுந்தராவின் இலங்கையின் தென்பகுதியில் பிறந்த விழுக்கி திரைப்படத்துறை சார்ந்த கல்வியை இந்தியாவில் புனேயிலும், பின்னர் மேற்படிப்பை பிரான்சிலும் மேற்கொண்டவர். இப்போது மீண்டும் - நான்கு வருட இடைவெளியின்பின் - தனது இரண்டாவது படமான Between Two Worlds என்ற படத்தோடு வந்திருக்கின்றார்.. ஏற்கனவே வெளிஸ் திரைப்பட விழாவில் திரையிடத் தெரிவான இத்திரைப்படம் ரொறண்டோவில் நிகழ்ந்த சர்வதேசத் திரைப்படவிழாவிலும் தெரிவு செய்யப்பட்டிருந்தது. மிகக்குறைவான உரையாடல்களையும், நிறையப் படமங்களாலான கவித்துவக்காட்சிகளையும் கொண்ட விழுத்தியின் படங்களில் சாதாரணமாய் ஒருவரால் அவ்வளவு எளிதில் நுழைந்துவிடமுடியாது..மிக மெதுவாகவும், நேர்கோட்டுத்தன்மை அற்ற காட்சிகள் - ஒன்றுக்கு ஒன்று தொடர்பில்லாது - அடிக்கடி மாறிக்கொண்டிருக்கும் இத்திரைப்படங்களைப் பார்க்கத் தன்னைத் தகவமைத்துக்கொள்ளாத ஒரு பார்வையாளரை இத்திரைப்படங்கள் தம்மிலிருந்து வெளியே ஏற்றி எறிந்துவிடவே செய்யும். Between Two Worlds என்கின்ற இத்திரைப்படம் தொடங்குவதற்கு முன், ஒரு சிறு அறிமுகத்தை விழுக்கி தரும்போது, “ஏற்கனவே இப்படத்தைப் பார்த்த பலர் விளங்குவதற்குக் கடினமான படம் என்றே கூறியிருக்கின்றார்கள். இது பல puzzleகளைக் கொண்ட ஒரு திரைப்படம். படம் முடியும்

திரைக்கதை மேலோட்டமாய் தனியொருவனின் கதையைச் சொல்வதாக இருந்தாலும், அது ஒரு போராடிய சமூகத்தின் கதையைத்தான் சொல்கின்றது என்ற நுட்பமான பார்வையை நாம் வந்தடைய முடியும்.

அந்தரத்தில் மிக்கத் தொடங்கியிருக்கின்றது. தெருவில் போகின்றவர்களை அடித்துத் துளைத்து கடைகளைபெயல்வாய் நொறுக்கியபடி குழுக்குழுவாய் இளைஞர்கள் கூக்குரலிட்டபடி இருக்கின்றார்கள். கலவரத்தின் நடுவில் பயந்து நடுநடுங்கியபடி ஒரு பெண்ணிருப்பதைப் பார்த்து, கடலில் விழுந்து நகர் மீண்ட இளைஞன் அவளைக் காப்பாற்றுகின்றான். சீனச்சாயல் உடைய பெண்ணை இவன் (திரைப்படத்தில் முக்கிய பாத்திரத்திற்கு பெயர் எதுவும் இருக்காததால் அந்தப் பாத்திரத்தை “இவன்” எனக்குறிப்பிடுகின்றேன்) இன்னொருத்தனின் வானில்(Van) ஏற்றியபடி நீண்டவீதியினூடாக கிராமப்புறத்தை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கின்றார்கள். “உன்னை வன்புணர்ந்தவர் யாரென்று தெரியுமா” என அந்தப் பெண்ணிடம் கேட்கும்போது, “உன்னைப் போன்ற சாயலுடைய ஒருவன்” என்கிறான் அந்தப்பெண். வானிற்குள் வைத்து -காப்பாற்றிப்போகும்- பெண்ணை வன்புணர்

கிவாழ இவன் தயாராகின்றபோது, தான் வந்த வான் குளமொன்றில் கவிழ்வதைக் காண்கின்றான். இவன் விரைவாக ஓடிப் போய் குளத்தைப் பார்க்கின்றபோது அங்கே வான் விழுந்ததற்கான எந்த அடையாளமும் இல்லை.. குளத்தினுள் குளித்துக்கொண்டிருக்கும் ஒரு முதியவரிடம் இது குறித்துக் கேட்கும்போது, “வான் எதுவும் குளத்தினுள் இப்போது விழவில்லை. ஆனால் முன்னோர் காலத்தில் இப்படியொரு சம்பவம் நிகழ்ந்திருக்கின்றது. கடந்தகாலத்தில் நிகழ்ந்தது எதுவும் இனி நிகழாது என்றும் அறுதியிட்டுக் கூறமுடியாது” என்கிறார். இப்போது அடுத்த காட்சி மாறுகின்றது.

3.

ஒரு முதியவரும் இளைஞனும் நல்ல வெறியில் கடலையொட்டிய குன்றொன்றில் அமர்ந்திருக்கின்றார்கள். முதியவர் கதையொன்றைச் சொல்லப்போவதாய்க் கூறுகின்றார். ஆனால் கதையின் நடுவில் எதுவும்

Capitalism: A Love Story (2009)

ரதன்

rathan@vaikarai.com

மைக்கல் மூர் ஓர் சிறு அறிமுகம்

மைக்கல் மூர் அமெரிக்க மிச்சிக்கன் மாநில தொழில் நகரமான Flintஇல் பிறந்து வளர்ந்தவர். இவர் தனது முதலாவது படமான Roger and Me ஐ வெளிக்கொணர்ந்தபொழுது இவர் கிழமைக்கு 99 அமெரிக்க டொலர்களை சம்பளமாகப் பெற்றுக் கொண்டிருந்தார். உலகின் சிறந்த விவரணத் திரைப்படப் படைப்பாளிகளில் இவருக்கும் ஓர் இடமுண்டு.

முதலாளித்துவம் என்பது பெரும் கடல். இதில் எல்லாவற்றையும் ஒரு படத்தில் கூறுவது என்பது எளிதல்ல. இப் படம் யாரை சென்றடையவேண்டுமோ, அவர்களுக்கான கருத்தியலை கூறுவதே அவசியம். சாதாரண அமெரிக்கனும், உலக அமெரிக்க விரும்பிகளும், அமெரிக்காவை சொர்க்க பூமியாக பார்க்கின்றனர். ஜெயகாந்தன் போன்ற வர்களும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. இப் படத்தைப் பற்றி இவரது இணையத்தளத்தில் மைக்கல் மூர் எழுதிய சிறு குறிப்பின் மொழிபெயர்ப்பு இது.

நண்பர்களே,

கிறிஸ்தவர்கள் என்று கூறிக் கொள்பவர்களுடன் (மற்றைய மதத்தவர்களும் இதனை வாசிக்கலாம் அவர்களுக்கும் இது பொருந்தும்) ஒரு வார்த்தை. எனது புதிய படத்தில் எனது மதநம்பிக்கைகள் பற்றி கூறியுள்ளேன். மத நம்பிக்கை என்பது அவர்களது சொந்த நம்பிக்கை. இதனை அவர்களுடன் வைத்திருக்க வேண்டும். கடந்த மூன்று தசாப்தங்களாக மற்றவர்கள் எப்படி இருக்க வேண்டும் எனக் கூறுகின்றோம். நாங்கள் ஒரு வன்செயல் நாட்டில் இருந்து மற்றைய நாடுகளை எங்களது சொந்த நலன்களுக்காக சுரண்டிக் கொண்டிருக்கின்றோம். மத மாற்றத்தை எதிர்க்கின்றேன்.

முதலாளித்துவம் ஓர் பாவமா? யேசு ஓர் முதலாளியா? “யேசு” ஓர் அதிக லாபமீட்டித் தரும் முதலீடா? யேசு கையிருப்பின்றி உடனடியாக வழங்கமுடியாததை விற்பனை செய்தாரா? ஒரு வீதமானோர் பெருமளவு செல்வத்தை அனுபவிப்பதையும், ஏனையவர்கள் அவர்களுக்கு கீழ் இருக்கும் சமூக அமைப்பை யேசு அனுமதித்தாரா?

முதலாளித்துவம் மதங்கள் கூறியதற்கு எதிரானது. அனைத்து மதங்களும் ஒரு விடயத்தில் தெளிவாக உள்ளன. “ஒரு அப்பத்தில் பெருமளவு தீயவர்களுக்கூரியது. மிகுதிய ஒரு துண்டிற்காக மற்றவர்கள் போட்டியிடவேண்டும்” என்பதே அது. யேசு கூறிச் சென்றார் “பணக்காரர்கள் சொர்க்கத்தை அடைய நிறைய கஷ்டப்படவேண்டும். இல்லாதவர்கள் உதவி செய்யாவிடின் சொர்க்கத்தின் கதவையடைவது கடினம். இது ஓர் துக்கமான செய்தி அமெரிக்கர்களுக்கு. “ஆசிரிவதிக்கப்பட்டவர்கள் ஏழைகள்” என்பதே அது. ஒவ்வொரு 7.5 செக்கனும் ஒரு அமெரிக்கருக்கு எதிராக கடன் கட்டாமலே எதிராக சட்ட நடவடிக்கை எடுக்கப்படுகின்றது. ஒவ்வொரு நாளும் 14,000 பேர் வேலை இழக்கின்றனர்.

மதில் வழி(Wall Street) வங்கியாளர்கள் (“ஆசிரிவதிக்கப்பட்ட செல்வந்தர்கள்”) மிக, மிக குறைந்த வரியையே கட்டியுள்ளார்கள். கோல்ட்மன் நிறுவனம் ஒரு வீத வட்டியையே கட்டியுள்ளார்கள். இத-

னை யேசு அனுமதித்தாரா? இல்லையெனில் இந்த கொடுமையான திட்டத்தை நாம் அனுமதித்தது எப்படி?

நீங்கள் உங்களை முதலாளி என்றும் கிறிஸ்தவர் என்றும் கூறலாமா? செல்வத்தில் மீது காத்தல் கொண்டு, உங்கள் பக்கத்து வீட்டுகாரர் வைத்தியரை பார்க்க முடியாமல் இருக்கும் பொழுது உதவி செய்யாமல் இருக்கலாமா?, உங்களது வாழ்வு செழிப்பாக இருக்கலாமா? இது ஒரு

அமெரிக்காவில் ஒவ்வொரு நிறுவனமும்,

ஒவ்வொரு அரசு.

இவை தான் அமெரிக்க அரசை தீர்மானிக்கின்றன.

நெறி கெட்ட வாழ்வு. மற்றவர்களின் கஷ்டத்தில் உங்களது வாழ்வு என்பது ஓர் பாவப்பட்ட செயல்.

காலையில் கோயிலுக்கு செல்லும் பொழுது இதனைப்பற்றி சிந்தியுங்கள். நீங்கள் அமெரிக்காவில் கஷ்டப்படும் லட்சம், லட்சம் அமெரிக்கர்களில் ஒருவர் எனின் அனைவருக்கும் சுபீட்சம் கிடைக்கும் வரை போராடுவோம்.

ஒரு பாணை 5000 பேருக்கு சமமாக பங்கிடுவது எப்படி? சுரியாக பங்கிடின அவர் ஓர் இடதுசாரியாவார். இல்லையெனில் யேசுவின் போதனையை பின் பற்றிய பிழையான சீடராவார். எனது பேச்சை கேட்டமைக்கு நன்றி.

மைக்கல் மூர்.

படம் ஆரம்பமாக முன் “உங்களது இதயம் உறுதியானதாக இல்லாமல் இருந்தால் அரங்கை விட்டு உடனடியாக வெளியேறவும்” என்ற வாசகங்கள் காட்டப்படுகின்றன.

முதலாளித்துவம் ஒவ்வொரு அமெரிக்கரையும் நேரடியாகவே பாதிக்கின்றது. உலகத்தின் எசுமான் என்ற வரையில் உலக மக்களையும் பாதிக்கின்றது. இவர் இப்படத்தில் குறிப்பிட்ட பல விடயங்களை அமெரிக்க ஊடகங்கள் மறுத்துள்ளன. இவரைப் பற்றிய உண்மைக்கு புறம்பாக பல பிரச்சாரங்களை பதிவு செய்துள்ளன. இதனால் இந்த ஊடகங்களே இவர் மேல் மக்களின் கவனத்தை திருப்பியுள்ளன. உலகிலியே மிகவும் அதிக கவனத்தைப் பெற்ற விவரணத்திரைப்பட படைப்பாளி இவர் என்பதை மறுக்கமுடியாது. இவரது வழமையான விவரணப்படங்களைப் போல் அல்லாமல் இப்படம் பரந்து விரிகின்றது. எங்கும் கொள்ளை, லாபம், சுயநலம் இதுவே முதலாளித்துவம் என விரிகின்றது. இப் படத்தில் இரண்டு விடயங்களை செய்துள்ளார். முதலாவது உண்மை உதாரணங்களை காட்டியுள்ளார். 41 வருடங்களாக வாழ்ந்த வீட்டை விட்டு வெளியேற்றப்படும் தொழிலாளி, தனது

வீட்டை வங்கி பெற்றுக் கொள்ள, அதனை வங்கிக்காக துப்பரவு செய்து கொடுத்து அதற்கான கூலியையும் பெறும் குடும்பம், கதவு தொழிற்சாலையின் திடீர் கதவடையப்படுத்து வேலை இழக்கும் தொழிலாளிகள், போராடி ஆறாயிரம் டொலர்கள் பெறும் சம்பவம் போன்ற உண்மைச் சம்பவங்களை காட்டியுள்ளார்.

இரண்டாவதாக டிற்றொயிட்டில் உள்ள ஜெனரல் மோட்டோர்ஸ் நிறுவனத்தின்

பணம் கிடைக்கும். இந் நிலை பல தனியார் நிறுவனங்களில் வேறுபடுகின்றது. நிறுவனத்தில் வேலை பார்க்கும் காலங்களில் அவர் இறந்தால், அவர் வேலை பார்த்த நிறுவனம் பல லட்சத்தை காப்புறுதி பணமாக பெறுகின்றது. அவரது குடும்பம் அவரது மரணத்தில் நிலை குழைந்திருக்கும் பொழுது, அவர் வேலை பார்த்த நிறுவனம் அவரது மரணத்தை கொண்டாடுகின்றது. இது பல ரது குடும்பங்களுக்கு தெரியாது. இந்த சாதனையை செய்த நிறுவனங்கள் Walt Disney, Nestle, Portland General Electric, WallMart போன்றவை.

புல நிறுவனங்கள் குறிப்பாக ஜெனரல் மோட்டர்ஸ் நிறுவனம் சுமார் 40,000 பேரை வேலை நீக்கம் செய்ய முன்னர் அவர்கள் பெற்ற லாபம் 4.86 பில்லியன் அமெரிக்க டாலர்கள்.

வீட்டு கடன் மோசடிகள். பல தடவைகளில் கடன் பெற்றவரையாமல் வீட்டு கடன் கள் வேறு கடன் வழங்கும் நிறுவனத்திற்கு மாற்றப்பட்டிருக்கும். நீங்கள் 20 வருடங்க ளாக வீட்டு கடனை கட்டியிருந்தாலும், திடீரென ஏற்படும் பணசிக்கலால் நீங்கள் வீட்டை இழக்க வேண்டியிருக்கும். இதில் ஏற்பட்ட மோசடியை தரவுடன் உறுதிப்படுத்தியுள்ளார் மூர்.

அமெரிக்க அரசின் நிதியையும், பொருளாதார கொள்கைகளையும் தீர்மானிக்கும் தலைமை அரசு அதிகாரிகள், முன்னால் பெரிய நிறுவன தலைமை முகவர்கள். Robert Rubin முன்னால் Citi Group மற்றும் Goldman Sachs நிறுவன தலைமை அதிகாரி. Henry Hank Paulsonம் Goldman Sachs நிறுவன தலைமை அதிகாரி. இதே நிறுவனங்கள் (Citi Group, Goldman, Morgan Stanley) பல லட்சங்களை போன லாக தலைமை அதிகாரிகளுக்கு வழங்கினர். பின்னர் வங்குரோத்து நிலையில் இருந்து தப்புவதற்கு எனக் கூறி மக்கள் வழங்கிய வரிப்பணத்தை பல லட்சங்கள் பெற்றனர். இதனை பல வேறு நிறுவனங்களும் செய்தன. அமெரிக்க அரசும் இந்த நிறுவனங்களுக்கு நிதியை வழங்கியுள்ளன.

ரூஸ்வெல்ட் ஒரு சோசலிச அமெரிக்காவை விரும்பினார். 1937ம் ஆண்டு மிச்சிக்கன் மாநிலத்தில் ஏற்பட்ட வேலை நிறுத்தத்தில் போலிசுக்கும், தொழிலாளிகளுக்கு மிடையில் கலவரம் ஏற்பட்டது. அப்போதைய கவர்னர் மேபி, ரூஸ்வெல்டின் அனுசரணையுடன் தேசிய இராணுவத்தை தொழிலாளர்களுக்கு ஆதரவாக அனுப்பினார்.

இன்றைய அமெரிக்க நிலைக்கு மூல காரணம் டீ கிரேட் படங்களில் நடித்த ரொனால்ட் ரீகனே. புஷ் வரை இது தொடர்ந்தது.

ஓபாமாவை ஓர் அமெரிக்க தீர்க்கதரிசியாக மூர் காட்டுகின்றார். சற்று குழப்பமாக ஓபமாவின் தேர்தலுக்கு பின்வரும் மிகப் பெரிய நிறுவனங்கள் பணத்தை வழங்கின எனக் கூறுகின்றார். ஓபமாவின் தேர்தல் வெற்றியை கறுப்பின மக்கள் கொண்டாடுவதாக காட்டுகின்றார். வெள்ளை இன மக்களின் வாக்குகள் இல்லாவிடில் ஓபாமா வெற்றி பெற்றிருக்கு முடியாது.

Top Employers of Contributors for Obama (Few) Goldman Sachs \$994,795, Microsoft Corp \$833,617, Google Inc \$803,436, Citigroup Inc, \$701,290, JPMorgan Chase & Co \$695,132, Time Warner \$590,084 <http://www.opensecrets.org/pres08/contrib.php?cycle=2008&cid=N00009638>

அமெரிக்காவின் சில பகுதிகள் மூன்றாம் உலக நாடுகளை விட மோசமாக உள்ளது எனக் கூறும் மூர் அமெரிக்க முதலாளித்துவத்தை நகர்த்துவோர் மீது குற்றம் காண்கின்றார். அமெரிக்க அடிப்படை கொள்கைகள் தவறு என காணத் தயங்குகின்றார்.

(14ம் பக்கம் பார்க்கவும்)

1999

(Canada, 2009, 111 mins, HDCAM)
In Tamil with English subtitles
Directed By: Lenin M. Sivam
EXEC PROD: Sabesan Jeyarajasingam
PROD: K. K. Kaandee, Malini Ponnambalam
SCR: Lenin M. Sivam
CAM: Sabesan Jeyarajasingam
ED: Sinniah Arulshankar
MUS: Rajkumar Thillaiyampalam
Cast: Suthan Mahalingam, Thelepan Imman Somasegaram, Kaandee Kana, Ampalavanar Ketheeswaran

1987 தை மாதம், கடுங் குளிர், பனி தொடர்ச்சியாக கொட்டிக் கொண்டிருக்கின்றது. நேரம் இரவு 12ஐ தாண்டியிருக்கும். கனவில் மிதந்து கொண்டிருந்தேன். தொலை பேசி கிணு.. கிணுத்தது. கனவிலா?... தொடர்ந்தது... தொலைபேசி... நிஜத்துக்கு வந்து தொலைபேசியை எடுத்த போது அந்தக் குளிரிலும் வியர்த்தது. எனது அறைத் தோழன் இரண்டாவது வேலை முடித்து விட்டு வந்த பொழுது இனத்தெரியாதவர் களால் காயப்படுத்தப் பட்டுள்ளார். சுமார் மூன்று மாதங்களின் பின் எழுந்து நடமாடத் தொடங்கினார். ஒரு வருடத்தின் பின்னரே

அவர் வேலைக்கு போகத் தொடங்கினார். சம்பவத்தின் பின்னர் விசாரித்ததில் வேறு இரண்டு குழுக்களுடன் ஏற்பட்ட சண்டையில் ஒரு குழுவின் நபரைத் தேடி சென்ற பொழுது தற்செயலாக இவருக்கு அடி விழுந்து விட்டது. எனக்குத் தெரிந்தவரை இவருக்கும் இந்த குழுக்களுக்கும் எந்த தொடர்பும் இருக்கவில்லை.

1987களில் தொடங்கிய இந்த தமிழ் குழுச்சண்டைகள் 2000களில் உச்சக்கட்டத் தையடைந்து, 911ன் பின்னர் ஓரளவிற்கு கட்டுக்குள் வந்து விட்டது. அமெரிக்காவில் பல்வேறு குழுக்கள் உள்ளன. 30,000 குழுக்கள் அமெரிக்காவில் மாத்திரம் உள்ளன.

ரதன்

rathan@vaikarai.com

சுமார் 800,000 பேர் இவற்றில் உறுப்பினர்களாக உள்ளனர். லொஸ் ஏன்சல்ஸ், நியூ யோர்க், சிக்காகோ போன்ற நகரங்கள் குழச் சண்டைக்கு பிரசித்தி பெற்றவை. இக் குழுக்கள் பல் வேறு வகைப்பட்டவை. மோட்டார் சைக்கிள் குழு, சிறைக் குழு என பல. கனடாவைப் பொறுத்தவரை தமிழ்க் குழுக்களின் எண்ணிக்கை மொத்த மறையை குழுக்களுடன் ஒப்பிடும் பொழுது குறைவே.

தமிழ்க் குழுக்களின் பின்னணியில் ஆரம்பத்தில் விடுதலை இயக்கங்களும் பிரதான பங்கு வகித்தன. பின்னர் இது இவர்களது கட்டுப்பாட்டை மீறி வளர்ந்து விட்டது. இக்குழுக்கள் பிரதானமாக பழிக்கு பழிவாங்கல் செயல்களிலேயே பங்கு வகித்தன. மறையை குழுக்கள் போல் போதை மருந்து கடத்தல் போன்ற வேலைகளில்

ஈடுபடவில்லை. ஆங்காங்கே சில செயல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. இக் குழுக்கள் போதை மருந்து கடத்தல் போன்ற வேலைகளில் பங்கு பற்றியது பற்றிய எந்த தெளிவான ஆய்வும் இல்லை.

கனடிய தமிழர்கள் இக் குழுக்கள் பற்றி கண்டனம் தெரிவித்தாலும் இக் குழுக்களின் இந்த நடவடிக்கைகளை காரணம் பற்றி ஆராயவில்லை. அவற்றில் அவர்களுக்கு அக்கறையும் இல்லை. ஆண்ட தமிழினம் மீண்டும் ஆள நினைப்பதில் தவறென்ன என குரல் எழுப்பிய எம் அண்ணல்கள் செய்து காட்டிய வழியையே இக் குழுக்களும் பின்பற்றின. ஊரில் சாதிக்கொலைகள், வல்லை வெளியில் வாகனத்தை மறித்து வெட்டிக் கொலை போன்றவை சர்வ சாதாரணமாக இடம் பெற்றவை. அதன் தொடர்ச்சியே இங்கும். லண்டனில் ஈஸ்ட் காம் குழு போன்றவையும் இப் பின்னணியிலேயே வந்தவை.

இக் குழுக்கள் பற்றி பல குறும் படங்கள் வெளிவந்துள்ளன. இப் படங்கள் அனைத்தும் வன்முறைகளுக்கு எதிராகவே குரல் கொடுத்துள்ளன. இதன் தொடர்ச்சியாக லெனினால் உருவாக்கப்பட்டு வன்சூ வர் திரைப்படவிழாவில் திரையிடப்பட்ட படம் 1999. லெனினின் முந்தைய படங்கள் அனைத்தையும் பார்த்துள்ளேன். இவை பற்றிய எனது விமர்சனங்களையும் முன்னர் பதிவு செய்துள்ளேன். அப்படியிருந்தும் லெனின் 1999ஐ

பார்க்கு மாறு பல தடவை அழைப்பு விடுதிருந்தார். இறுதியாக கடந்த கிழமை ஸ்காபரோ நகர கொலுசிய அரங்கில் இப் படத்தை பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

ஒருக் குழுத் தலைவனின் தம்பியை மற்றக் குழுத்தலைவனின் தம்பி சுட்டுக் கொன்று விடுகின்றான். கொலை செய்த தம்பியை எப்படி காப்பாற்றுவது? திணறும் குழுத்தலைவனுக்கு மந்திரியின் ஆலோசனை குழுவில் உள்ள மற்ற உறுப்பினன் மேல் கொலைப் பழியை தள்ளி விடுவது. மற்ற உறுப்பினன் உசாரக மாற, உண்மை கொலைகாரனுக்கு பதிலாக அப்பாவியை சுட்டுக் கொன்று விடுகின்றான் எதிரணி தலைவன். உண்மையான கொலைகாரனை பொலிஸ் தேடத் தொடங்க கொலைகாரன் தன்னைத்தானே சுட்டுக் கொன்று விடுகின்றான்.

குழுச் சண்டைகளினால் அப்பாவிகள் சுட்டுக் கொன்றதாக பல சம்பவங்கள் இங்கும் கூறப்படுவதுண்டு. அப்படி ஒரு பல்கலைக் கழக மாணவன், பெற்றோரை போரில் இழந்து தாத்தாவுடன் பல கனவுகளுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றான். அவன் காதலிக்கும் பெண் மீது, குழு உறுப்பினன் ஒருவனுக்கும் காதல். தனது காதலிக்கு தனது காதலை பிறந்த நாள் வாழ்த்து அட்டை மூலம் தெரியப்படுத்திய மறு நாள் இந்த அப்பாவி சுட்டுக் கொல்லப்படுகின்றான்.

குழு உறுப்பினர்கள் ஒவ்வொருவரும் நிதானமாக அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்றனர். எப்பொழுதும் காரின் முன்பகுதியில் அமரும் முரட்டுத் தனமான மடோனா. இவரயார் இவருக்கு எத்தனை வயது? யாருக்

லெனின் சிவம்

லெனின் அண்ணன் மறைந்த பகவத் சிங் எனது அறைத் தோழன். அவரது கனவை இன்று லெனின் நிறைவேற்றுகின்றார். இயந்திர உலகில் பொறியியல் பட்டதாரி. மூன்று குழந்தைகளின் தந்தை. தந்தை, துணைவன், வேலை போன்ற பல முகங்களை சந்தித்து சினிமா என்ற மற்றொரு மொழியை புரிந்து கொண்டு அதில் வெற்றி பெறுவது என்பது இலகுவல்ல. இவரது அனைத்து படங்களையும் பார்த்துள்ளேன். சுயாதீன திரைப்படகழகத்தால் இவரது "இனி யவர்கள்" படம் நடுவர் சினிமா படைப்பாளி, எழுத் தாளர், விமாசகர் தேவகாந்தனால் தேர்வு செய்யப் பட்டு பரிசு பெற்றது. இவரது சினிமா மொழி அபரித மானது. இவரது சினிமா மொழியின் புரிதலே இன்று இவர் பெற்ற வளர்ச்சிக்கு காரணம். இவரது தந்தையார் ஓர் நாடகர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

1999 திரைப்பட இயக்குனர் லெனினுடனான சிறு பேட்டி.

ரதன்: இக் கருவை எடுத்ததின் காரணம்?

லெனின்: இங்கு தமிழ் இளைஞர்களுக்கு நடைபெற்ற சில சம்பவங்கள் என்னை பாதித்தன. போரில் இருந்து தப்பி நல்ல வாழ்க்கையை தேடி வந்தவர்களின் நிலை வருத்தத்தையளித்தது. இதற்கான காரணங்களை ஆய்வு செய்த பொழுது தோன்றியதே இக் கரு.

ரதன்: படத்தில் கதை சொல்லும் முறை வித்தியாசமானது. இந்த உத்தி முறை பற்றி கூறுங்கள்

லெனின்: படத்தில் மூன்று பேரின் பார்வையில் கதையை கூற வேண்டும். ஒவ்வொருவரது கருத்தும் பிரதிபலிக்க வேண்டும். அதனால் இந்த உத்தியை பாவித்தேன்.

ரதன்: படத்தில் வரும் சில பாத்திரங்கள் மௌனமாக உள்ளன. இது சமூகத்துக்கும் குழுவின்ருக்குமான இடைவெளியை காட்டவா?

லெனின்: ஆம்!. சுதா சண் தலைவர் சொல்லை கேட்பவர். ஆதனால் அவர் மௌனமாக உள்ளார். நீங்கள் குறிப்பிட்டது போல் சமூகம் இவர்களை தள்ளி வைத்து விட்டது.

ரதன்: பெண்கள் படத்தில் இல்லை எனக் கூறலாம். ஏன்?

லெனின்: வேற்று இனத்தவரையும் காட்டவில்லை. நாங்கள் பல்லினத்தவர்கள் வாழும் குழு வில் வாழ்கின்றோம். எங்கள் பிள்ளைகளுக்கு நண்பர்கள் பெரும்பாலும் தமிழர்களே. அதே போல் பெற்றோர்களும். நாங்கள் வீட்டில் தமிழ்க் கலாச்சாரத்தையே பேசுகின்றோம். கனடிய கலாச்சாரத்தை அறிமுகப்படுத்துவதில்லை. இதனால் பிள்ளைகள் பாடசாலையில் தமிழ் நண்பர்களையே தேடுகின்றார்கள். ஒரு பிள்ளைக்கு 80 வீதமான தமிழ் நண்பர்கள் இருப்பின் கனடிய பல்கலாச்சாரத்தை இவர்கள் இழந்து விட்டார்கள் என்றே அர்த்தம். இது உடனடியாக மாற்றப்படவேண்டும். பெண்களை நாங்கள் சமூக அங்கமாகவே பார்க்கவில்லை. ஒரு முழுமையடையாத சமூகம் என்பதற்காகவே பெண்களை காட்டவில்லை.

ரதன்: இப் படத்தை பார்க்கும் பெற்றோருக்கும், சமூகத்திற்கும் வேறு ஏதாவது கூற விரும்பு கின்றீர்களா?

லெனின்: எமது கலாச்சாரத்தை தமிழருடன் சேர்ந்து தான் பேண வேண்டும் என்றில்லை. இங்கு வாழும் யூதர்களுக்கு அவர்களது தாய் மொழி தெரியாமல் இருக்கலாம். ஆனால் அவர்களது கலாச்சாரம் தெரியும். இதனை நாங்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். படத்தில் ஆட்டிறைச்சி காய்ச்சி கொடுத்தால் மகன் தன்னுடன் நிற்பான் என தந்தை நினைக்கின்றார். அதே ஆட்டிறைச்சி கறியுடன் புரிதலும் உள்ளதால் குழுத் தலைவனை நோக்கி சுதன் செல்கின்றான். அதே சுதன் காண்டி (நல்லவன்) டொனட் கடைக்குள் செல்லும் பொழுது சுதனுக்குத் தெரியும் எதிரணி மாறி காண்டியை கூடலாம் என. அப்படியிருந்தும் பெற்றோர் ஊட்டி வளர்த்த போட்டி மனப்பாங்கினால் சொல்லமல் செல்கின்றார். பிள்ளைகளை பிள்ளைகளாக வளருங்கள். ஒப்பிட்டு வளாக்காதீர்கள். பிள்ளைகளுடன் இணைந்து வளருங்கள்.

எமது சமூகம் குழுக்களினரை தள்ளி வைக்காமல், அவர்களுடன் இணைந்து அவர்களது பிரச்சினையை தீர்ப்போம். கனடிய சூழலிலும் கவனம் செலுத்துவோம். இது எமது அடுத்த சந்ததி இங்கு நிலையாக உறுதியாக வாழ உதவி புரியும்.

ரதன்: படத்தின் எட்டர் யார்? மொத்த செலவு எவ்வளவு? புரவிக்கப்பட்ட கமாரா என்ன?

லெனின்: எட்டிஷன் மேற்பார்வையை நான் மேற்கொண்டேன். மொத்த செலவு சுமார் மூப்பத் தையாயிரம் டொலர்கள். கமாரா - Panasonic HVX 200.

கும் தெரியாது. இறுதி வரை நண்பர்களுக்காக உயிரைக் கூட கொடுக்கும் மடோனா. பிரச்சினை என்றவுடன் கழன்று கொள்ளும் நண்பர்கள். எதுவும் பேசாமல் தலைவர் சொல்வதைக் கேட்கும் சுதா சண். ஒவ்வொரு பாத்திரமும் எம்முடன் நடமாடும் இயல்பான பாத்திரங்கள்.

படத்தின் முக்கிய பாத்திரம் "கதை சொல்லும் உத்தி". இந்த உத்தியை கையாளும்

போது எட்டிஷனில் முக்கிய கவனம் செலுத்த வேண்டும். இந்த உத்தி பாத்திரங்களுக்கும் பார்வையாளர்களுக்குமான நெருக்கத்தை அதிகரித்துள்ளது. தமிழ் திரையுலகைப் பொறுத்தவரை இந்த உத்தி புதியது. முன்னர் சில படங்களில் இவ்வாறான உத்திகள் பயன்படுத்தப்பட்டிருந்தாலும் இவ்வளவு சிறப்பாக 1999ல் தான் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

(அடுத்த இதழில் பார்க்கவும்)

இரண்டு...

(11ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

திகரிக்கும் பணியில் இணைந்துகொள்கின்றார்கள். ஒரு இயக்கமாய்ச் சேர்ந்து. குளத்தைச் சுத்திகரித்து வெற்றியைக் கொண்டுமீடும்போது குதிரைகளில் ஆயுதங்களுடன் வருபவர்கள் கூடி நிற்கும் இளைஞர்களைத் தடுத்தும் சுட்டும் கொல்லத்தொடங்குகின்றார்கள். எல்லோரும் கொல்லப்பட இவன் மட்டும் தப்பிப்போய் மரப்பொந்தில் ஒளிந்துகொள்கின்றான். காணாமற்போன இவனைத் தேடி சிறுவனும், இவனது அண்ணியும் அலையத்தொடங்குவதுடன் படம் முடிவுபெறுகின்றது.

காட்சிகளை அப்படியே பதிவாக்குவது என்றால் இப்படித்தான் இத்திரைப்படத்தின் கதையிருக்கும். விழுத்தி குறிப்பிட்டதுபோல பார்ப்பவர் இந்த puzzleகளை எப்படி அடுக்கித் தனக்கான படத்தை உருவாக்குகின்றார் என்பதில்தான் படத்தின் முழுமை தங்கிருக்கிறது. திரையிடலின் பின் படம் குறித்த கேள்விகளுக்கு, “இந்தப்படத்தின்

மூலம் எந்தக் கதையைச் சொல்ல விரும்புகின்றீர்கள்?” என்று பார்வையாளரிடையே இருந்து வினாவப்பட்டபோது, “நீங்கள் யோசியுங்கள் இப்போதில்லாவிட்டாலும் இன்னும் ஒருவாரத்தில் உங்களுக்கான ஒரு கதை உருவாகியிருக்கும்” என்று விழுத்தி பதிலளித்திருந்தார்.. “சிலவேளைகளில் இந்தப்படத்தை தங்களின் ஐதீகக் கதைகளோடு இணைத்துப் பார்த்து இலங்கையர்களால் விளங்கிக்கொள்ள முடியும், அதனாற்றான் எங்களால் விளங்குவதற்குக் கடினமாய் இருக்கிறதா?” என்றொருவர் கேள்வி எழுப்பியபோது, “இதில் சொல்லப்படுகின்ற கதை மகாவம்சத்தில் வருகின்றது. ஆனால் மகாவம்சத்தை வாசித்தால்தான் இந்தப் படம் விளங்கும் என்பதற்கு எந்த அவசியமும் இல்லை” என்றும் விழுத்தி கவனப்படுத்தியிருந்தார். ஒரு நேர்கோட்டு முறையில் சொல்லும் வர்த்தக ஹொலிவுட் படங்களுக்கு தான் எதிரானவன் என்பதை விழுத்தி பதிவு செய்தபோது, அப்படியாயின் இத்திரைப்படத்திற்கான பார்வையாளர்கள் யாரென வினாவப்பட்டபோது, “அது குறித்து நான் அக்கறைகொள்ளவில்லை. என்னவால் எந்தகைய சமரசத்திற்கும் தயாரில்லை. ஆகக் குறைந்த அய்ந்துபேர் பார்த்தாலே போதுமானது” என்று விழுத்தி தெளிவாகவே கூறியிருந்தார்.

5.

இனி, எனக்கு விளங்கியமாதிரி உருவாக்கிக்கொண்ட கதை: இரண்டுவித்தியாசமான உலகு என்பதை விழுத்தி யதார்த்தத்திற்கும் புனைவுக்குமான உலகம் என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். நான் இன்னும் எளிதாக்கி இது கனவுக்கும் நனைவுக்கும் இடையிலான உலகம் என்று பொருள் கொள்கின்றேன். உண்மையில் இந்த கனவு நனைவு

என்கின்ற இரண்டு உலகை அவ்வளவு எளிதாக எவராலும் வித்தியாசப்படுத்த முடியாது. நாம் யதார்த்தத்தில் இருக்கும் போதே சட்டென்று கனவுலகத்திற்குப் போய் விடமுடியும். இங்கே தன்னை தடுத்துநிறுத்த முயல்கின்ற சிறுவனை இவன் தரையில் அடித்துக்கொள்வதும், தனக்கு புணர் முதலில் சம்மதம் தராத அண்ணியை கல்லொன்றால் சதக் சதக் என்று இரத்தம் பீறிட இவன் கொல்வதுமான காட்சி யதார்த்தத்தில் நிகழ்வதுபோலக் காட்டப்பட்டிருந்தாலும் இவையனைத்தும் இவனின் உள்மனதில் உருளுகின்ற உலகில் வருபவையே. என்னெல்லாம் இறுதிக்காட்சிகளில் இவன் பொந்தில் இருக்கின்றபோது தேடி உயிருடன் மீள வருபவர்கள் இச்சிறுவனும் அண்ணியுமே ஆகும். விழுத்தியிற்கு படமங்களைக் காட்சிப்படுத்துவதில் பெருவிருப்பம் உள்ளதென்பதால் எதையும் நேரடியாகச் சொல்வதற்காய் அதிக நேரம் செலவழிப்பதில்லை. அவரது முதற்படமான Forsaken Landலிலேயே, போரைப் பற்றிச் சொல்லப்பட்டாலும் போரின் நேரடி அழிவுகளை எந்தவொரு காட்சியிலும் காட்சிப்படுத்தியிருக்க மாட்டார். அதுபோல அந்தப்

கதையைத்தான் சொல்கின்றது என்ற நுட்பமான பார்வையை நாம் வந்தடைய முடியும். ஈழத்தில் நடைபெற்று முடிந்த தமிழரின் ஆயுதப்போராட்டம், சிங்கள இளைஞர்களின் “சே குவேரா” (ஜேவிபி) கிளர்ச்சிகளுடன் நாம் இணைத்துப் பார்க்கலாம். என்னைப் பொருத்தவரை அதிகமாய் பொருந்திப் போவது ஜேவிபியின் கிளர்ச்சிக்காலம் என்றே சொல்வேன். பிரேமதாசா ஜனாதிபதியாக இருந்தபோது பல்லாயிரக்கணக்கான சிங்கள இளைஞர்கள் மிக மிலேச்சத்தனமாய் எந்தவித சாட்சிகளோ விசாரணைகளோ இன்றி கொல்லப்பட்டிருக்கின்றார்கள். இலங்கையின் தென்பாகம் எங்கும் சடலங்கள் கடலில் மிதந்ததாகவும் அரைகுறையாய் புதைக்கப்பட்டதாகவும் பின்வந்த கதைகள் சாட்சியம் கூறியிருக்கின்றன. இன்றைய தமிழின அழிப்பில் எவ்வாறு இந்தியாவின் கொடுக்க ரங்கள் இருந்தனவோ அதேபோல் சிங்கள இளைஞர்களின் கிளர்ச்சிக்காலத்தை ஒருக்கவும் இந்தியாவின் இரத்தக்கரங்கள் நீண்டிருந்தன என்பதை நாமனைவரும் அறிவோம்.

மாணுட விடுதலைக்கான கலகங்கள் எவ்வளவு கொடுமாய் அதிகாரத்தின் கரங்களால் ஒடுக்கப்பட்டாலும் அவை என்றேனும் ஒருகாலத்தில் மீண்டும் திரும்பி வருவதற்கான நிகழ்தகவுகள் இருக்கின்றன என்பதையே இப்படம் உள்ளூறை உவமமாகக் கூறுவதாகத் தோன்றுகின்றது.. இப்படத்தில் ஒரு முதியவர் அடிக்கடி வந்து வரலாற்றில் நிகழ்வுகள் அடிக்கடி மீள நிகழக்கூடியவை என்பது இச்சாராம்சத்தோடு இணைந்து போகக்கூடியதுதான். விழுத்தியின் Forsaken Landயாய் இருந்தால் என்ன, இந்தப் படமாய் இருந்தாலென்ன அவருக்கு மிகப் பெரும் வெளியைக் காட்சிப்படுத்துவது பிடித்திருக்கின்றது. Forsaken Landல் பொட்டல் வெளி என்றால், இங்கே காடு சார்ந்த பெரு நிலப்பரப்பு. அத்தோடு அதிக காட்சிகளில் கமரா அப்படியே அசையாமல் சலனமற்றிருக்கின்றது அது காட்டுகின்ற வெளியில் மனிதர்கள் வருகின்றார்கள், பிறகு மறைந்தும் போய்விடுகின்றார்கள்.. அகண்டகாட்சிகளாய் விரியும் பல காட்சிகளில் வந்துபோகின்ற மனிதர்கள் மிகச்சிறிதாகத் தெரிகின்றார்கள். இந்தப் படக்காட்சிகள் நமது மனதோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கக்கூடியவை. நமது வாழ்வில் எத்தனையோ மனிதர்கள் வருகின்றார்கள் போகின்றார்கள், ஆனால் நமது வாழ்வு தொடர்ந்து ஒரேபிடத்தில் நின்று இவை எல்லாவற்றையும் சலனமற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றது போல.

விழுத்தியின் படங்களை - ஏற்கனவே குறிப்பிட்டதைப் போன்று - சாதாரணப் படங்களை பார்க்கும் வேகத்திலோ, அதிரடியான திருப்பங்களையோ எதிர்பார்த்தோ பார்க்க முடியாது. முதல் வரும் காட்சிக்கும் அடுத்த காட்சிக்கும் கட்டாயம் தொடர்பு இருக்கவேண்டும் என்ற அவசியத்தையெல்லாம் விழுத்தி உடைத்துத்தள்ளும் அதே வேளை சில காட்சிகள் மிக மிக மெதுவாக நகர்கின்றபோது சற்று அலுப்பு வரச்செய்வதையும் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். இன்று விழுத்தியின் படத்தை பார்த்து ஒரு கதையை உருவாக்கும் ஒரு பார்வையாளர் நாளை அதற்குத் தொடர்பில்லாத இன்னொரு கதையைத் தன்னளவில் உருவாக்கிக்கொள்ளவும் முடியும். நாம் வாசிக்கும் ஒரு பிரதிவாசிக்கும் கணந்தோறும் தனக்கான கதையை மாற்றிக்கொள்ளும் மாயத்தை உள்ளடக்கினால் எப்படியிருக்குமோ அப்படியே விழுத்தியின் இப்படமும் ஒவ்வொரு காட்சியிலும் புதிர்களின் குறுக்குவெட்டுக்களால் புதிய கதைகளைப் புனைந்துகொள்ள முனைகின்றது. இந்தக் மாய வித்தை சிலருக்கு வண்பூட்டலாம், வேறு சிலருக்கு அலுப்புட்டலாம். அது கதைசொல்லியின் தவறுமல்ல, கதைகளைச் சதுரங்கக் கட்டத்தில் நகர்த்த விரும்பும்/விரும்பாத நமது தனிப்பட்ட விருப்புகள் சார்ந்தவை.

Capitalism

(12ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

ரொரணரோ ஸ்ரார் பத்திரிகைக்கு இவரது படம் ரொரணரோ சர்வதேச திரைப்படவிழாவில் திரையிடப்பட்ட காலத்தில் அளித்த பேட்டி ஒக்ரோயர் 2ம் நாள் இதழில் வெளியாகியுள்ளது. அதில் கேட்கப்பட்ட கேள்வியும், இவர் அளித்த பதிலும் முக்கியமானது.

Q. If you're against capitalism, what would you replace it with?

A. There's no system that I would replace it with. I guess what I would do is take the best old capitalism, which rewarded one's ideas; inventiveness and hard work.... I want that person to do well. And if that's an incentive, all the better-for all of us.

Then take those things from socialism that got mucked up by Moscow and Beijing. Take those things of socialism that are actually based in democracy, where the people are treated equally and fairly, and try to behave in the moral code we say we have.

முதலாளித்துவத்துக்கான மாற்று என்பதற்கு இவரால் சரியான பதிலை கூற முடியவில்லை. ஒரு விவரணத் திரைப்பட படைப்பாளியின் நோக்கம் சமூக நலனாக இருந்தாலும், படைப்பாளியின் தெளிவின்மை, படத்தை நுகரும் நுகர்வோருக்கு தெளிவான சிந்தனை தெளிவை ஏற்படுத்தாது. இவரது தொலைக்காட்சித் தொடரான Awful Truth என்ற தொடரைப் போன்றே இப் படமும் அமைந்துள்ளது.

இவரது படங்களில் வறுமைக் கோட்டின் கீழ் வாழ்பவர்களைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டிருந்தாலும், மத்திய தர வர்க்கத்தினரின் பிரச்சினைகளிலேயே அதிக கவனம் செலுத்தியுள்ளார். அவர்களது பிரச்சினையிலேயே கவனம் செலுத்தியுள்ளார். அமெரிக்காவின் முக்கிய நகரங்களில் வீடற்று, உணவு முத்திரையின்றி மிகவும் மோசமான நிலையில் உள்ளவர்களை இவர் பதிவாக்கவில்லை. இவர்களில் பெரும்பாலானோர் கறுப்பின மக்கள் என்பதே உண்மை.

ஜோர்ஜ் புஷ்சுக்கு எதிரான தேர்தலில் கெரியை ஆதரித்தார். பின்னர் கடந்த தேர்தலில் ஓபாமாவை ஆதரித்தார். இவர்களிருவரும் அமெரிக்க திட்டத்தின் கீழ் இயங்குவார்கள், இல்லையெல் இயங்குகள். இவர்கள் மேல் வர்க்க பிரதிநிதிகளே.

முதலாளித்துவம் தவறானவர்களின் கைகளில் உள்ளது என மூர் கூறுகின்றார். இப்படம் அமெரிக்காவில் நடைபெறும் ஊழல்களை, மக்களுக்கு எதிரான அநீதிகளை கூறியிருந்தாலும், இதற்கான ஆணி வேரை தேடவில்லை.

16ம் நூற்றாண்டில் முதல் நிறுவனம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 1721ல் இங்கிலாந்து நிறுவனமான தெற்கு கடல் நிறுவனத்தில் பல மோசடிகள் நடந்ததாக பதிவாகியுள்ளது. நிறுவன மோசடிகள் தொடர்ச்சியாக நடைபெற்று வருகின்றன. மூர் இதற்கான காரணத்தை தேடவில்லை. அமெரிக்க ஜனநாயகத்தில் தான் கட்சிகளுக்கு பெரும் நிறுவனங்கள் நிதி உதவி செய்ய சட்டத்தில் இடமுண்டு. இதனால் தான் கட்சிகள் இந்த நிறுவனங்களை சார்ந்து உள்ளன. அந்த அமெரிக்க ஜனநாயகத்தை இவர் விமர்சிக்கவில்லை.

அமெரிக்காவில் ஒவ்வொரு நிறுவனமும், ஒவ்வொரு அரசு. இவை தான் அமெரிக்க அரசை தீர்மானிக்கின்றன.

நஞ்சுறிய தொப்புழ் கொடி உறவு

நாம் மிகவும் மோசமானதொரு மன நிலையிலும் பரிதாபகரமான சிந்தனை முறையிலும் வாழ நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டிருக்கிறோம். எஞ்சியிருக்கிற வாழ்வில் நம்பிக்கை வைத்துக்கொள்ள நம்மில் பலருக்கு எதுவுமில்லாமல் இருக்கிறது. நடந்து முடிந்த யுத்தம் ஈழமக்கள் அனைவருக்கும் மிக்க கொடிய அனுபவங்களையே தந்து விட்டிருக்கிறது. நாம் விரும்பியோ விரும்பாமலோ இன்னுமொரு சந்ததி யுத்த தளம்புகளுடனேயே வாழ்வைக் கழிக்க வேண்டியிருக்கிறது. 2006 யூன் 26இல் மாவிலாறில் தொடங்கிய இறுதி யுத்தம் முள்ளிவாய்க்காலில் முடியும் வரையான மூன்று வருடத்தில் தமிழ் மக்களது இழப்பு என்பது எந்த அளவீடுகளைக் கொண்டும் அளவிடமுடியாதளவுக்கு கொடுமானது. யுத்தப்பிரதேசங்களில் வாழ்ந்திருந்த ஒவ்வொரு குடும்பங்களிலும் பாரிய உயிரழிவுகள் நடந்தேறியிருக்கிறது. மே 18 வரையான இறுதி மூன்று மாதங்களில் கும்பல் கும்பலாய் அப்பாவித் தமிழர்கள் யுத்த களத்தில் பலியாகினார்கள். விடுதலைப்புலிகளுக்கெதிரான யுத்தம் அப்பாவித் தமிழ் மக்களுக்கெதிரானதாக மாற்றப்பட்டுக் கொண்டிருந்ததை உலகம் பார்த்துக்கொண்டிருக்க யுத்த வெற்றியின் உச்சத்தில் மிதந்த இலங்கை அரசும் சிங்கள மக்களும் தலைநகரில் வெடிகொழுத்திக் கொண்டாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கற்சுறா

katsura@vaikarai.com

ஏறத்தாள இருபதாயிரம் மக்களை கொன்று மூன்று இலட்சம் மக்களை அகதிகளாக்கிவிட்ட ஒரு யுத்தம் குறித்து நாம் மவுனமாக இருந்து விடமுடியாது. நமது சமூகம் கட்டிவைத்திருந்த வீரம் பற்றியும் தேசியம் பற்றியுமான பலவித கதையாடல்களின் புனிதங்களை கேள்விக்குட்படுத்த வேண்டியதும் நம்மீது கட்டிவைக்கப்பட்ட கட்டுக்கதைகளைத் தகர்க்க வேண்டியதுமான காலகட்டத்தில் இருக்கிறோம். நீண்ட காலமாகவே புனைகதைகளுக்குப் பழகிப்போன நமது மனம் நிசத்தை நம்ப மறுக்கிறது. உண்மை எதுவெனத் தெரிந்தும் ஒத்துக் கொள்ளமுடியாத இயலாமையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. புதிய புதிய பொய்களைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டிய தேவையில் இருக்கிறது நமது இனம். இது நல்லதொரு மாற்றத்தை ஒருபோதும் நமக்குத் தந்து விடப் போவதில்லை.

ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்தை தனது குறுகிய நலனுக்கான தேவையோடு கையகப்படுத்திய விடுதலைப்புலிகள் கடந்த 25 வருடங்களில் தமிழ் மக்களது விடுதலை சார்ந்து எவ்வித ஆக்கபூர்வமான முன்னெடுப்புக்களையும் செய்யவில்லை என்பதை நாம் பல இடங்களில் சொல்லியிருக்கிறோம். இங்கை இராணுவத்துடன் பலமான மோதல்களைச் செய்து கொண்ட அளவுக்கு தமிழ் மக்களுக்கு அரசியல் ரீதியாக கைகூடிவந்த பல தீர்வுகளைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை அவர்களால். தமிழ் தேசியவாதிகள் சொல்வது போல் தமிழ் மக்களுக்கு இருக்கின்ற கடைசி நம்பிக்கை விடுதலைப் புலிகள் தான். இலங்கை அரசிடம் இருந்து தமிழ் மக்களுக்கு ஏதாவது ஒரு தீர்வு கிடைக்க வேண்டுமென்றால் இது விடுதலைப் புலிகள் காலத்தில் தான் முடியும் என்று சொன்ன வார்த்தைகள் இன்று எப்படிப் பொய்த்துப் போனது? இலங்கை அரசுடன் பலமேசைகளில் பேச்சுவார்த்தை நடாத்தியவர்களை இனி ஒருவித அரசியலிலும் இயங்க முடியாதபடி ஒன்றுமில்லாமல் செய்துவிட்டதற்கு காரணம் யார்? இவற்றிற்கு நாம் விடையை எப்போது தேடுவது? ஆனால் நமது தமிழ்சமூகம் இவற்றிற்கான விடையைத் தேடுவதில் கொஞ்சம் கூட

அக்கறை காட்டவில்லை. மீளவும் மீளவும் பொய்மையிலும் கட்டுக்கதையிலும் பிரளயம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறது.

சம்பூர் வாகரை தொப்பிகலை என்று நடைபெற்ற யுத்தத்தில் விடுதலைப் புலிகள் கிழக்கிலிருந்து முற்றாக வெளியேற்றப்பட்ட பின் 2007 மார்ச் 27இல் சின்னப்பண்டிவிரிச் சானுக்கூடாக இராணுவம் வன்னியை நோக்கி நகர்ந்தது. புலிகள் தமது பலவீனத்துடன் முள்ளிவாய்க்காலுக்குள் ஒதுங்க இரண்டு வருடமாகியது.

இந்த யுத்தத்திலிருந்து புலிகளைக் காப்பாற்ற யாருமற்றுப் போக புலம்பெயர் தமிழ் சமூகம் தன்னைக் களத்திலிறக்கியது. தமிழர்கள் பெரும்பாலும் வாழுகின்ற லண்டன், பாரிஸ், சுவீஸ், கனடா, அவுஸ்திரேலியா என்று அனைத்து நகரங்களையும் தனது போராட்டங்களால் நிறைத்திருந்தது. உண்ணா

டித்தரும் என்று கேட்டுக் கொண்டார். சூசை அவர்கள் தனது மனைவி பிள்ளைகளைக் கூட இராணுவத்திடம் அனுப்பிவிடும் அளவுக்கான இறுதித் தருணம் அது. அந்த நிலையைக்கூட நமது தமிழ் மீடியாக்கள் விளங்கிக் கொள்ளவில்லை.

தமிழின அழிப்பு என்ற கொதிநிலையிலிருந்து மக்களை மீட்க யாருக்கும் விருப்பம் இருக்கவில்லை. இரவு பகலாக தொடர் போராட்டங்களை நடாத்தி சர்வதேச உலகிற்கு இலங்கை அரசு இராணுவத்தின் கொடுமையைத் தெரியப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆரம்பத்தில் மிகவும் ஆர்ப்பாட்டத்துடனும் ஆக்குரோசத்துடனும் போராட்டம் செய்தவர்கள் புலிகளின் இறுதி நாட்களில் மெதுமெதுவாக மண்டியிட்டு மனித சங்கிலிப் போராட்டம், மெழுகுவார்த்தி நடைபவனி என கெஞ்சும் நிலைக்கு வந்தார்கள். ஆனால் சர்வதேசம் இந்தப் போராட்டங்கள்

ஏறத்தாள இருபதாயிரம் மக்களை கொன்று மூன்று இலட்சம் மக்களை அகதிகளாக்கிவிட்ட ஒரு யுத்தம் குறித்து நாம் மவுனமாக இருந்து விடமுடியாது. நமது சமூகம் கட்டிவைத்திருந்த வீரம் பற்றியும் தேசியம் பற்றியுமான பலவித கதையாடல்களின் புனிதங்களை கேள்விக்குட்படுத்த வேண்டியதும் நம்மீது கட்டிவைக்கப்பட்ட கட்டுக்கதைகளைத் தகர்க்க வேண்டியதுமான காலகட்டத்தில் இருக்கிறோம்.

விரதப் போராட்டம், அமைதிப் பேரணி, நடைபவனி, மெழுகுவார்த்தி ஊர்வலம், என்று என்னவகையான போராட்டங்களை முன்னெடுக்க முடியுமோ அவ்வளவு வகையாகவும் போராட்டம் செய்தார்கள்.

கனடாவிலும் இலண்டனிலும் பெருந்தேருவை வழிமறித்தும் தமது எதிர்ப்புணர்வை வெளிப்படுத்தினார்கள். இதில் பின் நின்று இயக்கியது புலம்பெயர் புலி அமைப்புகள் என்றாலும் பெருந்திரளான மக்கள் பங்கேற்றார்கள். ஈழத்தில் இன அழிப்பு ஒன்று நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது என்ற புலம்பெயர் தமிழ் மீடியாக்களது பிரச்சாரம் அவர்களைக் கொதிநிலைக்குக் கொண்டு சென்றது. புலிகளது பிணாமியாகச் செயற்படும் அத்தனை தமிழ் மீடியாக்களும் முள்ளிவாய்க்காலிலிருந்த புலிகளைப் பேட்டி எடுத்து பிரச்சாரம் பண்ணின. மே மாதம் 12ந் திகதி புலிகளின் கடற்படைத் தளபதி சூசையின் பேட்டியில் புறச்சூழலை விளங்கிக் கொள்ளாத சூசை அவர்கள் நாம் இறந்து கொண்டிருக்கிறோம் நீங்கள் தெருவில் இறங்கிப் போராடுங்கள் அதுதான் விடுதலையை வேண்

எதற்கும் அசைந்து கொடுக்கவில்லை. சர்வதேச அரங்கில் போராட்டம் நடாத்திய தமிழ் மாணவர் அமைப்புகளை விட பொதுவாக சர்வதேச அரசுகள் உள்ளிட்ட மற்றைய அனைவருக்கும் ஈழத்தில் நடந்து கொண்டிருந்த உண்மை நிலை நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டிருந்தது.

புலிகளால் உருவாக்கப்பட்ட சர்வதேச தமிழ் மாணவர் அமைப்புகளுக்கும் சரி தமிழ் நாட்டு அரசியல்வாதிகளுக்கும் சரி சிந்தனை முறையில் பெரிய வேறுபாடுகளைக் காண முடியவில்லை. இவர்கள் இருபகுதியினரும் தமிழ்த் தேசிய வெறியை உள்வாங்கியவர்களாகவும் வெறுமனே உணர்ச்சிவசப்பட்ட கருத்துக்களை மட்டுமே உரைக்கத் தெரிந்தவர்களாகவுமே இருந்தார்கள். இவர்கள் இருபகுதியினரும் ஈழவிடுதலையின் பெரும் பாலான பக்கங்களை அறியாதவர்கள். விடுதலைப்புலிகளது தொடர் வன்முறைக்கலாச்சாரம் தமிழ் மக்களது ஒட்டுமொத்த அழிவுக்கு ஆரம்பத்திலிருந்து எப்படி வித்திட்டது என்பதை இவர்கள் அறியாதவர்கள். இவர்களே தமக்காக சர்வதேசத்தில் தம்மை முன்

நிறுத்தத் தகுதியானவர்கள் என்று விடுதலைப் புலிகளால் அடையாளம் காணப்பட்டார்கள். ஆகையால் தான் பல புலம்பெயர் மாணவர்களும் தமிழ்நாட்டிலிருந்து திருமாவளவன் உள்ளிட்ட சினிமாக்காரர்களும் வன்னிக்கு அழைக்கப்பட்டவர்கள்.

இவர்கள் யாருக்குமே ஈழத்தமிழர்களது உண்மையான பிரச்சனைகள் குறித்தோ அதன் வரலாறு குறித்தோ அக்கறையிருக்கவில்லை. தமது இருப்புக்காக வெறும் உணர்ச்சிவசப்பட்ட கருத்துக்களை உதிர்த்துக் கொள்ளக்கூடியவர்களாகவே இருந்தார்கள். இவர்களது இந்தமாதிரியான உணர்ச்சிவசப்பட்ட கொதிநிலைக் கருத்துக்களை அப்படியே உள்வாங்கி அப்பாவிப் புலம்பெயர் மக்களிடத்தில் கொண்டு செல்வதில் தமிழ் மீடியாக்கள் முக்கிய பங்காற்றின. ஈழப் போராட்டம் பற்றி மிக முட்டாள்தனமான கருத்துக்களை சீமான், திருமாவளவன் போன்றவர்கள் உரைத்துக் கொண்டதைக் கூட இவர்களால் விளங்கிக் கொள்ளமுடியவில்லை. வன்னியில் போர் நடைபெற்ற காலத்தில் அங்கே தனது சாதிக்காரர்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள் என்று

வன்னிமக்கள் அனைவரையும் வன்னியர் சாதி என தவறாக நினைத்து டாக்டர் ராமதாஸ் அவர்கள் கருத்து வெளியிட்ட கொடுமையை என்னவென்பது. இதுதான் ஈழம் பற்றிய தமிழ் நாட்டு அரசியல்வாதிகளது அறிவு. தமது அரசியல் இலாபங்களுக்காக முத்துக்குமார் போன்ற 30க்கும் மேற்பட்ட அப்பாவினைப் பலி கொடுத்துவிட்டு வெள்ளை வேட்டியுடன் மனங்கசாமல் உலாவந்தவர்கள் வை. கோபால்சாமிபுயம் திருமாவளவனும். இந்தவருடம் எடுக்கப்படும் திரைப்படங்களுக்கு முத்துக்குமார் என்று பெயரிடவேண்டும் என்று குழந்தைத் தனமாகக் கதைத்தவர்தான் பாரதிராஜா என்ற திரைப்படத்துறைத் தலைவர்.

சீமான் அவர்கள் கனடாவிற்கு புலிகளால் வரவழைக்கப்பட்டிருந்தார். அவர் நிகழ்த்திய உரையை இங்குள்ள புலிகளது தமிழ் மீடியாக்கள் ஒலிபரப்புச்செய்தன. வெறும் உணர்ச்சிவசப்பட்ட கதறல். புலிகள் பற்றி சாதாரண தமிழ்நாட்டு குடிமகனுக்குத் தெரிந்த விடையம் கூட அவருக்குத் தெரிந்

(16ம் பக்கம் பார்க்கவும்)

நஞ்சுறிய...

(15ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

திருக்கவில்லை. வெறும் தமிழ்த் தேசிய வெறியூட்டக்கூடிய பேச்சு அது. அதைக் கேட்டு வாயூற ரசித்துக் கொண்டிருந்தது ஈழத்தமிழ் மனங்கள். திருமாவளவன் சீமான் போன்றவர்களது திமீர் ஈழப்போராட்ட ஆதரவு குறித்து கருத்து வெளியிட்ட கருணா நிதி அவர்கள் முதலில் ஈழப்போராட்டத்தில் முக்கியமான முகுந்தன், ரஞ்சன் போன்றவர்களைத் தெரியாமல் ஈழப்போராட்டம் பற்றிபேசமுடியாது என்று அவர்களை நோக்கிக் கிண்டலாகச் சொல்லியிருந்ததை நாம் கவனிக்க வேண்டும். ஆனால் இந்தவகையான சீரழிந்த தமிழ்நாட்டு அரசியல்வாதிகளைக் கொண்டே நமது மக்களுக்கு இங்கிருக்கின்ற தமிழ்மீடியாக்கள் அதிகமாகப் பொய் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறது. நடந்து முடிந்த யுத்தம் தந்த பாடம் நமது மக்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் கைகளிலிருக்கும் போது தமிழ்நாட்டு அரசியல்வாதிகளை தமிழ்மீடியாக்கள் அறிவுசார் தளத்தில் வைத்து பாடம் நடாத்த வைப்பது மிகவும் கேலியானது.

காலையிலிருந்து இரவுவரை வெறும் சினிமாப்பாடல்களோடு மட்டும் காலந்தள்ளும் வானொலிகளையும் வெறும் விளம்பரங்களையும் பலிகளையும் செய்திகளையும் மட்டும் பிரசுரம் செய்யும் பத்திரிகைகளையும் யாரும் இனிவருங்காலங்களில் கணக்கெடுக்கப்பேவதில்லை. நடந்து முடிந்த

விட்டு உயிரைத் தொலைத்து நிற்கும் மக்களுக்கான இருப்பிடம். இதுவே இன்றைய உடனடித்தேவை.

அதைவிடுத்து சிங்கள அரசின் அத்துமீறிய சிங்களக் குடியேற்றம் பற்றியும் புத்தவிகாரை கட்டுவது பற்றியும் இராணுவமுகாம் அமைப்பது பற்றியும் அல்லது மகிந்த அரசை யுத்தக் குற்றவாளிக் கூண்டில் நிறுத்த வேண்டும் என்றோ இன்று எல்லாம் இழந்து நிற்கும் நேரத்தில் அந்த மக்களுக்கு என்ன கவலை இருந்து விடப் போகிறது. தமிழீழ விடுதலையை நேசித்தவர்கள் அதற்காக தன்பிள்ளைகளை காவுகொடுத்த அந்த வன்னிமக்கள் விடுதலைப்புலிகளாலேயே கணக்கில்லாமல் கடைசி நாட்களில் சுட்டுக்கொல்லப்பட்ட பின்னால் இங்கை அரசினது வன்முறை பற்றியும் புதிய புரட்சி பற்றியும் புலம் பெயர் தமிழ் மீடியாக்கள் அந்த மக்களுக்கு வகுப்பெடுப்பது என்பது எவ்வளவுதரம் கொடுமையான கேவலம்.

கடந்த மூன்று மாதங்களின் முன்னர் யூனிசெப் கணக்கின்படி 850 குழந்தைகள் இறுதி யுத்தத்தில் மாத்திரம் தமது பெற்றோரை இழந்து அநாதையாக நிற்பதாக அறிவித்திருக்கிறது. எதிர்காலம் யார்கையில் என்பது தெரியாத நிலையில் தமிழினம் தமது வாழ்வைத் தொலைத்திருக்கிறது. ஆனால் புலம் பெயர் புலிப் பிளாமிகளுக்கும் தமிழ் நாட்டு திரைப்படத்துறையினருக்கும் மாத்திரம் புலிகளது தலைவர் திரும்பிவரும் திகதி தெரிந்

சீரழிந்த தமிழ்நாட்டு அரசியல்வாதிகளைக் கொண்டே நமது மக்களுக்கு இங்கிருக்கின்ற தமிழ்மீடியாக்கள் அதிகமாகப் பொய்சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறது.

போரின் உண்மை முகங்களை அநேக மக்கள் தெளிவாக உணர்ந்திருக்கிறார்கள். இதை முன்கூட்டியே உணர்ந்த திரு.திருச்செல்வம் போன்ற புலிகளது கனடிய அரசியல் ஆய்வாளர்கள் தாமாக ஒதுங்கிக் கொண்டது மிகமிக நல்லதொரு விடையம். புலிகளும் இந்நாள் இல்லையேல் மண்ணில் எலிகளும் தின்னும் இத்தமிழர் இனத்தையே என்று எழுதிய முழக்கம் பத்திரிகை நின்று போனது மிக முக்கியமான ஒன்று. வெறும் ஏமாற்றுத் தனங்களையே நீண்ட நாட்களாக செய்து கொண்டிருக்க முடியாது. கனடாவில் வரும் மற்றய பத்திரிகைகளும் வெறும் தமிழ்த் தேசிய வெறியூட்டலில் இருந்து தம்மை விடுவித்துக் கொள்ள வேண்டியதருணம் வந்து விட்டது.

ஒவ்வொரு அரசியல் நிகழ்வுமீதும் ஆக் கபூர்வமான கருத்துப் பரிமாற்றம் இன்று அவசியமாகிறது. முப்பது வருடங்களுக்கு மேலால் கட்டிவைக்கப்பட்ட தமிழ்த்தேசிய கதையாடல் இன்று நம் கண்முன்னால் உருக் குலைந்துள்ளது. இங்கிருந்து நமது கடந்தகாலத் தவறுகள் குறித்த மீள்பார்வையைத் தொடங்க முதல் இனிவரப்போகும் ஒவ்வொரு நிகழ்வுகளையும் பரந்த மனதளவில் இருந்து எதிர்கொள்ள வேண்டியது மிகமுக்கியமானதாகும்.

முதலில் விடப்பட்ட தவறுகளை நாம் எல்லோருமே அவரவர் நிலை சார்ந்து ஏற்றுக் கொள்ளுதல் என்பது மிக முக்கியமானது. விடுதலைப்புலிகளது கட்டுப்பாட்டுப் பிரதேசங்களில் வாழ்நேர்ந்தவர்கள் செய்த தவறுகளை விட பலமடங்கு அவமானமானது புலம்பெயர் சூழலில் இழைக்கப்பட்ட தவறுகள். தங்களுடைய வருமானங்களுக்காக தமிழ் மக்களது வாழ்வைக் கேலிக் கூத்தாக்கியவர்கள் இந்தத் தமிழ்த்தேசிய வெறியர்கள். இவர்களே இன்னும் எஞ்சியிருக்கும் மக்களது வாழ்வை கேள்விக்குள்ளாக்கிக் கொண்டிருப்பவர்கள். இன்று எமக்கு முன்னிருக்கும் முக்கிய தேவை மக்களது வாழ்வியலை அடுத்தகட்டத்திற்கு நகர்த்துவதற்கான வார்த்தைகள். மிகப்பெரிய ஏமாற்றத்தின் பின் அனைத்தையும் தவற

திருக்கிறது. மீண்டு மொருதடவை ஈழத்தமிழ் மக்கள் மீது இவர்கள் சவாரிவிடத் தயாராகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அண்மையில் வை.கோபால்சாமி அவர்கள் தமிழீழம் கிடைக்கும் வரை போராட்டம் தொடரும் என்று அசிங்கமாக அறிக்கை விட்டிருந்தார். அதுதான் புலம் பெயர் தமிழ் மீடியாக்களுக்கு மிகப் பெரிய செய்தியாக இருந்தது. அகதியாக தமிழ்நாட்டில் தஞ்சம் கேட்டிருக்கும் பல இலட்சம் மக்களுக்கு ஒரு துணி வேண்டிக் கொடுக்காதவர்கள் இவர்கள். மண்டபம் முகாம்பற்றி இவர்கள் பேசியது கிடையாது. முள்ளுக்கம்பிகளுக்கள்ளே சேலம் மாவட்டத்திலுள்ள கிராமங்களில் 20 வருடங்களுக்கு மேலாக வாழும் இலங்கைத் தமிழ் அகதிகள் பற்றி இவர்கள் என்றும் வாய்திறந்தது கிடையாது. இவர்கள் சொல்லும் ஈழத்தமிழ் மக்களது தொப்புழ்கொடி உறவு இப்படித்தன் நஞ்சுறிய் போயிருக்கிறது. தாம் தற்போதுதான் புலிகளின் தலைவருடன் பேசி விட்டு வருவதாக திருமாவளவனும் நெடுமாறனும் சொல்வதைக் கேட்பதற்கு அங்கே ஆட்கள் இருக்கிறார்கள். தேவையும் இருக்கிறது. நமக்கு எங்கே போனது புத்தி என யோசிக்க வேண்டாமா?

திருமாவளவன், வை. கோபால்சாமி உள்ளிட்ட தமிழ்நாட்டு அரசியல் வாதிகளிடம் நாம் இரங்கிக் கேட்பது எல்லாம் தயவுசெய்து எங்களை விட்டுவிடுங்கள் எங்களது தொப்புழ்கொடி உறவாக இருந்து நீங்கள் ஆதரவு தந்தது போதும். எப்போதும் நாம் உங்களுக்கு நன்றியுடையவர்களாக இருக்கிறோம். இனி வருங்காலங்களில் நீங்கள் அங்கே தனிநாடு கேட்டுப் போராடுங்கள் உங்களுக்கு நாம் தொப்புழ் கொடி உறவாக இருந்து ஆதரவு தருகிறோம். இவ்வளவு காலமும் நாம் இழப்பதற்கும் மேலால் இழந்து விட்டோம் தயவு செய்து கெஞ்சிக் கேட்கிறோம் எங்களை விட்டுவிடுங்கள்.

சுயாதீன கலை, திரைப்பட மையம், ரொரணர்ரோ

பலரின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கவும், இன்றைய துயர நிகழ்வுகளை கருத்திற் கொண்டும் 2009 ம் ஆண்டு நிகழ்வு 2010 முற்பகுதியில் இடம் பெறும்.

எட்டாவது சர்வதேச தமிழ் குறுந்திரைப்பட விழா படைப்புகளுக்கான கோரல்

சுயாதீன கலை திரைப்பட மையத்தால், கனடாவின் ரொரணர்ரோ நகரில் நடாத்தப்படும் வருடாந்த சர்வதேச குறுந்திரைப்பட விழாவில் பங்குபற்றுவதற்கான குறுந்திரைப்படங்கள் வரவேற்கப்படுகின்றன படைப்புக்கள் ஆங்கில துணைத் தலைப்புக்களை கொண்டிருத்தல் விரும்பத்தக்கது.

தாயக நிலைமையை வெளிப்படுத்தும் படங்கள் வரவேற்கப்படுகின்றன.

விழாவில் சிறந்த திரைப்படப்படைப்புகளுக்கான 3 பரிசுகள் வழங்கப்படும்..

அவையாவன::
முதற் பரிசு - 500 கனடிய டொலர்கள்.
இரண்டாம் பரிசு - 300 கனடிய டொலர்கள்.
மூன்றாம் பரிசு - 200 கனடிய டொலர்கள்
படைப்புக்கள் பின்வரும் விதிகளுக்கமைய சமர்ப்பிக்கப்படவேண்டும்:

படைப்புக்கள் தை 15, 2010க்கு (Jan. 15, 2010) முன்னர் கிடைக்கக்கூடியதாக அனுப்பிவைக்கப்படவேண்டும்.

படைப்புக்கள் 30 நிமிடங்களுக்கு உட்பட்டதாக இருத்தல் வேண்டும். படைப்புக்களின் மொழி தமிழாக இருத்தல் வேண்டும். படைப்புக்களுடன் அதில் பங்குபற்றிய தொழில் நுட்பக்கலைஞர்கள், நடிகர்கள் பட்டியல் இணைக்கப்படல் வேண்டும். படைப்புக்களின் தயாரிப்பாளரின் கையொப்பத்துடன் கூடிய கடிதம் இணைக்கப்படல் வேண்டும்.

தேர்வுக் குழுவின் முடிவே இறுதியானது. படைப்புக்கள் அனுப்பப்பட வேண்டிய முகவரி

Tam Sivathasan
Executive Director - IAFS
1345 Morningside Ave., Unit # 8
Toronto, ON, Canada, M1B 5K3

மேலதிக தொடர்புகளுக்கு
1-416-450-6833; 1-416-804-3443; rathan@rogers.com, iafs@rogers.com, www.iafstamil.com

“தமிழக இளைஞர்கள், உணர்ச்சி பெற வேண்டும். புலிகளுக்கு நாம் எல்லா உதவிகளையும் செய்வோம். மீண்டும் இலங்கையில் போர் மூளும். குருசேத்திரம் மீண்டும் தொடரும்” வை.கோபால்சாமி

ஆசியாவின் கடைசிச் சிங்கங்கள்

பொ.ஐங்கரநேசன்
ayngaranesan@vaikarai.com

“காட்டுயிரிகளில் கொடியது ஏதுமில்லை. மற்றைய உயிரினங்களைப் பொழுது போக்குக்காகவும், விருதுகளுக்காகவும், பொருளிட்டவும் பெருமளவில் தாக்கி அழித்தது மனிதர்கள்தாம்.”

சு. தியடோர் பாஸ்கரன்
(கூழலியல் ஆய்வாளர் - தமிழ்நாடு)

சிங்கங்களை ஆபிரிக்கக் கண்டத்துக்கு உரித்தான விலங்குகள் என்றுதான் பெரும்பாலானோர் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், உண்மை அதுவல்ல. ஆசிய நாடுகளிலும், மேற்கே பாலஸ்தீனம் முதல் கிழக்கே இந்தியாவில் பாலமு வரைக்கும் சிங்கங்கள் ராஜாக்களாகக் கோலோச்சிய காலமும் ஒன்று இருந்தது. இருநூறு வருடங்களுக்கு முன்புவரை கூட பாலமுவில் (தற்போதைய ஜார்கண்ட் மாநிலத்தில் ஒரு மாவட்டம்) சிங்கங்கள் உலாவித் திரிந்துள்ளன. அவை எல்லாம் மனிதர்களினால் கொன்றொழிக்கப்பட்டு, இப்போது இந்தியாவின் கிர் சரணாலயத்தில் மாத்திரம் 300 தொடங்கி 350 வரையான சிங்கங்கள் தஞ்சம் அடைந்திருக்கின்றன. இவற்றின் கர்ச்சனையும் அபயம் வேண்டிய ஈனஸ்வரமாத் கவே ஒலிப்பதால் சிங்கங்கள் ஆபிரிக்காவின் அடையாளம் என்பதுபோல ஆகிவிட்டது.

பூனைக் குடும்பத்தின் பெரும்பூனைகளான சிங்கங்களில் ஆபிரிக்காவில் வாழ்பவை ‘ஆபிரிக்கச் சிங்கங்கள்’ எனவும், ஆசியாவில் வசிப்பவை ‘ஆசியச் சிங்கங்கள்’ எனவும் அழைக்கப்படுகின்றன. வாழிடங்களின் அடிப்படையிலான இந்த வகைப்படுத்தல் மேலோட்டமானதுதான். ஆபிரிக்கச் சிங்கங்களிடையே வித்தியாசங்களைக் கொண்ட ஏழு உபஇனங்கள் இருப்பது அறியப்பட்டுள்ளது. ஆசியச் சிங்கங்களில் தனித்த ஒரேயரு உபஇனம் மட்டுமே உண்டு. அறிவியல் மொழியில் இதற்கு, இது முன்னர் பெரும் எண்ணிக்கையில் காணப்பட்ட பேர்ஸியாவை (தற்போதைய ஈரான்) நினைவிருத்தும் விதமாக ‘Panthera leo persica’ எனப் பெயரிட்டுள்ளார்கள். ஆசியச் சிங்கங்களை ஆபிரிக்கச் சிங்கங்களிலிருந்து சுலபமாக வேறுபிரித்து அறிய முடியும். சிங்கங்களை காட்டு ராஜாக்களாக உருவகப்படுத்தியமைக்கு ஆண் சிங்கங்களில் மதாளித்து வளர்ந்திருக்கும் பிடரிமுடியும் ஒரு காரணம். பிடரியில் இருந்தும், முகத்தைச் சுற்றியும் தோன்றி தொண்டையையும் முன்னம் மேற்கால்களையும் மறைத்தவாறு சடைத்துத் தொங்கும் பிடரிமுயிரிகள், ஆசியச் சிங்கங்களில் ஆபிரிக்கச் சிங்கங்களை விடவும் நீளத்தில் சற்றுக் குறைந்தவை ஆகும். இதனால், ஆசியச் சிங்கங்களில் காதுகள் பிடரிமுயிரிகளினுள், மறைக்கப்படாமல் வெளித்தெரியக் கூடியவாறு உள்ளன. மேலும், ஆசிய ஆண்-பெண் சிங்கங்கள் இரண்டிலுமே வயிற்றுப் பகுதியில் தொங்கு தோல் போன்று தோல் மடிப்பொன்று நீளத்துக்குக் காணப்படுகிறது. மற்றபடி, ஆசிய-ஆபிரிக்கச் சிங்கங்களின் உடற்பரு மன்களைப் பொறுத்தவரையில் பெரிய வேறு பாடுகள் இல்லை. இரண்டு வகைகளுமே அதிகபட்சமாக 8 தொடங்கி 10 அடிகள் வரையில் வளரக் கூடியவைதாம்.

ஆபிரிக்கச் சிங்கங்களில் இருந்து பரிணாமப் பாதையில் சுமார் ஒரு இலட்சம் வருடங்களுக்கு முன்னர் கிளைபிரிந்ததாக நம்பப்படும் ஆசியச் சிங்கங்கள் ஈரான்,

ஜோர்டான், சிரியா, துருக்கி, ஆப்கானிஸ்தான், இந்தியா போன்ற ஆசிய நாடுகளுக்கும் தாண்டி ஐரோப்பாவிலும் பரவியிருந்ததாக வரலாற்று நூல்களில் அறியமுடிகிறது. பேர்ஸியப் பேரரசன் ஷேர்செஸ் கி.மு. 480களில் கிரேக்கத்தின் மீது (தென்கிழக்கு ஐரோப்பா) படையெடுத்துச் சென்றான். சேனை மாசிடோனியாவை அண்மித்த போது, சேனையில் இருந்த ஓட்டகங்கள் வழியில் எதிர்ப்பட்ட சிங்கங்களால் தாக்கி இரையாகக் கப்பட்டதாக கிரேக்க வரலாற்றாசிரியர் ஹெரோடோற்றஸ் (Herodotus) பதிவு செய்திருக்கிறார். கி.மு. 485 முதல் 424ஆம் ஆண்டுவரையில் வாழ்ந்த ஹெரோடோற்றஸ் முதன் முதலில் வரலாற்றை இயன்றளவு செம்மையாக எழுதிச் சென்றவர் என்பதால் மேற்குலகில் ‘வரலாற்றின் தந்தை’ எனப் போற்றப்படுபவர். இவர், சிங்கங்கள் ஓட்டகங்களைத்தவிர சேனையில் இருந்த மனிதர்களையோ அல்லது பிற கால்நடைகளையோ தாக்க முற்படவில்லை என்ற ஆச்சரியமான தகவலொன்றையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். சிங்கங்கள் கொடுமான ஆட்கொல்லிகளாகக் கருதப்படுவரும் நிலையில், அந்தக் காலத்தில் அல்லது அந்தப் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த சிங்கங்களின் மனிதர்களைப் பகைமை கொள்ளாத நடத்தை சிந்தனைக்கு உரியது. ஆனால், கி.பி. 100ஆம் ஆண்டு முடிவதற்குள்ளாகவே ஐரோப்பா

ட்சியகத்தில் உள்ளது. இதனை நான் பார்த்திருக்கிறேன். இற்றைக்கு 2650 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வெண்கலத்தில் வடிக்கப்பட்ட அந்தப் புடைப்புச் சிற்பத்தின் செய்நேர்த்தி வியக்கவைத்தது. ஆயினும், நிராயுதபாணியான சிங்கராஜாவை வில், அம்பு, கட்டாரிகள் சகிதம் ஆயுதபாணியாக மன்னர் எதிர்கொள்வதில் உள்ள பராக்கிரமத்தை மட்டும் ரசிக்க மனது ஒப்பவில்லை.

இஸ்லாமிய அரசர்கள் இந்தியாவில் ஊடுருவி முகலாய அரசை நிறுவியதும் சிங்கவேட்டையை இந்தியாவிலும் சிரத்தையுடன் தொடர்ந்தனர். முகலாயச் சக்கரவர்த்திகளின் வேட்டை விளையாட்டுக்கெனத் தனியாகக் காடுகளை ஒதுக்கி வைத்ததும் உண்டு. அக்பர் உத்தரப்பிரதேசத்திலுள்ள மீரட்டுக்கு ஒருதடவை சென்றிருந்தபோது, அந்தப் பயணத்தில் மாத்திரமே ஏழு சிங்கங்களைக் கொன்றுள்ளார். தாஜ்மகால் புகழ் ஷாஜகான் மன்னர் அவரது சிங்கவேட்டைக்காகவும் வரலாற்றில் வாழ்கிறார். அவரது பணியாளர்கள் சிங்கங்களை விரட்டிவந்து சுற்றுவேலி அமைக்கப்பட்ட தோப்பொன்றில் ஒதுக்கிவிட, அங்கு யானை மீத மர்ந்து ஷாஜகான் சிங்கங்களை வேட்டையாடியதாக முகலாய வரலாறு ‘பெருமை’ யுடன் பேசுகிறது. முகலாய ஆட்சிக்குப் பின்னான பிரித்தானியர்களின் வருகை சிங்

காட்டு ராஜாக்களின் அழிவுக்கு நாட்டு ராஜாக்களே கால்கோள் இட்டனர். விலங்குகளின் அரசனான சிங்கங்களை வேட்டையாடுவது ராஜவம்சத்து வழக்காறாக இருந்து வந்துள்ளது.

வில் இருந்த சிங்கங்களுக்கு மனிதர்கள் முடிவு கட்டிவிட்டனர். தொடர்ந்த வேட்டையில் ஆசியாவில் இந்தியா நீங்கலாக உள்ள இதர பகுதிகளில் இருந்த சிங்கங்கள் படிப்படியாக ஒழிக்கப்பட்டு, 1941இல் ஈரானில் இருந்த கடைசிச் சிங்கமும் உயிரைவிட்டது.

காட்டு ராஜாக்களின் அழிவுக்கு நாட்டு ராஜாக்களே கால்கோள் இட்டனர். விலங்குகளின் அரசனான சிங்கங்களை வேட்டையாடுவது ராஜவம்சத்து வழக்காறாக இருந்து வந்துள்ளது. இது மன்னரின் பராக்கிரமத்தை வெளிப்படுத்தும் வீர தீர்மாகவும், குடிகளைப் பாதுகாப்பதற்காகப் போராடும் வல்லாண்மை பெற்றவர் என்பதை உணர்த்தும் குறியீடாகவும் கருதப்பட்டது. கி.மு. ஏழாம் நூற்றாண்டில் மெசப்பத்தோமியாவில் (தற்போதைய ஈராக்) ஆசிரியாவை ஆண்ட மன்னர் - ஆஷூர் மனிப்பால். இவர் சிங்கவேட்டையாடுகின்ற காட்சி தத்ருபமான படையுச் சிற்பமாக பிரித்தானிய அருங்கா

கங்களுக்குப் பேரழிவுக்காலமாக அமைந்தது. இக்காலப் பகுதியில் வெடிமருந்துகளும், துப்பாக்கிகளும் பரவலாகக் கிடைக்கத் தொடங்க பிரித்தானிய அதிகாரிகள், அரச பரம்பரையினர், ஜமீன் தாரர்கள் என்று எல்லோரும் சகட்டு மேனிக்குச் சுட்டுத் தள்ளினார்கள். வேட்டையாடிகள் பெருகிய தோடு, சனத்தொகைப் பெருக்கத்தால் சிங்கங்களின் வாழிடங்களும் சுருங்க, நாடளாவ வாழ்ந்த சிங்கங்கள் குஜராத்தின் கிர் வனப் பகுதியில் மாத்திரம் மிஞ்ச நேர்ந்தது.

குஜராத்தின் கத்தியவார் குடாவில் அரபிக் கடலை ஒட்டியவாறு ஜனாகாத் மாவட்டம் உள்ளது. சுதந்திரத்துக்கு முன்னர் நவாப்புகளின் ஆளுகைக்கு உட்பட்டிருந்த சமஸ்தானம் இது. இங்குதான் உலகின் கடைசி ஆசியச் சிங்கங்கள் உயிர்வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் கிர் (Gir) காடு உள்ளது. சிங்கங்கள் ‘காட்டு ராஜாக்கள்’ என வர்ணிக்கப்பட்டபோதும், உண்மையில் இவை புலிகளைப் போன்று அடர்ந்த மழைக்காடு

ளில் வசிக்கும் விலங்குகள் அல்ல. உலர்ந்த முட்டைக்காடுகளிலும், சவான்னாப் புல்வெளிகளிலும், பாலை நிலங்களிலுமே வாழ்கின்றன. கிர் காடு இத்தகைய சூழல்களைப் பகுதியளவில் கொண்ட ஒரு கலப்புக் காடுதான். உணவுச் சங்கிலியின் உச்சப்படியில் இருக்கும் ஊனுண்ணிகள் என்பதால், சிங்கங்கள் இரையாடுவதற்கு பெரிய நிலப்பரப்பு தேவைப்படுகிறது. உதாரணத்துக்கு, ஆபிரிக்க சிங்கமொன்றுக்கு அது வரிக்கு திரை, ஓட்டகச் சிவிங்கி போன்ற பெரிய இரைகளை உணவாக்குவதால் 20 தொடங்கி 200 சதுர கிலோமீற்றர்கள் வரையான வேட்டை நிலம் தேவைப்படுவதாகக் கணித்துள்ளார்கள். கிர் சிங்கங்கள் உணவாக மான், காட்டெருது, கழுதைப்புலி போன்ற விலங்குகளையே நம்பியிருப்பதால், ஆபிரிக்கச் சிங்கங்களை விடவும் ஒப்பீட்டளவில் சற்றுச் சிறிய நிலப்பரப்பை வேண்டி நிற்கின்றன. ஆனால், மனித இனம்தான் மற்றைய உயிரினங்களுக்காக எந்த ஒரு இடத்தையும் விட்டுவைக்கத் தயாராக இல்லையே! மக்கள் பெருக்கம் பயிர்ச்செய்கைக்காகவும் குடியிருப்புகளுக்காகவும் கிர் காட்டுப் பரப்பையும் அபகரிக்க ஆரம்பித்ததால் இரை விலங்குகள் குறைந்து காட்டு ராஜாக்கள் பட்டினி கிடக்க நேரிட்டது.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் குஜராத்தின் மேற்குப் பகுதியில் நிலவிய கடும் வறட்சியும் கிர் சிங்கங்களை மிகமோசமாகப் பாதித்தது. புல்பூண்டுகளெல்லாம் கருகி தாவர உண்ணிகள் அழிய, இரை இல்லாத சிங்கங்கள் காடோரக் கிராமங்களுக்குள் புகுந்து வளர்ப்புக் கால்நடைகளை வேட்டையாடத் தொடங்கின. தடுக்கப் போன மனிதர்களையும் அடித்துப் பசியாறின. இந்தப் பிணக்கில் மனிதர்கள் சிங்கங்களை நஞ்சுட்டியும், மின்சாரம் பாய்ச்சியும், சுட்டும் கொன்றதில் 1910ஆம் ஆண்டில் கிர் காட்டில் 20க்கும் குறைவான சிங்கங்கள் மாத்திரமே தப்பிப் பிழைத்தன. சிங்கங்களை அழிவில் இருந்து காப்பாற்ற வேண்டிய அவசரத்தை வலியுறுத்தும் விதமாகவே இந்த எண்ணிக்கை வெளியிடப்பட்டதாகவும், அப்போது 100 சிங்கங்கள் வரையில் எஞ்சியிருந்ததாகவும் ஒரு கருத்து உண்டு.

இயற்கையின் படைப்பில் சிங்கங்கள் கொடுமான ஆட்கொல்லி விலங்குகளாகப் பிறக்கவில்லை. சிங்கங்களும் மனித விலங்குகளும் ஏக்காலத்தில் இல்லாவிடினாக்கூட, ஒரு குறைந்த கால இடைவெளியில் ஆபிரிக்காவின் புல்வெளிகளில் பிறந்து சேர்ந்தே பரிணாமித்துள்ளன. ஆபிரிக்காவுக்கு வெளியே சேர்ந்தே இடம் பெயர்ந்துள்ளன. இதனால், சிங்கமும் மனிதனும் ஒன்றையன்று பார்த்தும் பயம் கொள்ளவில்லை. பகையாளிகளாக இல்லாமல் பங்காளிகளாகவே இரைகளை வேட்டையாடின. வேட்டையில் இரை சிக்காதபோது ஒன்றின் இரையை மற்றது களவாடிப் புசித்திருக்குமேயல்லாமல், ஒன்றையன்று தாக்கிக் கொல்லவில்லை. சிங்கங்கள் மனிதர்களுடன் இணக்கமாகவே இருந்துள்ளன என்பதற்கு, ‘ஷேர்செஸ் அர சனின் படைகளில் இருந்த வீரர்களைத் தவிர்த்து வழக்கமான இரைகளான ஓட்டகங்களை மாத்திரமே சிங்கங்கள் சாகடித் தன்’ என்ற வரலாற்றுப் பதிவை மீளவும் குறிப்பிட முடியும். இது மட்டுமல்லாமல், புராதனக் காலத்தில் சிங்கங்களை மனிதர்கள் செல்லப் பிராணிகளாக வளர்த்ததாகவும், போர்க்களங்களில் அரசர்களுக்கு அவர்களின் வளர்ப்புச் சிங்கங்கள் பாதுகாப்பை வழங்கியதாகவும் வரலாற்று நூல்களில் சான்றுகள் உள்ளன. சிங்கங்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் இடையில் நிலவிய சுமுகமான உறவில் முதலில் முரண்பாடுகளை வளர்த்தது மனிதர்களேயன்றி சிங்கங்கள் அல்ல. சிங்கங்களின் வாழிடங்களை ஆக்கிரமித்து சிங்கங்களைக் கொன்று குவிக்கத் தொடங்கியதன் பின்னரே அவை ஆட்கொல்லிகளாக அவதாரம் எடுத்தன. இங்கு யார் குற்றவாளி?

(18ம் பக்கம் பார்க்கவும்)

ஆசியாவின்.. (17ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

சிங்கங்கள் கொல்லப்பட வேண்டியன வல்ல என்று சொல்லி கிர் காடுகளில் அவற்றைக் காப்பாற்ற முனைந்தவர்களில் ஜனாகாத் சமஸ்தானத்தின் கடைசி நவாப் முகமட் மகாபற் காண்ஜி (Muhamad Mahabat Khanji - III) முதன்மையானவர். ஆங்கிலேய ஆட்சியின் போது குஜராத்தில் நூற்றுக்கணக்கான சமஸ்தானங்கள் பிரித்தானியர்களின் நேரடிக் கட்டுப்பாட்டில் இல்லாமல் நவாப்புகளின் ஆட்சியின் கீழ் விடப்பட்டிருந்தன. இதில் ஜனாகாத் சமஸ்தானத்தை 1911-1947வரை முகமட் மகாபற் காண்ஜி நிர்வகித்து வந்துள்ளார். நவாப் நாய்களின் மீது தீராத விருப்புக் கொண்டவர். நாய்களின் மீதான பரிவு கிர்காட்டுச் சிங்கங்கள் பெரும் அவலத்தைச் சந்தித்தபோது சிங்கங்களின் மீதும் திரும்பியது. சிங்கவேட்டையைத் தடைசெய்து அழிவின் வாயில் இருந்து அவற்றை மீட்டெடுத்தார். எனினும் 1947ஆம் ஆண்டு பிரித்தானியர்கள் இந்தியாவை விட்டு வெளியேறிய போது, இவர் ஜனாகாத் சமஸ்தானத்தை பாகிஸ்தானுடன் இணைத்துக் கொள்வதற்கு எடுத்த முடிவானது சிங்கங்களுக்குப் பாதகமாக அமைந்தது.

இந்தியா - பாகிஸ்தான் பிரிவினையின் போது, நூற்றுக்கணக்கான சமஸ்தானங்கள் அவற்றினுடைய விருப்பத்தின்பேரில் இந்தியாவுடனோ, பாகிஸ்தானுடனோ ஐக்கியமாகிவிடலாம் எனவும், அல்லது சுயாதீனமாகவே இயங்கலாமெனவும் அறிவுறுத்தப்பட்டிருந்தன. ஜனாகாத் ஒரு பக்கம் அரபிக் கடலாலும், மற்றைய மூன்று பக்கங்களும் இந்தியாவாலும் சூழப்பட்டு பாகிஸ்தானுடன் நேரடியான எல்லைத் தொடர்புகள் அற்றிருந்த ஒருசமஸ்தானம். ஜனாகாத் குடிகளில் இஸ்லாமியர்கள் 20 விழுக்காட்டுக்கும் குறைவாகவே இருந்தனர். எனினும் ஜனாகாத் பாகிஸ்தானுடன் கடலால் இணைந்திருப்பதாகக் கூறி நவாப் பாகிஸ்தான் சார்பு நிலையை எடுத்தார். இதனை பெரும்பான்மையான இந்துக்கள் ஏற்றுக் கொள்ளாததால் ஜனாகாத் சமஸ்தானம் எங்கும் குழப்பங்கள் ஏற்பட்டன. காங்கிரஸ் கட்சியும் நவாப்புக்கு எதிரான கலகங்களைத் தூண்டி விட்டது. சமஸ்தானத்தின் நிர்வாகம் சீர்குலைந்தபோது, காத்திருந்ததுபோல வேட்டையாடிகள் சிங்கங்களைக் கொல்லத் தொடங்கினர். சிங்கங்களின் இரட்சகர் என்று பெயரெடுத்திருந்த நவாப் முகமட் மகாபற் காண்ஜி, தனது முடிவால் சிங்கங்களுக்கு இத்தகைய ஒரு விபரீதம் நேரும் என எதிர்பார்த்திருக்கவே மாட்டார். கலவரங்களை எதிர்கொள்ளமுடியாத கையறு நிலையில் ஜனாகாத் தைக் கைவிட்டு நிரந்தரமாகவே கராச்சிக்குப் பயணமானபோதுகூட சிங்கங்களின் நினைவு அவரைவிட்டு அகலவில்லை. விமானம் ஏறியபோது, கிர்னார் மலையை நோக்கி “எனது சிங்கங்களை இனி யார் காப்பாற்றுவார்கள்?” என்று கண்ணீர் மல்கியதாகப் பதிவுகளில் இருந்து அறியமுடிகிறது.

வனவிலங்குகளின் மீது, அவற்றிலும் சிங்கங்களின் மீது கரிசனை கொண்டவர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது அசோகச் சக்கரவர்த்தியும் தவிர்க்க முடியாத ஒருவராக உள்ளார். இந்தியாவில், மௌரியப் பேரரசை கி.மு. 269ஆம் ஆண்டு தொடங்கி சுமார் 37 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தவர் அசோகர். இவரது ஆட்சிக்காலத்தின் முற்பகுதி இரத்தத்தால் தோய்ந்தது என்று சொல்லுமளவுக்கு உக்கிரமான போர்கள் நிறைந்தது. அசோகன் கலிங்கத்தை (தற்போதைய ஒரீஸா மற்றும் ஆந்திராவின் வடக்கு கரையோரத்தை உள்ளடக்கிய பகுதி) வெற்றி கொண்ட போரில் ஒன்றரை இலட்சம் மக்கள் கொல்லப்பட்டனர். இந்தப் போரில் ஏற்பட்ட கொடுமான அனுபவங்கள் அசோகனின் போர் வெறியைத் தணித்து, அவரைப் புத்தமதத்தின் தீவிர உபாசகனாக மாற்றியது. அகிம்சையைப் போதிப்பவராக மாறினார். மனிதர்களின் மீது காட்டிய அன்பை

அளவு குன்றாது விலங்குகளின் மீதும் சொரிந்தார். மனிதர்களுக்குப் போலவே விலங்குகளுக்கும் மருத்துவச் சாலைகளை அமைத்தார். வேட்டையாடுவதை அறவே தவிர்த்தார். யாகங்களில் உயிர்கள் பலியிடப்படுததைத் தடை செய்தார். உணவுக்காகவே இனும், குறைந்தபட்சத் தேவைகளுக்கு அதிகமாக உயிரினங்களைக் கொல்லக் கூடாது எனக் கட்டுப்பாடுகளை விதித்தார். புத்த தர்ம நெறிகள் அனைவரையும் சென்றடைய வேண்டும் என்பதற்காகத் தனது அறிவிப்புகளைப் பாறைகளிலும், தூண்களிலும் வெட்டுவித்தார். இத்தகைய கல்வெட்டுகளை அசோகனின் ஆட்சி நிலைய பகுதிகளில் அவரது உயிர் நேயத்துக்கான சாட்சிகளாக இப்போதும் காணலாம்.

விலங்குகளில் சிங்கங்களின் குணநலன்கள் அசோகனின் தனிக்கவனத்துக்கு உரியதாக இருந்திருக்க வேண்டும். தனது கற்

தூண்கள் சிலவற்றில் சிங்கங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளார். இவற்றில் சார்னாத்தில் (தற்போதைய உத்தரப்பிரதேசத்தில் வாரணாசிக்கு அருகில் உள்ளது) நிறுவிய கந்துணின் தலைப்பகுதியில் அமைக்கப்பட்ட சிங்கங்கள் பிரசித்தமானவை. கவிழ்ந்த தாமரைப் பூவின்மேல் தர்மச் சக்கரம் பொறிக்கப்பட்ட பீடமொன்றின் மீது நான்கு சிங்கங்கள் ஒன்றுக்கு ஒன்று முதுகு காட்டியவாறு கம்பீரமாக நிமிர்ந்து உட்கார்ந்திருக்கின்றன. மௌரியர்கள் காலத்துக் கலைநயம் மிளிர்கின்ற இந்த அரிய சின்னம் சார்னாத் அருங்காட்சியகத்தில் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகிறது. அசோகர் சிங்கங்களைத் தெரிவு செய்தமைக்கான காரணத்தை அவரது கூற்றாக பதிவுகளில் காணக்கிடைக்கவில்லை. நான்கு சிங்கங்களும் கௌதமபுத்தரின் வாழ்க்கையின் நான்கு படிநிலைகளைச் சுட்டுவதாகவும், பேரரசரின் ஆட்சி நாற்றிசையும் பரவியிருந்ததைக் காட்டுவதாகவும் இருவேறாக விளக்கம் தருகிறார்கள். இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்த பின்னர் தனக்கான தேசிய அடையாளங்களைத் தேடியபோது இந்த அசோகச் சின்னத்தையே தனது இலட்சினையாகத் தெரிவு செய்தது. தாமரைப் பூவைத் தேசிய மலராகவும், சிங்கத்தைத் தேசிய விலங்காகவும், தீர்மானித்தது. ஆனால், சிங்கமே புலியைவிட இந்தியாவுக்கு மிகவும் சுதேசியமானது என்று சொல்லிச் சிங்கத்தைத் தேசிய விலங்காக அறிவித்த இந்தியா, 1973இல் சிங்கத்தைக் கைகழுவி வரிப்புலியைத் தனது தேசிய விலங்காக வரித்துக் கொண்டது.

சிங்கத்தைத் தேசிய அடையாளமாகக் கொண்டிருக்கும் இன்னுமொரு நாடு ஸ்ரீலங்கா. அதற்கும் சிங்கங்களுக்கும் இடையிலான தொடர்புகள் பற்றி இவ்விடத்தில் சிலவற்றைக் குறிப்பிடுவது பொருத்தமானது. ஸ்ரீலங்கா தனது தேசியக் கொடியில் வானேந்திய சிங்கத்தைப் பொறித்தும், தனது மழைக் காட்டுக்கு சிங்கராஜ வனம் என்று பெயர் சூட்டியும் சிங்கத்தை முதன்மைப்படுத்தியபோதும், இலங்கைத் தீவில் வரலாற்றுக் காலத்தில் சிங்கங்கள் ஒரு போதும் வாழ்ந்ததில்லை. ஆனால், 1939ஆம் ஆண்டு பேராசிரியர் பீரிஸ் தெரணியகல இரத்தினபுரியில் சிங்கப்பற்கள் இரண்டினது புதைபடிவங்களைக் கண்டெடுத்ததாகத் தெரிவித்திருக்கிறார். பேராசிரியர் பீரிஸ் தெரணியகல இலங்கை தேசிய அருங்காட்சியகத்தின் இயக்குநராகவும், பின்னாளில் வித்தியோதயாப் பல்கலைக்கழகத்தின் கலைப்பீடாதிபதியாகவும் பணியாற்றியவர். இவர் தான் கண்டெடுத்த தொல்லியற்சான்றுகளின் அடிப்படையில், இலங்கையில் வரலாற்றுக் காலத்துக்கு முன்னர் - தோராயமாக 39,000 வருடங்களுக்கு முன்பு - சிங்கங்கள் வாழ்ந்துள்ளன என்ற முடிவுக்கு வந்திருந்தார். இதனைத் தனித்த ஒரு உபஇனமாகக் கருதிய இவர், இதற்கு ‘சிங்களச் சிங்கம்’ என்ற பொருள்பட, ‘Panthera leo sinhaleyus’ எனப் பெயரிடவும் செய்தார். இலங்கைச் சிங்கம் - zeylaneyus- என்று பெயரிடுவதற்கு பேராசிரியரின் இதயத்தில் இடமிருக்கவில்லை போலும். சிங்களச் சிங்கங்கள் தொடர்பாக வேறு உறுதியான ஆதாரங்கள் எதுவும் கிடைக்கப் பெறவில்லை. மற்றபடி, சிங்களவர்கள் சிங்கத்தைத் தமது தேசிய அடையாளமாக்கிக் கொண்டது அவர்களது இனம் மற்றும் மதத்தின் பாற்பட்ட ஒன்றாகும்.

சிங்களவர்கள் தமது வரலாற்று நூலாகப் பெரிதும் போற்றும் மகாவம்சம், சிங்கள இனத்தின் மூலவராக விஜய மன்னனைச் சுட்டுகிறது. தம்பபன்னியை (தாமிரபரணி என்பதன் பாளி மொழிச் சொல்) தலைநகராகக் கொண்டு கி.பி. 543 முதல் 505 வரை 38 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்த விஜயன் இலங்கையின் பூர்வீகக் குடி அல்லர். இவரது துர்நடத்தைகள் காரணமாக தோழர்கள் எழுநூறு பேர்களுடன் லாலா நாட்டில் இருந்து கப்பலேற்றி நாடு கடத்தப்பட்ட போது இலங்கைத் தீவில் கரையதுங்கிய வராவார். லாலா நாடு தற்போதைய மேற்கு வங்கத்தின் ஒரு பகுதியாக இருந்திருக்கலாம் என நம்பப்படுகிறது. விஜயனை நாடு கடத்திய அவரது தந்தையும், லாலா நாட்டு அரசருமாகிய சிஹபாகுவே (சிங்கபாகு) இங்கு கவனத்துக்கு உரியவர். இவர் ஒரு சிங்கத்துக்கு மகனாகப் பிறந்தவர். ஆம்! வங்க இளவரசி ஒருவரைச் சிங்கமொன்று தூக்கிச் சென்று கடிமணம் புரிந்ததில் சிங்கபாகு பிறந்ததாகவும் இவரது கை, கால்கள் சிங்கத்தின் அவயவங்களை ஒத்திருந்தனவாகவும் மகாவம்சம் குறிப்பிடுகிறது. சிங்கபாகுவின் பெயராலேயே இலங்கையில் விஜயனினதும் அவரது தோழர்களினதும் வழித்தோன்றல்களும், விஜயனின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டவர்களும் தங்களைச் சிங்களவர்கள் என அழைக்க ஆரம்பித்தனர்.

சிங்களவர்கள் தங்களது தேசியத்தைச் சிங்கத்துடன் அடையாளப்படுத்த விரும்பியமைக்கு அவர்கள் பின்பற்றுகின்ற பௌத்தமதமும் ஒரு காரணம் ஆகும். அசோகச் சக்கரவர்த்தி புத்த நெறிகளைப் பரப்பும் நோக்கில் இலங்கைக்கு தனது மகன் சங்கமித்திரையை போதி மரக்கிளையுடன் அனுப்பி வைத்ததாக மகாவம்சம் கூறுகிறது. அசோகச் சக்கரவர்த்தி பௌத்த போதனைகளைப் பதிப்பித்த கந்துண்களின் தலைகளில் இருந்த சிங்கங்கள் இலங்கையின் சிங்களத் தலைமைகளில் செல்வாக்குச் செலுத்தியிருக்கும் என்பது திண்ணம். எவ்வாறாயினும், இலங்கை பல்லினத்துவமுடைய ஒரு தீவு. அதன் தேசியக் கொடியில் பெரும்பான்மையைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்யும் சிங்கத்தைப் பொறித்தமையானது இன-மத சமத்துவத்தை வேண்டிய அசோகரின் போதனைக

ளுக்கு முரணானதாகும். அதுவும் சிங்கத்தை வானேந்த வைத்தமை கொல்லாமையை வலியுறுத்தும் பௌத்தமதக் கொட்பாடுகளுக்கு முற்றிலும் விரோதமானது. இந்தப் பேரினவாதச் சிங்கம் தானே, ‘தமிழனைக் கொல்வோம்’ என்பதன் குறியீடாக நின்று இன்று வரை தமிழர்களை நரவேட்டையாடி வருகிறது. சிங்களத் தேசியம் கற்பனைக்கு இடங்கொடாது, சிங்களவர்களினதும் தமிழர்களினதும் பூர்வீக நிலங்களில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சிறுத்தைப் புலியை இலங்கையின் பொதுவான குறியீடாகத் தேர்வு செய்திருந்தால் தமிழர்கள் தங்களுக்கான தனியான தேசிய அடையாளங்களைத் தேடவேண்டிய அவசியம் நேர்ந்திராது. இலங்கைத் தீவு இத்தனை இரத்தக்களரிகளையும் சந்திக்க வேண்டிய துர்ப்பாக்கியமும் நேராமல் போயிருக்கும்.

தேசியச் சின்னங்களிலும், தேசியக் கொடிகளிலும் சிங்கங்கள் கொண்டாடப்படும் அளவுக்கு, உயிரோடு எஞ்சியிருக்கும் ஆசியச் சிங்கங்களைப் போற்றுவார் யாரும் இல்லை. குஜராத்தில் சிங்கங்கள் தஞ்சம் அடைந்திருக்கின்ற கிர் காடு 1965ஆம் ஆண்டு முதல் சரணாலயமாக பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றபோதும் ஆசியாவின் கடைசிச் சிங்கங்களைக் காப்பாற்ற இது மாத்திரமே போதுமானது அல்ல. ஏறத்தாழ 11,400 சதுர கிலோ மீற்றர்கள் பரப்பளவில் 350 சிங்கங்கள் வரையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. இது கிர்காடு தாங்கக் கூடிய சிங்கங்களின் எண்ணிக்கையிலும் பார்க்க அதிகமாகும். மேலும், சிங்கங்களுக்கு மட்டுமல்லாமல் அதிக அளவில் சிறுத்தைகள், காட்டுப் பூனைகள், முதலைகள் போன்ற ஊனுண்ணிகளுக்கும் சேர்த்தே சரணாலயம் உணவளிக்க வேண்டியுள்ளது. இதனால் இடப் பற்றாக்குறைக்கும் உணவுப் பற்றாக்குறைக்கும் முகங்கொடுக்க நேரும் சிங்களங்கள் காட்டு எல்லையை விட்டு வெளியேறி அலையவும் தலைப்பட்டுள்ளன. காட்டினுள்ளே கால்நடைகளை வளர்த்துப் பிழைக்கும் மல்தாரிகள் எனப்படும் பழங் குடியினர் பன்னெடுங்காலமாக வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவர்களது எருமைகளைச் சிங்கங்கள் அவ்வப்போது இரையாடினாலும் இவர்கள் சிங்கங்களை இம்சிப்பது இல்லை. இரைவேட்டையை இயற்கையின் நியதிகளில் ஒன்றாகவே ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். ஆனால், சுற்றயலில் கால்நடை வளர்ப்பிலும் பயிர்ச்செய்கையிலும் ஈடுபட்டுவரும் குடியேறிகள் காட்டை விட்டேகும் சிங்கங்களைக் கொல்வதற்குப் பின் நிற்பதில்லை. 2007 ஆம் ஆண்டு கிர் சரணாலயத்தில் அகாலமாக இறந்த 32 சிங்கங்களில் ஆறு சிங்கங்கள் வேலிகளில் மின்சாரம் பாய்ச்சியே கொல்லப்பட்டுள்ளன. எட்டு சிங்களங்கள் கள்ளவேட்டைக்காரர்களிடம் சிக்கியும், ஐந்து சிங்கங்கள் பாதுகாப்பற்ற கிணறுகளில் விழுந்தும், ஒருசிங்கம் வாகனத்தில் அடிபட்டும், மீதி பன்னிரண்டு சிங்கங்களும் அடையாளம் தெரியாத காரணங்களாலும் அநியாயமாகப் பலியானதாகப் பதிவுகள் தெரிவிக்கின்றன.

கிர்காட்டில் தப்பிப் பிழைப்பதற்கான போட்டியில் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் சிங்களங்களைப் பிடரியில் பிடித்து இழுக்கும் இன்னுமொரு பாதகம் அவற்றின் அக இனக்கலப்பு. கிர் காட்டுக்குள்ளே 20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் உயிர் பிழைத்த அற்ப சொற்ப சிங்கங்களில் இருந்துதான் இப்போதுள்ள 350 வரையான சிங்கங்களும் தோன்றியுள்ளன. மீளவும் மீளவும் ஒரே கூட்டத்தினுள்ளேயே நிகழும் அக இனக்கலப்பால் ஆண் சிங்கங்கள் வீரியம் இழந்து வருவதும், இவை உருவாக்கும் விந்தணுக்களில் 80 விழுக்காடு வரையில் உருத்திரிப்புற்றுச் செயலிழந்திருப்பதும் ஆய்வுகளின் மூலம் தெரிய வந்திருக்கிறது. குருளைகளின் மரண விழுக்காடும் அதிகமாகவே உள்ளது. எதிர்காலச் சந்ததிப் பெருக்கத்துக்கு உத்தரவாதம் அற்றிருக்கும் நிலையில், அக இனக்கலப்பால் கிர் சிங்களங்கள்

(22ம் பக்கம் பார்க்கவும்)

Eppadi Naan Tholaintheen?

Kanni

kanni@vaikarai.com

The harsh wind was hitting my blank face as I stood on the side walk staring at the cars passing by. I was thinking about the conversation I had on the phone minutes before I left home. As I was running out the door the phone rang. Do I walk out or pick up. What the hell, I decided to pick up.

"Hello"

"Hello Kanni. It's me!"

"Oom Sollungo"

"I need a favour. I need you to write me something"

"Sure. No Problem" ... In my head I was cursing myself for saying yes. What was I thinking? Write something... about what? How? It's been so long since I have sat down and written something for vaikarai. I decided to worry about it later and ran out the door. Damn I'm late!

I took my usual walk from my house to the bus stop. While I was waiting for my bus, the thought hit me again. What do I do? I said yes, now I have to write about something. I look up, god finally it's here. I get on the bus, pay my fare and turn around and the stares blind me. Every brown person on the bus turns and looks at me. They follow my leg from the front of the bus to the rear end. I could hear their thoughts. I could see their questions with my naked eyes. Questions they want to ask yet stay quiet. Is she Tamil? Could she be an Indian? May be she's from somewhere in the islands? Is she from my country? It instilled the same anger that rushes to my face when people ask me where I come from. My first reaction is often a blank stare. Then they ask me again are you from the Caribbean's. I give them another blank stare followed by a casual smile and "no." NO! It doesn't end there. Then I have to get into this process of justification for my no as if I offended them in some manner. Why do people need to know where I'm from? What is their need to relate to me? These questions have jumped out of my system in true anger many times. They have often met an ignorant blank stare. We all want to relate to someone, hoping they will give us the treasure map to finding our true identity. My situations and answers change from people to people. Let me play you a scenario of this same conversation when a Tamil person asks me.

When a Sri Lankan asks me where I come from. Obviously my answer is going to be Sri Lanka. The conversation would proceed as they maneuver towards the next question. Where in Jaffna are you from? With an uncertain felling I whisper it out with my Canadian Tamil accent as a vague map of Sri Lanka goes up in my head. I look at them for assurance that I have referred to the right place. Kadavule! No more question please! But they ignore my uncomfortable look and drop more questions.

"So do you know so and so?"

"No, I left when I was really young." I could feel the water reaching my nose. A few more questions and I will be under water for sure. This is when I give my causal smile and look around for an escape route.

I often want to look them in the eye and ask them many questions but I can't. I open my mouth and shame hits me as the words hit the back of my throat. Do I have to be from Jaffna? Can't I be from Kandy? Batticola? Well, that's a different conversation all together. Let's leave it for another time. Let's go back to what we were conversing about.

The treasure map to finding our identity! The war in Sri Lanka brought many to the streets. We saw their tears, anger, emotions taking a stroll with our identity crisis. Many of us saw them, heard them and some of us didn't want to even relate to them. What we never saw or related to was the platform these protesters were standing on. They were standing on a platform awarded to them to show the world where they come from. What they are. The platform of identifications! If we were to find one commonality in the protest carried out in North America and Europe it was the youth of our community. We heard them the loudest and saw them marching in the front. It must be agreed upon that without the

They did not choose to do this.
They were forced to form such identities
as this was their only chance to show
the world that this is not where they belong.
The land they are living on is not their land.

youth, the protest wouldn't have gained such momentum. The public and the media would have ignored us if it wasn't for their effort. Personally, I don't think the elites in our community used the emotions of these lost souls to their true potential. The youth became the catalyst of the elite's political ambitions. What truly angers me is that our elites never gave us the history or the right to search for our identity. What angers me even further is that the youth of community never searched for their history or identity, rather they land on the strong grip of the elites. They fully depended on the elites to reiterate our history. One must realize that history is always written by those in power and it can be flexed in any fashion to aid them. Our so called history was handed over on a golden platter and we took it with our hands extended. When they asked us to hold a flag high up in the air we did; no questions asked. I wonder, if we went on our own search for our history and identity without being obedient to the elite's maybe the outcome of all our actions could have been different. I can't clearly speak to what the

result would have been since everything has been seen. But one could wonder if it could have been more successful. We might not have been the savaged animals taking over the streets of Toronto; an image plastered on media which we failed to see. We were so amused that we even showed up on the news. Were we really pictured as Tamils? Was our anger really shown for what it truly was for? The elites were successful in brining thousands of such youths to the street. They have exhausted the emotions and the true potential of the voices of these youths. I don't think they have realized this yet.

What was the youths' need to identify with the war? With Sri Lanka? With this ethnic group called Tamils? With Tamil Eelam? What was the need for those who barely speak Tamil, who don't know their history to suddenly form a niche for themselves? None of us questioned their need. They did not choose to do this. They were forced to form such identities as this was their only chance to show the world that this is not where they

I didn't find the need to even ask who I was. As I grew I noticed people never saw me as a part of them, rather I was seen as different, the 'other.' I searched for my identity, I tried to construct it and I must tell you I'm only half way there. When my father got his citizenship, I was given a card as well; a card that had my name and a claim of me being Canadian. Naturally at that naïve age I was happy, I could tell people I'm a Canadian, I don't have to worry about getting a visa or being questioned at the immigration. I could just flip my card and tell people I'm a Canadian. I turned 18 and I was able to vote, I could decide who should represent me. But you know what; my claim to being a Canadian is only on paper because I will never be a Canadian.

In my search for my identity I have concluded that I'm not a Canadian. Others prove this as well. People would always ask me, "Where are you from." Say I reply with something like "Canadian." They get disturbed and they ask me once again, "No, where are you really from." I give them the same answer "Canada." I get a puzzled "Oh" because they know something which I didn't know for the longest time. Only my papers claim I'm a Canadian not my skin tone or an accent which I apparently have. Then they would push it further, where are your parents from. These questions will follow till they pinpoint my ancestors. Till they are assured that I could from a land far, far away. Their feeling of comfort cannot be instilled till they have drawn the line to create the difference between us. So they are not forced to relate to me. Yes I am the 'other', now I have come to understand that I will never truly be a Canadian nor my children.

I wonder did appa and amma bring me here so people could establish that fact that I am not them and they are not me. Will there be a time in my life, when I don't have to define myself? Can I ever walk on the street with a sari without inviting all the stares one is prone to get? Can I truly claim to be Sri Lankan Canadian as we claim to be?

One would think that living in a multicultural country would make it easier for one to identify with their nationality. Isn't that the impression that we often get, we could all live like Sri Lankans. Are we really multicultural? Does this mean we don't encounter racism in Canada? Are we such an equalized society? As the state plans how to entrust systematic racism into our policies, we create our racial barriers. Toronto is made of small enclaves; the result of multiculturalism. We try so hard to hold on to our nationality by claiming it to be our culture, tradition and values. We create a border and make sure that everyone is standing behind the lines. Those that decide to trespass will automatically be banished because they are no longer the authentic Sri Lankans we claim to be. Our parents try so hard to form our relationship with our nationality. They hand you over a map that delegates what has to be done in order to become and remain Sri Lankan. The days have passed since Tamil parents wanted to be proud of their English speaking children, now the trend is Tamil. Children get hauled to Tamil School at a young age so their parents could be so proud of them. As if this makes them any more Tamil! Just sneak upon a group of Tamil kids, they won't be speaking in Tamil but English. Language gets covered; the next aspect would be art. What is culture if you cannot represent it with some form of art? Tamil parents have a trend they follow;

belong. The land they are living on is not their land. They come from elsewhere, a land they could only identify with. Does this mean, people refer to themselves as Canadians half heartedly?

We are not Canadians and we will never be. Regardless of how proud one is of claiming themselves to be Canadian or claiming Canada to be a multicultural country, one or I would never be Canadian. You might think you behave like a Canadian (whatever that is), speak fluent English or live on the belief that you have assimilate to Canadian ways; sadly you will never be a Canadian. You, I and all of us will always be the 'other.' The 'other' which has descended on this land of opportunity in the hope of finding a new home. I'm sure you would have experienced the same things I have, so lets' go on a ride.

When I came to Canada, I was so naïve that I didn't know what I was. I was brought here by my parents because they felt this was the best home they could provide me with. So,

'Bearers of Culture'

Cultural Adjustment and Tamil Diaspora Women

1.0

Canada is home to community of ethnic Tamils, most of whom are refugees and asylum seekers from war-torn areas of Sri Lanka. Early settlers are now parents of a new generation of Tamil children, born and bred in Canada. Like all Diaspora communities in Canada, the Tamils too have a separate identity of their own. They are taking keen interest to preserve their roots, and in a process of creating a 'home' in 'exile'. Culture plays an important role in creating and preserving a unique identity for the Tamils.

Aanya Annapoornam
aanya@vaikarai.com

As Tamils had fled from their homeland due to crucial ethnic conflict, most of them still encounter post-traumatic syndromes even in their migrated countries, which often lead to unstable daily lives. In addition, they also tend to face stress and depression resulted from settlement issues. The most significant problem of all is, Tamils, along with all the other migrated communities in Canada, often find themselves emotionally torn apart by conflicting cultural values. In comparison with men, this detailed study based on reliable statistics, references and personal interviews reveals how two distinguished cultures affect the Tamil women in a unique manner.

In order to identify the stresses the cultural adjustment cause, it is critically important to understand the differences between the Canadian and Tamil cultures. Tamils live a strictly observed, culturally bound life where the responsibility and burden of carrying out the culture is embedded on women. Women are expected to preserve their purity and serve as the bearers of culture. The culture place many constraints on their clothes, thoughts, behaviours and even on their existence. As we can find, every significant aspect of the Tamil culture - the language, food patterns (on whom the responsibility of the kitchen and dining room relies), clothing, values and beliefs and special events (especially the wedding and puberty ceremonies) - is focused on women. While on the contrary, the Canadian or the Western culture of the recent decades strives on maintaining equality and places less burden on women. It is believed that the industrialized life style, financial independence, and clearly defined laws play a major role in preserving the equality among men and women in Canadian society. To describe in a nutshell, the problem arises when a woman - legally committed to be dependant under a man is exposed to a society where she is expected to serve a dual role - a breadwinner and a housewife. Yet, this is just a part of the story. The issues of culture uniquely affect the women of different age groups.

2.0 Elements of Cultural Adjustment and Distinctive Impacts

Migration is a process that highly depends on and creates social networks. Most of the immigrant communities, which are too sensitive towards culture, often build their social networks in and around their cultural background in order to retain a sense of identity (Lyons, 2004: 14). In fact, the lives of Tamil diasporas had been characteristically developed through village identities of their homeland. Small organizations that bear the

name of a certain village in Jaffna peninsula often acts as the first socializing agent for most new Tamil immigrants. The heightening awareness and concern shown towards preserving and promoting this socio cultural identity in diasporic lives always comes with a greater cost. More often women than men become the victims to this constantly changing life patterns. The impacts of cultural clash significantly differ with women of different age groups. It also depends on the time they spent in their homeland. As this study categorize, Girls or Youths are more exposed to the Canadian environment with a less knowledge of their own culture, while Middle age women are those who have spent their early adulthood in their homeland and well accustomed to that environment with less exposure to the Canadian culture, Seniors - the most fragile group of all, would've spent most of their lives in Sri Lanka and would find this life a terrible misery. The study explores how the impacts of cultural adjustment differently reflect on them and how they can be minimized.

2.1 Girls, Teens and Youths

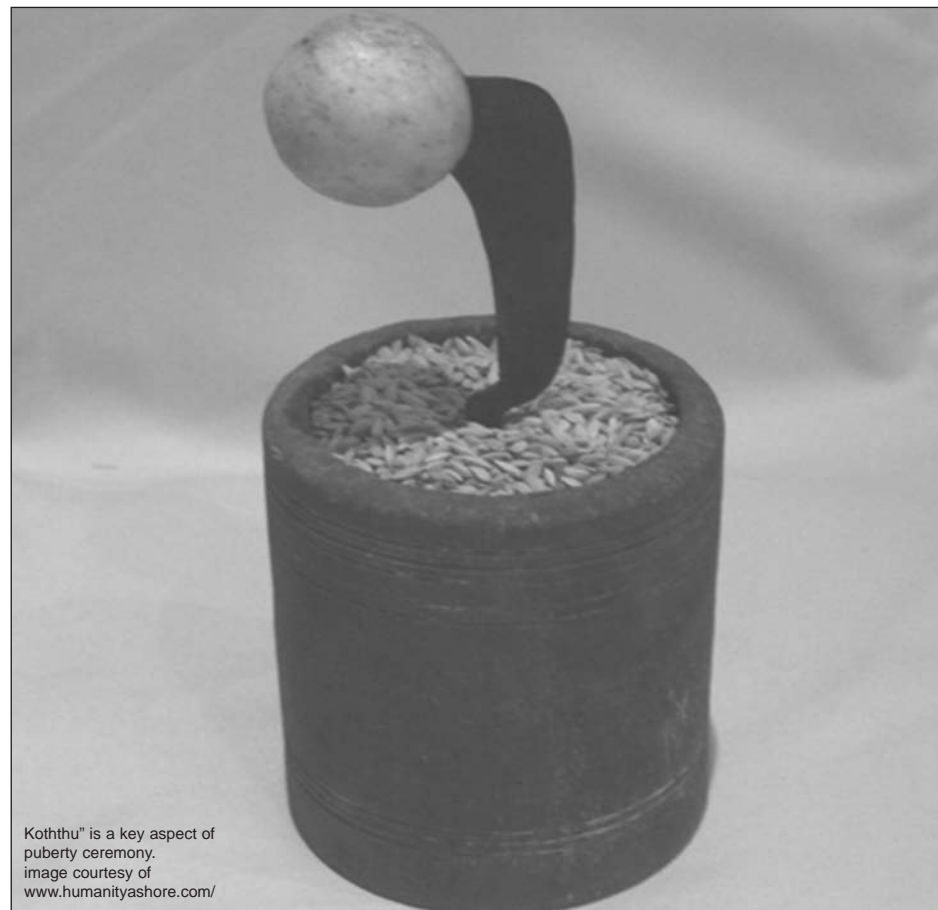
"Amita Handa's (1997: 253-274) study lends support to the idea that girls have a special role as bearers of culture in South Asian

a good daughter while being able to secure more freedom."

(Tyyska, 2004)

Most of the Tamil girls in this age group are born in Canada while some others have migrated in their early childhood. Hence, they have less knowledge of their own culture and more likely to follow their friends', schoolmates', and the culture of the society in which they live. When the strict nature of Tamil families tends to force them to follow certain values that conflict with the Canadian values, these girls feel torn apart between two cultures. Besides, they lose the sense of belonging which leads to severe depression and feelings of insecurity. Moreover, 'they also feel depressed because of their internal struggles with their own identity' (Kandasamy, 1995: 23). The loss of an identity - neither a Sri Lankan nor a Canadian - is a crucial factor that contributes to addiction and mental health problems and encourages the members of this age group to join peer groups.

Meera (age - 16) exclaimed during an informal interview, that the tradition of puberty ceremony - announcing and celebrating the first menstrual period of a girl - had wounded her privacy and humiliated her

Koththu" is a key aspect of puberty ceremony. image courtesy of www.humanityashore.com/

the tradition of puberty ceremony – announcing and celebrating the first menstrual period of a girl – had wounded her privacy and humiliated her dignity in front of her friends and relatives

communities, resulting in inter-generational conflict. The focus on protecting women's sexuality is tied to the protection of young women from the "ills" of western society. The young women in Handa's study knew how they had to behave in order to be accepted as "good" daughters who uphold their family's reputation while being loyal members of their ethnic community. Most felt that they lacked freedom and they lied to maintain the image of

dignity in front of her friends and relatives. The most interesting fact is that, as researches reveal, Tamil families in Canada show a great concern in celebrating an elegant puberty ceremony and more often the cost of such ceremonies exceed the amount that spent in weddings. It takes years for the parents to finally pay off the loans and at the time they get rid of the debit their daughters will be ready for the marriage. In contrast, this

tradition is no more practiced by the Tamils who still live in Sri Lanka due to the critical war environment. It can be the result of the Tamil Diaspora's attempts to re-enact the past and to preserve their cultural continuity, yet publicly announcing the menstrual period places more pressure on young girls and make them feel humiliated among their friends who were brought up in an absolutely different culture.

One father described his daughter as the "flag bearer of our culture" (p. 20) who needed to be chaste, to dress appropriately, and participate in cultural customs.

(Tyyska, 2004)

As Vappu Tyyska's study (2004) describes, parents show a great concern in protecting their daughters from the devastating influence of Western culture, and 'the ill influence of western materialistic and consumerist values that threaten traditional Tamil values of respect for elders and family loyalty' (Tyyska, 2004: 7). As 'the boys are granted more freedom than girls and particular concern shown over the safety and good reputation of daughters' (Tyyska, 2004:8), the issues of cultural values often cause quarrels among Tamil families. Dating and marriage are the other important factors, which more often end up in disputes. Due to the gender stereotypes the elders of the Tamil community consider dating as a disastrous act that can harm a girl's reputation and always looked down at it. But 'many Tamil youth wish to date as soon as they reach their teens, as is common among westerners. Almost all parents reject this idea. Therefore, often dating is done without the knowledge of the parents. The pressure to avoid dating is greater on girls than boys. Parents often turn a blind eye on the activities of the male child but impose rigid controls on the female child' (Kendall, 1989:6).

In addition, daughters are commonly not allowed to select their own partners. Parents believe that it is their duty to select their daughter a suitable bridegroom. But daughters who were brought up in a different environment where dating is so commonly practiced, find very hard to get into a proposed marriage with a man whom they never knew. This clash of cultures leads to broken marriages, separated families and often leaves a deep unhealed wound in everyone's heart.

2.2 Women

Women who have spent their childhood and early adulthood in Sri Lanka can be included in this category. Members of this group who were brought up in an absolutely different environment and a strict life style remain more vulnerable to culture shock. As Kandasamy's study describes, many of them have never worn pants before, and avoid going out in winter. Despite their habitual life style of staying-at-home, in Canada they're expected to work in order to support their family. As most of them have less skills or work experience before, they always end up in working at factories and other places under very poor work conditions. Rather than working outside and supporting the family, women are always expected to do household chores. Gender stereotypes happen to prevent men from helping their wives thus leaving the women to carry a dual role. Increasing workloads and having no time for leisure activities make their lives more tiresome and stressful.

Bearers...

Continued from page 20

In addition, most of the middle aged Tamil women have had less education and less knowledge in English. Lack of knowledge in English becomes a major barrier in accessing settlement and other services and achieving equality. Therefore, they always depend on their husbands or grown up children for their every needs. This dependency occasionally leads to abuses and discrimination against women. Though Canada offers numerous services and facilities to women who live under an abusive environment, language remains as a barrier to access those services.

Tamil men were raised to be dominant and protective, and physically disciplining their wives and children is accepted by the majority. When women challenge their expected roles, physical abuse increases. Some men are becoming heavy alcohol

Since the Tamil women are considered as and expected to be the 'bearers of culture', they often become the victims of conflicting cultural values.

users. They tend to use alcohol, which adds to the severity of physical abuse. Alcohol use is freer in Canada than Sri Lanka and is increasing for all age groups.

(Kandasamy, 1995: 21)

Since the men play a dominant role in a Tamil family, spousal abuse is commonly accepted. Men become more aggressive when children who tend to follow the western values challenge their roles. Since children are well protected by this society and have more knowledge of the laws and rules, men turn towards women to show their anger. And the abuse will only increase if the women started to protest. But nowadays, the women who have access to the outer world become intolerant to such abuses and as the Tamil society is strictly against the concept of divorce and remarriage, the number of separated families still keeps increasing.

2.3 Seniors

Senior women are the most fragile, vulnerable group of all. They have spent most of their lifetime in Sri Lanka, have no knowledge of the world outside, had no access to technology, and find hard to survive in this environment, especially during the winter. Senior women usually enjoy a well-respected, prestigious life in Sri Lanka. They will be cared by their children, and daughters-in-law. They will have more time to spend with the relatives and neighbours, and more often act as the mediator who links all the extended families. But their life style in Canada is much of a misery. They spend most of their time alone or with young, grandchildren. They seldom get a chance to go out and socialize because they can't travel alone and their children are too tired, after a long shift at work, to take them out. Even if centers of seniors are available, household responsibilities and traveling difficulties will be significant barriers' (Kandasamy, 1995: 22). Most of the seniors are sponsored by their children only to look after the grandchildren and the household while both the husband and wife go out to work. As the cost of the day care centers seem quite hard to afford, people have found out that this would be much more cheaper. At times even the seniors' pension will be taken away from the seniors in order to provide for their children's family. Moreover, lack of knowledge in English becomes a barrier in communicating with their grandchildren thus reducing the bond between them.

3.0 Strategies to reduce the impact of cultural despair

As Kandasamy's study (1995) defines, language is an essential need to survive in the Canadian society. Women of all age groups must be given an opportunity to learn English. Affordable classes and flexible time schedule are important to ensure whether every immigrant gets a chance. At the beginning phase the tutor must be fluent in both Tamil and English languages, and during the following phases an English-speaking tutor would be preferable.

Education is also another important factor that can change the lifestyle of a Tamil woman immensely. As Dr. Kandasamy (1995) states, the skills and qualifications immigrants achieved in their countries should be recognized in the Canadian environment. Or they must be given an opportunity along with financial assistance to acquire similar Canadian

qualification. Women need education in all aspects of their lives. They need to be educated of their rights and laws and also to help their children in their school works.

Employment is the only factor that can make a woman independent and self-reliant. Recent immigrants who lack Canadian education and experience can hardly find suitable jobs for themselves no matter how skillful they were in Sri Lanka. Women teachers, doctors and other professionals join in the manual labour force for they could not afford time and money to achieve the equivalent qualifications here in Canada while they have a family to support.

Though all the facilities mentioned above were already available for immigrants in Canada, they remain inaccessible for many people. Most of the Tamil Diaspora women are simply unaware of those facilities. In order to make them accessible, settlement services should be extended to reach out every single immigrant woman. Otherwise, problems of cultural adjustment will remain untouched, unhealed and affecting the community as a whole.

4.0

Since the Tamil women are considered as and expected to be the 'bearers of culture', they often become the victims of conflicting cultural values. Young girls are strictly observed and protected against all the ills of western society in order to preserve their good reputation at the cost of their freedom. Middle-aged women brought up in the Tamil culture go through an immense emotional torment to get adapted into the western environment, especially when it comes to clothing and working outside. Seniors, who have nothing to bind themselves with this environment except their children, lose the sense of belonging and all the dignity and prosperity of seniorhood, which they would've enjoyed if they were in Sri Lanka. This study further explored and identified the strategies to reduce the negative impacts of cultural issues and the significance of extended settlement services.

Culture is a collective sense that binds people together. Sensitive issues regarding culture can result in individual suffering thus affecting familial relationships and reflect as the silent agony of the whole society.

Eppadi...

Continued from page 19

Bharathanatyam for the girls and miruthangam for the boys. A step away is the keyboard, the most westernized we could even imagine to get. Our parents truly try to fit us into the bill. They teach us the language, the art and even the food. They want to be the same protective loving parents who show us the path and the line which we must not cross or else we will get lost. What they fail to realize is that our lives are just like the butterfly, to hold it too lose and we will fly away and a hard grip will kill us. The balance is the secret. It's a secret!

Now, when people ask me where I'm from I instantly say Sri Lanka. I don't know if this is because I find the need to justify with myself and my history, or because I want to joins hands with Tamil youths in the regaining of our identity, or whether this was heightened with the war. As I talk to more and more Tamils, I noticed there is something problematic about claiming to be a Sri Lankan. The tables have changed now. I know something which a lot of us are yet to find out. I will never be a Sri Lankan. Not the authentic Sri Lankan everyone claims to be. Just because I wear a sari, or I eat rice and curry that too with my hands, or speak this Canadianized

Tamil doesn't mean I am a Sri Lankan. If I was to go to Sri Lanka today, I will be met with uncomfortable stares. Stares a foreigner is often given. That's right, I have become the foreigner. People will laugh over my Canadianized Tamil (they will even have the sincerity to point it out), mock my body language and criticize my westernized way of being. This often happens to me here in Canada by my fellow Sri Lankans; hence we could only imagine what will have to me when I go to Sri Lanka. They would have already stamped me as the 'other', before I even try to change my ways for their acceptance. I am not one of them; I come from a foreign land. I get pushed to the outer realm before I could even try. We will never be seen as one of them. I know that all of you will deny this, but pause and take a second to ask yourself. That warm breath from deep down will tell you the truth. The truth we fail to see, the truth we run away from.

We can never be too white nor too brown. We run between two cultures not knowing what we want? What to choose? What is right and wrong? Which voice do I choose from the hundreds screaming in my head? When will I realize that I am just a piece of skeleton, the lost soul?

Scarborough eatery fined \$20,000 over food safety

Chandra's Takeout Restaurant and Catering at 201 Markham Rd., seen in this image from Google's Street View, was fined \$20,000 for health violations.

A takeout restaurant in Scarborough was fined \$20,000 - the maximum penalty - after pleading guilty to four food-safety violations, including a "heavy" cockroach infestation.

IMAGE COURTESY GOOGLE STREET VIEW

The guilty plea last Friday by Chandra's Takeout Restaurant and Catering, at 201 Markham Rd., related to problems that closed it Aug. 24 to Aug. 28. It has since reopened and passed full inspections on Aug. 28 and Nov. 6.

The restaurant was fined \$5,000 for each of four infractions: not controlling a pest/insect infestation; failing to protect food from contamination; not having a certified food handler; and for obstructing Toronto Public Health's red closure sign while the restaurant was shut down in August.

Jim Chan, manager of the Food Safety Program at Toronto Public Health, told the Star today that, when a health inspector visited the restaurant Aug. 24, live cockroaches could be seen running around the food preparation area. Also, meat and other perishable food was being stored at room temperature.

According to Toronto Public Health's

website, which posts the results of previous inspections, the restaurant also failed to provide hand-washing supplies to employees, or sanitize food preparation areas and utensils.

Chan said that when an inspector returned to the restaurant on Aug. 28, the problems that triggered the closure were corrected. He expressed surprise that a Justice of the Peace at the Toronto East Court Office hit the eatery with the maximum fine, particularly the \$5,000 for not having a certified handler - an offence he says usually results in fines ranging from \$200 to \$1,000. But Chan welcomed the stiff punishment.

"This operator had been warned back in April," Chan said. "The inspector actually gave the operator quite a long time to get the certification done."

The fines "send a very strong message to food operators in general," he said.

It's not the first time Chandra's Takeout has run into trouble with public health, receiving two yellow conditional passes over the past 18 months.

On April 6, inspectors found it failed to provide adequate pest control, control food temperature and properly sanitize utensils and equipment. It passed an inspection April 9. It was also given a warning July 15, 2008 for pest and sanitation issues but passed an inspection three days later.

The restaurant is owned and operated by Chandrakathiyamma Anantharajah, according to its corporation profile, and has been in operation since 1995.

Anantharajah was not at the restaurant Monday night, and a woman who answered the phone refused to comment.

November 17, 2009
Brendan Kennedy
(The Toronto Star)
<http://www.thestar.com>

தமிழ்ப்படிப்போம் புத்தக வெளியீடு பற்றிய கருத்துப் பகிர்வு

கடந்த செப்டெம்பர் மாதம் 19ம் சனிக் கிழமை ஸ்காபுரோ நகர மண்டபத்தில் ஆசிரியர் திருமதி ஸ்ரீரஞ்சனி விஜேந்திரா அவர்களின் தமிழ்ப்படிப்போம் 1,2 புத்தகங்களின் வெளியீட்டு விழா நடந்தேறியது. என்மனதில் தமிழ்ப் பயிற்சிப்புத்தக வெளியீடு, கனடாவில் மூலக்கொரு தமிழ்ப் பள்ளிக்கூ

ந்தார். தொடர்ந்து வெளியீட்டுரை செய்த மகாஜனாக்கல்லூரி முன்னாள் அதிபர் பொன். கனகசபாபதி அவர்கள் ஆசிரியர் கொடுத்த பயிற்சிகள் வழமையான தமிழ்மொழிப் பயிற்சி போலல்லாது சகல தர மாணவர்களுக்கும் ஒரு அறிவூட்டலாக அமைந்துள்ளமை பற்றி எழுத்துக்காட்டியிருந்தார். அத்தோடு ஆசிரி

டும் என்ற உத்வேகம் காணப்பட்டது. மிகவும் எளிமையான முறையில் இனிமையாக அமைதியாக வரையறுக்கப்பட்ட குறுகிய நேரத்துள் நிகழ்ந்தவொரு விழாவைப் பார்த்த திருப்தி எல்லோருக்கும் கிடைத்தது எல்லோரது முகத்தில் தெரிந்த மகிழ்ச்சி தெட்டத் தெளிவாகக் காட்டி நின்றது. விழா முடிவில் ஆசிரியருடன் கதைத்த பொழுது தான் விளம்பரமற்ற தமிழ் ஆர்வலர் சிலரோடு விழா நடத்த அவர் எடுத்திருந்த நிகழ்வு இது என எனக்கு புலனாகியது. இதுவும் வரவேற்கத் தக்கதே. புத்தகத்துக்கு எதுவித சம்பந்தமே இல்லாதவர்களை அழைத்து ஆர்ப்பாட்ட விழாவினால் ஒருபயனும் இல்லை. விழா முடிந்த பின்னால் அப்புத்தகத்தின் நிலை பரிதாபத்துக்குரியதாகிய எத்தனை வரலாறுகள் உண்டு. ஆசிரியரின் நோக்கம் இங்கு என்னைக் கவர்ந்திருந்தது.

தமிழ்ப்படிப்போம் புத்தகம் பற்றிய என் கருத்தையும் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டாமோ? இரு புத்தகங்களும் தமிழ்தேடும் மாணவ சமுதாயத்துக்கு அரும்பெரும் பொக்கிஷம். அவர்களின் அறிவுப் பசிக்கு அரிய படைபலாக நிச்சம் இரு புத்தகங்களும் விளங்கும். ஒவ்வொரு ஆசிரியரிலும் ஒவ்வொரு திறமை உண்டு. அத்திறமைகளை வெளிக்கொணரவது மற்றவர்களுக்கு அனுசரணையாகவும் ஆதாரமாகவும் அமையும். ஒரு ஆசிரியர் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு நூல்களை ஆராய்ந்து அறிக்கிறாரோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு கற்பித்தலை ஆளுமைப்படுத்த முடியும். அடுத்து மாணவர்களைக் கவராத கல்வி பயன்றது என்றே கூறவேண்டும். அந்த வகையில் இங்கு இந்நூலாசிரியர் எல்லா மாணவர்களையும் ஒருங்கே கவர்ந்திருக்கிறார். சிறுகதை, பாட்டுக்கள், அறிவியல் பயிற்சிகள், கணிதப்பயிற்சிகள்கூட கொடுத்திருக்கிறார். இரண்டாவது புத்தகம் ஒரு புவியல் புத்தக மாதிரியை கொண்ட பயிற்சியாக அமைந்திருக்கிறது. மாணவர்கள் தமது பாடசாலைக் கல்வியில் இவற்றை ஏல்வே அறிந்திருக்கிறார்கள். இது அவர்களுக்கு மேலும் மெருகூட்டலாக அமைகிறது. இதனை நான் அருபவித்து பெற்றதன் அறிவிலேயே கூறுகிறேன். மாணவர்களுக்கு இப்புத்தகங்களை கொடுத்தபோது அவர்கள் காட்டிய ஆர்வம், அவர்களது ஆக்கம் என்பவற்றை அடிப்படையாக வைத்தே இக்கட்டுரையை எழுதவேண்டும் என்ற உந்தலை நான் பெற்றேன். இக்கட்டுரை புத்தக வெளியீட்டைத் தொடர்ந்து வராது காலதாமதமாக வருவதும் பொருத்தமானதாகவே உள்ளது. இது ஒரு கருத்துப் பகிர்வு மட்டுமல்ல அருபவப் பகிர்வாகவும் என்றே கூறலாம். மாணவர்கள் மத்தியில் இன்று கையாளப்படும் ரொறன்ரோ கல்விச்சபை பாடப் புத்தகங்கள், அறிவகத்தினரால் தயாரிக்கப்பட்ட புத்தகங்களுடன் ஒப்பிட்டு பார்க்கையில் இப்புத்தகங்களின் தரமும் மிக உயர்வானதாகவே உள்ளது. நிச்சயம் இந்நூல் ஆசிரியர்களது கைநூலாக, மாணவர்களது கையேடாக, பெற்றோரது வழிகாட்டியாக இருக்க வேண்டும். இதனை அவர்களைச் சென்றடைய ஆசிரியர் செயற்படுவார் என்று நம்புகின்றேன். அத்தோடு தொடர்ந்து வரும் பதிப்பில் இப்புத்தகங்களின் குறைகள் களையப்பட்டு நிறைவான பதிப்பாக மாணவர்கள் கரங்களில் தவழவிடப்பட வேண்டும். அது மட்டுமல்ல இவரைப்போல் ஒவ்வொரு ஆசிரியரும் வெளியீடுகளை வெளிக்கொணர வேண்டும். தமிழ்க்கல்வி வளர்ச்சிக்கு இப்படிப்பட்ட வெளியீடுகள், அருபவப் பகிர்வுகள் அவசியம் வேண்டும் என்பதை ஆசிரியர்கள் ஒவ்வொருவரும் மனதில் கொள்வார்களாக.

-திருமதி வாணி பாலசுந்தரம்.

ஆசிரியாவின்..
(18ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

இன்னுமொரு பேராபத்தை எதிர்நோக்கிக் காத்திருக்கின்றன. அக இனக்கலப்பால் எல்லா சிங்கங்களுமே நகலெடுத்தது போன்று ஒரே மாதிரியான மரபணுச் சேர்க்கையைக் கொண்டுள்ளன. எல்லா இயல்புகளிலும் - நோயெதிர்ப்பு ஆற்றல் உட்பட - ஒரே விதமாகவே உள்ளன. இதனால், கால்நடைகளில் இருந்து ஏதாவது நோய் சிங்கமொன்றுக்குத் தொற்றுமிடத்து பஞ்சில் இட்ட நெருப்பாக அந்நோய் எல்லாச் சிங்கங்களையும் பற்றிக் கொள்ளும் வாய்ப்பு இருக்கிறது. இந்த எச்சரிக்கை வெறுமனே ஊகம் அல்ல. 1994ஆம் ஆண்டு தான்சானியாவின் செறென்செற்றி தேசியப் பூங்காவில் நாய்களில் இருந்து பரவிய நோயால், பூங்காவில் இருந்த 2500 வரையான சிங்கங்களில் சுமார் முன்றிலொரு பங்கு சிங்கங்கள் செத்து விழுந்தன. கொள்ளை நோய் மாத் திரமல்ல கரும் வறட்சி, காட்டுத்தீ போன்ற இயற்கை அநர்த்தங்கள்கூட ஒரே இடத்தில் குழுமியிருக்கும் அத்தனை சிங்கங்களை யும் கொத்தாகக் காவு கேட்கலாம்.

கிர் சரணாலயத்திலும் எதிர்காலம் நிச்சயம் அற்றிருக்கும் சிங்கங்களைக் காப்பாற்றுவதற்கு, இரண்டாவதாக இன்னுமொரு சரணாலயம் தேவையெனக் காட்டுயிர் ஆய்வாளர்கள் வற்புறுத்தி வருகின்றனர். தமிழகத்தைச் சேர்ந்த உயிரியலாளர் ரவி செல்லம் அவர்கள் தனது முனைவர் பட்ட ஆய்வுக்காக கிர் காடுகளில் சில ஆண்டுகளைச் செலவிட்டவர். இவரது தலைமை

யிலான ஆய்வுக்குழு மத்திய பிரதேசத்திலுள்ள குனோ (Kuno) காட்டை சிங்கங்களின் இரண்டாவது சரணாலயத்துக்கு ஏற்ற இடமாகத் தெரிவு செய்துள்ளது. கிர் காட்டில் இருந்து குறைந்தபட்சம் 3 ஆண் சிங்கங்களையும் 5 பெண் சிங்கங்களையும் இங்கு இடம் மாற்றினாலே போதுமானது. ஆனால், தூர் அதிர்ஷ்டவசமாக, குஜராத் தின் முதலமைச்சர் நரேந்திரமோடி அவர்கள் இந்தத் திட்டத்துக்கு ஒப்புதல் தர மறுத்து வருகிறார். குஜராத் மாநிலத்தினுள்ளேயே கிர் சரணாலயம் அமைந்துள்ளதால், குஜராத் தின் பெருமையை எதற்காகவும் இழந்து விடமுடியாது என்று அவர் தெரிவித்துள்ளார். இந்தியா குடியரசான போது காடுகள் மற்றும் காட்டுயிர்கள் தொடர்பான அதிகாரங்கள் மாநிலங்கள் வசம் வழங்கப்பட்டு விட்டன. இதனால், இவ்விடயத்தில் மத்திய அரசும் எதுவும் செய்ய முடியாத நிலையில் உள்ளது.

அசோகச் சக்கரவர்த்தி முதல் ஜுனாகாத் நவாப் வரை பலரது தீவிர முயற்சிகளானால் தப்பிப் பிழைத்திருக்கும் இந்த விலங்குகளின் பெருமிதத்தை, குஜராத் முதல்வரின் தற்பெருமிதத்துக்காக அழியவிடப் போகிறோமோ? இயற்கை ஒரு போதும் மன்னிக்காது.

புத்தகத்துக்கு எதுவித சம்பந்தமே இல்லாதவர்களை அழைத்து ஆர்ப்பாட்ட விழாவினால் ஒருபயனும் இல்லை

டம் நடக்கிறது. ஆசிரியர்கள் பெருவாரியாக இருக்கிறார்கள். அதைவிட பெற்றோர் தமிழ்ப் படிக்க வேண்டும் என்ற அக்கறையுடன் படைஎடுப்பு நடத்துகிறார்கள் பாடசாலைகளைத் தேடி. தாமும் பிள்ளைகளுக்கு கற்பிக்கிறார்கள் என்றெல்லாம் எண்ணிய வாறு பெரிய கூட்டம் இருக்கும் என்ற எதிர் பார்ப்பில் சென்றிருந்தேன். எண்ணி சொல்லக்கூடிய ஒரு சிலரையே அங்கு பார்க்க முடிந்தது. இருந்தும் ஒரு திருப்தி மனதில். காரணம் வந்திருந்த அத்தனை பேரும் தமிழுடன் உறவாடுபவர்கள். தமிழ்க்கல்வியின் முக்கியத்துவம் தெரிந்தவர்கள்.

வழமைபோலவே அன்றைய விழாவும் தமிழிசையுடன் ஆரம்பமானது. செல்வி கஸ்தூரி மகாதேவன் தமிழ்த்தாய் வாழ்த்தையும் தேசியகீதத்தையும் பாடியிருந்தார். வெளியீட்டுவிழாவை திரு. விஜேந்திரா தலைமை தாங்கி நடாத்தியிருந்தார். தன் பாரியாரின் வெளியீடு என்ற நோக்கிலிருந்து விலகி நின்று, ஸ்ரீரஞ்சனி ஆசிரியரின் வெளியீடுகள் தமிழுக்கும் தமிழ்கற்கும் சிறார்களுக்கும் ஒரு விருந்து, ஆசிரியரின் சேவை அரும்பெரும் பணி என்பதை உணர்ந்து தன் தலைமை உரையை வழங்கியது பாராட்டற்குரிய விடயம்.

உதயன் ஆசிரியர் ஆர் என் லோகேந்திரலிங்கம் அவர்கள் ஆசிரியரின் தமிழ்ப்பணியைப் பாராட்டியதோடு அவரின் ஏனைய எழுத்துப்பணியையும் தனது உரையில் குறிப்பிடத் தவறவில்லை. சிறுகதை எழுத்தாளராக, கட்டுரை எழுத்தாளராக ஏல்வே அறிமுகமான ஆசிரியர் இங்கு அழகுதமிழ் ஆசிரியராக காண்கின்றேன் என்று குறிப்பிட்டிரு

யர் தான் வகுப்பறையில் பயன்படுத்திய பயிற்சிகளையே புத்தகமாக தொகுத்திருந்திருந்தார் என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். இங்கு ஆசிரியரின் ஆளுமையை நாம் காணமுடிந்தது. ஆசிரியர் ஸ்ரீரஞ்சனி புத்தகங்களை தனக்கு அறிவூட்டிய பாடசாலைக்கே சமர்ப்பணமாக்கி தனது அதிபர் மூலமே சிறப்புப் பிரதிகளையும் வழங்கி மகிழ்ந்தார். புத்தகங்களுக்கான ஆய்வுரையை திருவாளர் என்.கே.மகாலிங்கம் வழங்கியிருந்தார். அவர் கனேடிய மாணவர்களுக்கு எற்றவகையில் சகல பாடங்களும் அமைந்திருந்தமை பற்றி பாராட்டியிருந்தார். அதே நேரத்தில் புத்தகத்தில் விடப்பட்ட அச்சுப்பிழைகளையும் சுட்டிக்காட்டத் தவறவில்லை. பின்னர் சபையிலிருந்து கருத்துப்பரிமாறல் நிகழ்ந்தது. முதலில் வந்த குரு. அரவிந்தன் அவர்கள் வழங்கிய உரையிலும் ஆசிரியரின் ஆளுமையே விர்வி நின்றது. ஆசிரியர் வகுப்பறையில் தானே தயாரித்து பயிற்சிகள் வழங்குவதை வெகுவாக பாராட்டினார். அவர்களை தொடர்ந்து வந்த திரு.சுகதிர்காமநாதன் அவர்களும் திருமதி சரோ வர்ணன் அவர்களும் ஆசிரியர் சேவையைப் பாராட்டி சென்றதுடன் சரோ வர்ணன் தமிழ்க்கல்வியின் அவசியத்தையும் உணர்த்திச் சென்றார். இறுதியில் ஆசிரியர் ஸ்ரீரஞ்சனி விஜேந்திராவின் நன்றியுரையுடன் வெளியீட்டுவிழாவும் இனிதே நிறைவேறியது.

இது வழமைக்கு முற்றிலும் மாறான ஒரு விழாவாக நடந்திருந்தது. இவ்விழாவில் நான் முக்கியமாக உணர்ந்தது காலம் பொன்னானது என்பதையே. குறித்த நேரத்திற்கு ஆரம்பிக்கப்படாவிட்டாலும், குறித்த நேரத்திற்கு விழா நிறைவேற்றப்பட வேண்

நாடு கடந்த அரசு: புதிய பூச்சாண்டி

தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டமும், தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் போராட்டமும் இன்று இக்கட்டான நிலையை எட்டியுள்ளது. தமிழீழ விடுதலைப்புவிகள் இராணுவ ரீதியாக தோற்கடிக்கப்பட்ட பின்னர் தமிழர்களின் நியாயமான உரிமைக்கான போராட்டம் குறித்தான ஆரோக்கியமான விமர்சனங்கள் எதும் எழாமலும், இலங்கைத் தமிழரின் எதிர்காலம் குறித்து பரந்துபட்ட ஆய்வுகளுக்கும் விமர்சனங்களுக்கும்மான சுதந்திர தளம் எழாமையும் எதிர்காலம் குறித்த ஒரு புதிய பாதைக்கு தகுந்த அடிப்படையின் மையையும் வெறுமையும் இன்னும் தொடர்கிறது.

இராணுவ ரீதியாக தோற்கடிக்கப்பட்டு அதன் தலைமையும் அழிக்கப்பட்ட பின்னர் விடுதலைப் புலிகள் தமது கடந்த கால அரசியல் மற்றும் இராணுவ வழிமுறைகள் குறித்து எந்தவொரு விமர்சனங்களையும் முன்வைக்காததும், தமது கடந்தகால வரலாற்று தவறுகள் குறித்து மௌனம் சாதித்து வருவதும் ஒரு ஆரோக்கியமான தளத்திற்கு எம்மை இட்டுச் செல்லாது. விடுதலைப் புலிகளை விமர்சிப்பவர்கள் இன்றைய தோல்விக்கு வெறுமனமே புலிகளை மட்டுமே குற்றம்சாட்டி நகரும் போக்கே தொடருகிறது. இதுவும் எம்மை எந்தவொரு நிலைக்கும் கொண்டுவந்து விடப்போவதில்லை. கடந்த 36 ஆண்டு காலமாக போராடிய விடுதலைப்புவிகள் எமது கடந்தகால போராட்டத்தில் கணிசமான பங்களிப்பை செய்தவர்கள் என்ற வகையில் எமது போராட்டத்தின் பின்னடைவுக்கான காரணங்களை ஆராய்வதும், விமர்சனங்களுக்கான சுதந்திரத்தை உருவாக்குவதும் அவர்களது வரலாற்றுக் கடமையாகும். குறிப்பாக விடுதலைப் புலிகள் சுயவிமர்சனங்களை முன்வைக்காது பரந்துபட்ட ஐக்கியத்தை வேண்டி நிற்பது என்பது அவர்களில் எந்த மாற்றத்தையும் காட்டவில்லை. விடுதலைப் புலிகள் சுயவிமர்சனத்தை முன்வைப்பது ஒன்றே அவர்கள் மீதான நம்பகத்தன்மையை ஏற்படுத்துவதுடன் பன்முகத் தன்மையுடன்கூடிய ஐக்கியத்தை கட்டியெழுப்ப உதவியாகவிருக்கும்.

விடுதலைப் புலிகளின் தோல்வியை வெறுமனமே புலிகளின் தோல்வியாக மட்டுமே கருதமுடியாது. இத் தோல்வி ஒட்டுமொத்த தமிழர்களின் தோல்வியே. தமிழ் மக்களின் மத்தியில் ஆதிக்கம் செழுத்திவந்த தமிழரசுக்கட்சி-தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி அரசியலின் தொடர்ச்சியாகவே விடுதலைப்புவிகளும் உருவாகினார்கள். விடுதலைப் புலிகள் ஒரு ஆயுதம் தாங்கிய தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியே. ஏதோவொரு வகையில் ஈழத்தமிழர்கள் குறுந்தேசியவாத போக்கை தமது பிரதான அரசியாலாக கொண்டிருந்தனர். மாற்றுக் கருத்தியலாக சோசலிச தத்துவார்த்த அமைப்புகளின் தோல்விகளும் குறுந்தேசியவாத அமைப்புகளுக்கு உந்துசக்தியாகவே அமைந்தன. தமிழ் மக்களின் நியாய உரிமைக்காய் ஒரு பொது வேலைத்திட்டத்தை வகுக்க முடியாமல் போனமைக்கு அனைத்து விடுதலை அமைப்புகளும் பொறுப்பேற்கவேண்டும். விடுதலைப் புலிகளின் இராணுவ ஒடுக்கு முறையால் தம்மை தக்கவைக்க முடியாத அமைப்புகள் இலங்கை அரசிடம் தஞ்சமடைந்து தமது இருப்பை தக்கவைக்க தமிழர்களின் உரிமைப் பிரச்சினையை இரண்டாம் பட்சமாக்கியமை விடுதலைப் புலிகளின் குறுந்தேசியவாத போக்குக்கு ஒத்துழைப்பையே செய்தது. குறுந்தேசியவாத போக்கை நிராகரித்து புதிய போக்கை பின்பற்றிய பல அமைப்புகள், குழுக்கள் புலிகளினால் அழிக்கப்பட்டமையும், அவர்களில் ஒருசாரார் விடுதலைப் புலிகளின் ஆதரவாளர்களாகவும், இன்னுமொரு சாரார் புலி விரோதிகளாகவும், இன்னுமொரு சாரார் மௌனிகளாகவும் ஆனார்கள்.

இந்த ஓட்டத்திலிருந்து சற்று விலகி தமிழர்களின் சுயநிர்ணய உரிமைக்காய் போராட்ட அரசியல்-இராணுவ நடவடிக்கை குறித்த சாதக பாதக விமர்சனங்களோடு தமிழ் மக்களுக்காய் தொடர்ந்தும் தேடும் குரல் கொடுத்து வந்தது. ஆனாலும் இன்றைய தோல்வியில் நாமும் ஒரு பங்காளிகள் என்பதற்கு மறப்பேதுமில்லை. தமிழ் மக்களின் அடிப்படை அரசியல் பிரச்சினையை முன்வைத்து பரந்துபட்ட ஒரு மூன்றாவது அணி யொன்றை கட்டியெழுப்ப புலம்பெயர்ந்த மக்களாகிய எமக்கு முடிந்திருக்கும். ஆனால் அதற்கான முன்னெடுப்பை தேடும் போன்ற அமைப்புகள் எடுக்காதமை இன்றைய தோல்வியில் நாமும் பங்காளிகள் ஆகவேண்டியே உள்ளது.

புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் கணிசமான அளவு ஆதிக்கம் செழுத்தும் விடுதலைப் புலி அரசியலும் அதன் பிரச்சார சாதனங்களும் தமிழ் மக்களை மீண்டும் ஒரு பிழையான பாதைக்குள் இட்டுச் செல்லும் கைங்கரியங்களிலேயே ஈடுபட்டு வருகின்றன. இன்று விடுதலைப் புலிகள் புதிய "நாடு கடந்த அரசு" குழுவை தெரிவு செய்துள்ள நிலையில் அவர்களது கடந்த கால சாதக-பாதக நிலைகள் குறித்து தமிழ் மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லவேண்டிய தேவை புதிய "நாடு கடந்த அரசு" குழுவுக்கு உள்ளது. "நாடு கடந்த அரசு" தங்களது கடந்த அரசியல், இராணுவ வேலைத் திட்டங்கள் குறித்த விமர்சனங்களை முற்றவைக்கவேண்டும். கடந்தகால பேச்சுவார்த்தைகள் குறித்த தகவல்கள் அனைத்தும் பொது மக்களின் பார்வைக்கு தரப்படவேண்டும். விடுதலைப் புலிகள் தங்கள் சம்பந்தமான ஆரோக்கியமான விமர்சனங்களை வெளிப்படையாக கோரவேண்டும். இதற்காக அவர்களின் பிரச்சார ஊடகங்களை பாவிக்க வேண்டும். எந்தவொரு புதிய முன்னெடுப்புக்களுக்குமுன்பாகவும் விடுதலைப் புலிகள் அடிப்படையில் பல மாற்றங்களை செய்ய வேண்டிய தேவையுள்ளது. அந்த மாற்றங்கள் இல்லாத வரைக்கும் "தேசிய தலைவரின் வழியில்" என்ற அடைமொழி அச்சமான, ஆரோக்கியமற்ற எதிர்காலத்தையே எம் முன் நிறுத்தியுள்ளது. புலிகளின் கடந்த காலம் குறித்த ஆரோக்கியமான ஆய்வுகள் இல்லாத வரையும், அதன் கடந்த கால அராஜக அரசியல் மீது கட்டப்படும் புதிய முன்னெடுப்புகள் அனைத்தும் வலிமை இழந்தவையே.

வெறுமனமே ஒற்றைத் தன்மையுடன் இருக்காமல் கௌரவமான ஏனைய தீர்வுகள் குறித்தும் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் விரிவான விவாதங்களை தோற்றுவிப்பதற்கான தேவையாயுள்ளது. ஆரோக்கியமான விட்டுக்கொடுப்புகளும், தேசிய இனங்களுக்கிடையிலான புரிந்துணர்வை வளர்ப்பதற்கான முன்னெடுப்புகளும் அவசியமாகிறது. சிங்கள மக்களுக்கிடையில் எமது போராட்டம் குறித்த நியாயத் தன்மையை கொண்டு செல்வதற்கான வேலைத் திட்டங்களை முன்னெடுக்காமையும், சிங்கள அப்பாவி மக்கள் மீதான தாக்குதல்களும் எம்மை இன்றைய நிலைக்கு தள்ளியமைக்கு முக்கிய காரணங்களில் சில. சிங்கள அப்பாவி மக்கள் மீது நடாத்தப்பட்ட அனைத்து வன்முறைத் தாக்குதல்களுக்கு விடுதலைப் புலிகள் பொறுப்பேற்ற வேண்டும். தமிழ் முஸ்லிம் மக்களிடையேயான முரண்பாடுகளை பகை முரண்பாடாக்கி முஸ்லிம் மக்கள் மீதான அடக்குமுறையும், பலவந்த வெளியேற்றமும், முஸ்லிம் மக்களின் படுகொலையும் இன்னமும் இரு இனங்களுக்கிடையேயான பகை நிலையை பேணியே வருகிறது. தமிழ்-முஸ்லிம் தேசிய இனங்களுக்கிடையேயான புரிந்துணர்வை வளர்ப்பதற்கு மிக முக்கியமாக விடுதலைப் புலிகள் தமது தவறுக்குபகிரங்க மன்னிப்பு கோர

வேண்டும். இன்று விடுதலைப் புலிகளின் தலைமை அழிக்கப்பட்ட நிலையில், விடுதலைப் புலிகளினால் உருவாக்கப்பட்ட "நாடு கடந்த அரசு" குழு புலிகளின் கடந்த கால தவறுகளுக்கு பொறுப்பு ஏற்கவேண்டும்.

முன்னர் எப்போதும் இல்லாத அளவில் ஈழத் தமிழ் மக்கள் மிக மோசமான அடக்குமுறையை எதிர்நோக்கி வருகிறார்கள். தமிழ் மக்களின் அடிப்படை ஜனநாயக, மனித உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டு மிகவும் மோசமான நிலையிலேயே வாழ்ந்து வருகிறார்கள். தமிழ் மக்களின் நியாயமான உரிமைக்காய் போராட்டம், குரல் கொடுக்கவும் வேண்டிய தேவை இன்னமும் விலகிவிடவில்லை. முழு இலங்கையின் ஜனநாயகமும் இன்று கேள்விக்குறியாகி உள்ளது. நாடு தழுவிய ஐக்கியத்திற்கூடாக அனைத்து மக்களின் அடிப்படை சுதந்திரத்தை வென்றெடுக்கவேண்டிய சூழ்நிலை இன்றுள்ளது. தேசிய இனங்களுக்கிடையேயான ஐக்கியம், சமத்துவம் என்பது பௌத்த சிங்கள இனவாத போக்கால் மிக மோசமான நிலையில் உள்ளது. இலங்கை அரசியலில் இந்த இனவாத போக்கை நிராகரித்து சமத்துவத்தை வென்றெடுக்கவேண்டிய தேவை இலங்கையில் நிரந்தர சமாதானத்தை வேண்டி நிற்கும் எல்லோருக்கும் உண்டு. இலங்கையில் சிங்களப் பேரினவாத போக்கு மாறாத வரையிலும் ஏனைய தேசிய இனங்கள் தொடர்ச்சியான ஒடுக்குமுறையை எதிர்நோக்கியபடியே இருக்கப்போகிறார்கள். இந்த ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான போராட்டங்களும் தொடர்ந்த வண்ணமே இருக்கப்போகிறது.

தமது அடிப்படை உரிமைக்கான போராட்டம் குறித்து தமிழ் மக்கள் சுதந்திரமாக கருத்து தெரிவிக்கவும் போராடவுமான சூழல் ஒன்று உருவாக்கப்படவேண்டும். எமது போராட்டம் அடிப்படையில் நீதிக்கும், சமத்துவத்துக்கும், சமாதானத்திற்குமான போராட்டம். எனவே இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு எமது போராட்டம் அமையவேண்டும். இது குறித்து நாம் கடந்த காலங்களிலும் குரல் கொடுத்து வந்திருக்கின்றோம். கருத்துக்களை கருத்துக்களால் முகம் கொடுக்கும் அரசியல் கலாச்சாரம் உருவாக்கப்படவேண்டும். வன்முறையால் அரசியலை குழிதோண்டிப் புதைக்கும் நிலையை நாம் அடியோடு மறுதலிக்கவேண்டும்.

எமக்கு, அடிப்படை மனித உரிமைகளை நிலை நாட்டும் அரசியல் தேவைப்படுகிறது. யாரோ ஒருவர் வழி நடாத்தும் மந்தைகளாக தமிழ் மக்கள் இனியும் தொடரும் நிலை எமக்கு தேவையில்லை. அனைத்தும் மக்களுக்கும் தங்களது எதிர்காலம் குறித்து பேசவும், எழுதவும், வாதிடவும், போரிடவும் உரிமைவேண்டும். அத்தகைய நிலையில் புதிய தேடல்களும், விவாதங்களும் தொடரட்டும். புதிய சிந்தனையும், பாதையும் இன்று எமக்கு அவசியமாகிறது. அது தமிழரசுக் கட்சி-தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி-தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் என்பனவற்றின் அரசியல் தொடர்ச்சியாக இருக்க முடியாது. மானிடத்தின் மேன்மைக்காய் சிந்திக்கும் மக்களின் சக்தி தலைப்படவேண்டும். அதை உருவாக்கும் வேலையே இன்று எம்முன்னுள்ள தேவை.

தமிழர் வகைதுறைவள நிலையம்
(தேடகம்) ரொரன்டோ, கனடா
thedakam@gmail.com

Wilting Laughter: Three Tamil Poets தொகுப்பு வெளியீடு

Wilting Laughter: Three Tamil Poets என்கின்ற இத்தொகுப்பில் சேரன், வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன் மற்றும் புதுவை இரத்தினதுரையின் கவிதைகள் இருக்கின்றன. இம்மூவரினதும் 75 கவிதைகளை செல்வ கனகநாயகம் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்திருக்கின்றார். இத்தொகுப்பு வெளியீட்டு விழாவில் சிகாகோவில் மானிடவியற்றுறையில் பேராசிரியராக இருக்கும் டானியல் வலன்ரெனும், யோர்க் பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியராகப் பணியாற்றும் பனார்ஜியும் தமது கருத்துக்களை மொழிபெயர்க்கப்பட்ட கவிதைகள் தொடர்பாக முன்வைத்தனர்.

இரண்டாவது நிகழ்வாய் 'Not by Our Tears' என்கின்ற நாடகம் அரங்கேற்றப்பட்டது. நெறியாள்கையாளர் துஷி ஞானப்பிரகாசத்தால் சேரனின் கவிதைகளைக் கொண்டு இந்நாடகம் தயாரித்து அளிக்கப்பட்டிருந்தது. பின்னணியில் பாடல்களாய் ஒலித்த திவ்வியராஜனின் உருக்கும் குரலும்இ நாடகத்தில் நடித்தவர்களின் உடல்மொழியும் ஒன்றிணைந்து மிகவும் நெகிழ்வான அனுபவத்தை பார்த்தவர்களிடையே படியவிட்டிருந்தது.

நிர்வாணமாக கொலையுண்டவர்களின் பின்பக்கம்

தேங்கிய நீரில் துடித்து மிதந்து கொண்டிருக்கின்றன பிடரிகளும் கண்களும் கைகளும். நிருவாணம் எல்லோரது உடைகளையும் களைந்து விடுகிறது. மிகவும் அஞ்ச வைத்தபடி கோணல் துவக்கு தலையின் பின்பக்கம் துளையிடுகிறது. நிலம் பரிதாபமான குருதியால் நனைகிறது.

யாருடைய முகமும் தெரியவில்லை.

எல்லோரிடமும் எங்கும் குருதி கொட்டிக்கொண்டிருக்கிறது. பேரூந்திலும் நகரத்தின் உள் தெருக்களிலும் வீட்டிலும் தொலைக்காட்சிப்பெட்டியிலிருந்து குருதி பரவிச்செல்கிறது. பிள்ளைகளை தேடிக்கொண்டிருந்த தாய்மார்கள் அலைவரிசைகளை தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இரச்சிக்கடைக்கரர்கள் சீருடையை அணிந்தவர்களைப் போலிருக்கிறார்கள். தூக்குகயிறுகளில் முகங்கள் கொழுவுகின்றன.

குருதி நிலத்தை நனைக்கும்படி கொட்டிக்கொண்டிருந்தது. முகங்களை பார்க்க முடியாதபடியிருந்தன என்னுடைய பிள்ளையைப்போலவும் உன்னைய பிள்ளையைப்போலவும் இவர்களுடைய பிள்ளையைப்போலவும் அவர்கள் இருந்தனர் தாய்மார்களின் முகங்களில் விழுந்துகொண்டிருக்கிறது அந்த குருதி நனைந்த மண்துண்டுகள்.

பிள்ளைகளை காணாத தாய்மார்கள் எல்லோரும் தங்கள் பிள்ளைகளென கொலையுண்டவர்களின் பின் பக்கங்களைக் கண்டு மாரதடித்தனர். குருதியில் அந்த தலைகள் விழுந்து கொண்டிருக்க இல்லாத பிள்ளைகளின் மரணம் பெருகிறது.

குருதி வடிகிற பிடரிகளால் நிறைந்திருக்கின்றன கொலையாளிகளது சீருடைகள். அவர்கள் மனிதர்கள் என்பதைத் தவிர எதுவும் தெரியாதிருக்க எல்லோரது தலையின் பின்னாலும் குருதி ஊற்றியபடியிருக்கிறது. அந்த வெளியில் கனவு சிதறி ஒழுகிய குருதியுறைந்திருந்தது.

(சிறிலங்கா இராணுவ சீருடை அணிந்தவர்களால் சித்திரவதை செய்யப்பட்டு கண்களும் கைகளும் கட்டப்பட்ட தமிழ் இளைஞர்களை கோர்த்தனமாக கட்டுக் கொல்லும் சாட்சியை சனல்4 தொலைக்காட்சி கையடக்க தொலைபேசிக் கமராவில் பதிவு செய்யப்பட்ட வீடியோ ஒன்றில் வெளியிட்டிருக்கிறது. இந்தக் காட்சி 2009 ஜனவரியில் பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பதாகவும் அந்தத் தொலைக்காட்சி குறிப்பிடுகிறது)

தீபச்செல்வன்

தீபச்செல்வன் ஈழத்தின் இளைய தலைமுறை கவிஞர்களில் ஒருவராக அறியப்பட்டு வருகிறார். ஈழத்தின் போர்ச்சூழலில் வாழ்ந்து கொண்டு அந்த வாழ்வை இந்த மண்ணோடு மண்ணாக அநுபவித்து பதிவாக்கி வருபவர். இவரின் 'பதுங்குமுழியில் பிறந்த குழந்தை' என்ற கவிதைத் தொகுப்பு காலச்சுவடு பதிப்பகத்தால் வெளியிடப்பட்டது. தமிழ் மக்களின் அவலமும் அழிவும் நிறைந்த வாழ்வை தனது கவிதைகளில் வெளிப்படுத்தி வருகிறார்.

யுத்தகால நிகழ்வுகளின் கலந்துரையாடல்

எங்கள் யுத்தகால நிகழ்வுகள் பற்றி அவர்கள் கலந்துரையாடப் போகிறார்கள். யாரும் குற்றங்களை இழைக்கவில்லை என்றே எல்லா விசாரணைகளும் சொல்லுகின்றன. குழந்தைகள் எல்லாவற்றையும் அறிவார்கள் மிக மிக கொடிய இரவுகளை பனி படர்ந்திருந்த இரவுகள் என்றே அவர்கள் சொன்னார்கள். எல்லாருடைய கைகளிலும் குருதி பிறண்ட கோடுகள்தானிருக்கின்றன.

சரியாக ஆயுதங்களை பாவித்தார்களா எனவும் சரியாக குண்டுகளை வீசினார்களா எனவும் சரியான இடத்தில் நிலை கொண்டிருக்கிறார்களா எனவும் எல்லா அறிக்கைகளும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன.

ஜனநாயக மேசைகளில் வடிந்து கொண்டிருக்கிற குருதியை ஏந்தும் எல்லா விசாரணைகளும் தந்திரம் வாய்ந்திருக்கின்றன. குழந்தைகள் மறுக்கப்பட்ட பூமியில் அவர்கள் வாழ்வதற்கு எதிராக சட்டங்களை கொண்டு வருகிறார்கள். யுத்தகால நிகழ்வுகள் எவ்வளவு கொடுமையானவை என்பதை குருதி பிறண்ட முகத்துடன் மிகவும் காயமுற்ற குரலுடன் உலகின் எல்லாக் குழந்தைகளும் அழுதபடி சொல்லின. யாரும் படைகளை திரும்பப்பெறுவதாயில்லை.

எல்லாச் சந்திகளுக்கும் கிளைமோர்களும் எல்லா நகரங்களுக்கும் குண்டுகளையும் முழுப் பூமிக்கு எதிராக அணுகுண்டையும் தயாரித்தார்கள். அனைத்து மனிதர்களுக்கும் எதிராக துப்பாக்கிகள்தான் அலைகின்றன. குழந்தைகளின் உலகத்தை கொடுமையாக சிதைத்தார்கள். எப்பொழுதும் ஏதோ ஒரு மூலையில் யுத்தம் நடந்துகொண்டேயிருக்கிறது. எங்காவது குழந்தைகள் அஞ்சி பதுங்கியிருக்கிறார்கள்.

எல்லா விசாரணைகளும் யுத்த வெற்றிகளையே பட்டியலிடுகின்றன. கிண்ணங்களை பரிமாறி மேலும் களங்களை திறக்கின்றன. அதிகாரத்தை வடிவமைப்பதைப் பற்றிய எண்ணத்திலே தொங்குகின்றன. முடப்பட்ட கிடங்கை திரும்பவும் கிண்டத்தொடங்குகிறார்கள். சிப்பாய்களின் கைகளில் சோர்வடையும் துப்பாக்கிகளை இறுகப் பற்றச் சொல்லுகிறார்கள்.

ஈராக்கின் எண்ணெய் கிணறுகளில் குழந்தைகளை ஒளித்திருக்கின்றனர். ஆப்கானிஸ்தானில் எறியப்பட்ட குண்டுகள் ஆறாதிருக்கின்றன. அமெரிக்கப் படைகள் உலகம் எங்கும் நிறைகின்றன.

எங்கள் யுத்தகால நிகழ்வுகள் பற்றி அவர்கள் கலந்துரையாடப் போகிறார்கள். அவர்கள் எதையோ பெறுவதற்காகவும் நிகழ்த்துவதற்காகவும் புன்னகை மிகுந்தபடி கூடுகிறார்கள்.

எல்லோருமே யுத்தக் குற்றவாளிகாக இருப்பதை தந்திரமாக மூடுகிறார்கள். குழந்தைகள் எல்லாவற்றையும் அறிவார்கள்.

02.11.2009 யுத்தக் குற்றங்கள் தொடர்பாக முன்னாள் இராணுவத் தளபதி சரத் பொன்சேகாவை அமெரிக்கா விசாரணை செய்யப் போவதாக அறிவித்திருக்கிறது தீபச்செல்வன்

மழைக்கிராமத்தில் நனைந்து ஊறிப்போன சொற்கள்

சொற்கள் விறைத்துப்போயிருக்க மழை சனங்களில் குளித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

மலக்குழியில் புதைந்து இறந்த சிறுமியின் உடலை மீட்டு வைத்திருக்கிறார்கள். கல்லாற்றில் மிதந்துகொண்டிருக்கிறது தண்ணீர் நிரப்பும் கலன்கள். முழுமையாக நிவாரணக் கிராமத்தை நனைத்துக்கொண்டிருக்கிறது மழை. கூடாரங்களுக்குள் தண்ணீர் நிறைய குழந்தைகள் மிதந்துகொண்டிருக்கின்றன.

மழைக்காடாகிறது ஒதுக்குப்புறமாக இருக்கிற காட்டுக்கிராமம். அள்ளுண்டு போகிறது முட்கம்பிகள். களைத்த முகத்தை கழுவி நிரப்பிக்கொண்டிருக்கிறது பெருமழை.

திறந்த வெளியில் விளையாடிக்கொண்டுள்ள சிறுவர்கள் மழையில் ஒதுங்கி நிற்கிறார்கள். குளித்துக்கொண்டிருக்கிறது கூடாரங்கள். சோற்றுப்பானை உடைந்து விழ அடுப்பு கரைந்து முடிகிறது.

விறைத்துப்போயிருக்கிறது மனம். பள்ளத்தை நோக்கிச் செல்லுகிறது கூடாரம். கால்வாயில் போகும் பாத்திரங்களுக்கு பின்னால் ஓடிச்செல்லும் அம்மாவின் கால்கள் மணலில் புதைகின்றன.

நிலத்தை கழுவிய நீர் முட்கம்பிகளுக்குள் அலைந்து கிராமத்தை குளமாய் நிரப்பியிருக்கிறது. சொற்கள் நனைந்து நீருரிப்போய்க்கிடக்கிறது. சேற்றில் புதைந்துகொண்டிருக்கிறது ஆறு கிராமங்களும்.

(செட்டிக்குளம் தடுப்புமுகாம் கிராமங்கள்பற்றி)